

MARC LEVY

SEER DE ARTIST

FANTOMA

SI

IUBIREA

• povești de dragoste,
• priviri asupra celorlalți.
O lectură extrem de plăcută.

FRANCE INTER

TREI

FICTION
CONNECTION

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Marc Levy

Fantoma și iubirea

Traducere din franceză de Ela Negreanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Imagine copertă: © Djohr
Ilustrații: Pauline Levêque

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Andreea-Lavinia Dădârlat
Irina Mușătoiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consințământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Ghost in love
Autor: Marc Levy

Copyright © Marc Levy/Versilio, 2019
www.marcl Levy.info

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90
Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print) 978-606-40-0734-6
ISBN (PDF) 978-606-40-0909-8

Tatălui meu

*Îmi place ca muzica mea să trezească
fantomele din mine.*

David Bowie

Aveai opt ani, îți pregăteam micul dejun în timp ce tu îți strângeai lucrurile pentru școală în ghiozdan. Ai intrat în bucătărie, ți-am auzit pașii în spatele meu și m-am întors. M-ai fixat cu ochii tăi mari și mi-ai pus o întrebare: „Spune-mi, papa, ce înseamnă să fii tată?”

Am tăcut, apoi te-am întrebat: „Vrei ouă?” Eram incapabil să găsesc cuvintele simple pe care tu le așteptai. Răspunsul meu se afla în altă parte, în felul cum îți zâmbeam, dar și în ochii mei, în nevoia de a ști ce aveai chef să mănânci nu doar la micul dejun, ci și în restul zilei și în toate zilele ce aveau să vină. Poate asta însemna să fii tată, dar nu știam cum să ți-o spun. Ne despărțeau o masă de bucătărie și 40 de ani. Uitându-mă la tine, mi-am spus că ar fi trebuit să renunț mai devreme la egoismul de bărbat tânăr, s-o întâlnesc pe mama ta mai devreme și să te concep mai devreme. Am fi fost mai apropiați dacă diferența de vârstă dintre noi ar fi fost mai mică? N-am știut probabil niciodată să răspund la întrebarea ta, dar nici n-am încetat să mă gândesc la ea. A trebuit ca eu să dispar pentru ca tu să începi să cauți singur, să scotocești prin comoara momentelor trăite împreună, a discuțiilor

noastre, să pui laolaltă amintirile adormite, să vrei în sfârșit să ne cunoaștem. Oare jocul acesta ciudat al vieții mă face să renasc azi ca să ne unească în cele din urmă? Acum când, mai mult decât fiul meu, ai devenit bărbat.

1.

Sala Pleyel era pustie și, cu toate că afară un soare primăvărat încălzea orașul după o iarnă timidă, o singură rază străpungea întunericul luminând scena, învăluind pianul într-o penumbră în care pluteau fire de praf.

Concertul nr. 2 de Rahmaninov este o lucrare complicată. Una dintre cele pentru care nu-i suficientă virtuozitatea. De fiecare dată când Thomas îl interpreta, ajungea să se îndoiască de tot ce credea că învățase. Pentru el, să-l interpreteze presupunea să caute invizibilul, să intensifice până la exaltare emoțiile pe care le trăise, să coboare adânc în memorie pentru a povesti drumul din copilărie până mâine când, în această sală de concert, o mie de spectatori vor veni să-l asculte, iar câteva urechi fine, critice, să-l studieze atent. Odată stins ultimul acord, fasciculul clipi de trei ori. Mașinistul își pierde răbdarea.

— E-n regulă, aproape am terminat, încă o dată și gata, strigă Thomas.

— Îl stăpâniți perfect, credeți-mă, răspunse o voce din culise.

Thomas ar fi putut să se amuze că tocmai un tehnician de la lumini își dă cu părerea, dar avea încredere în

urechea lui Marcel. În fond, omul asistase la mai multe concerte decât el, luminase orchestre venite din toată lumea, așa că de ce să-i acorde mai puțin credit decât dirijorului care nu se obosise să-i dea vreo indicație la ultima repetiție?

— Trebuie să mă duc acasă, domnule Thomas, și nu pot să vă încui aici, deși sunt convins că ideea nu v-ar displăcea. Mergeți să vă destindeți. Sigur aveți ceva mai bun de făcut la vârsta dumneavoastră decât să vă petreceți noaptea în această sală.

Bărbatul, cu un pântec la fel de evident ca bonomia sa, apărău pe scenă.

— Îl stăpâniți perfect, vă spun. Nu mă îndoiesc că Rahmaninov însuși jubilează când vă privește de-acolo, din rai, credeți-mă.

— Mi-ar plăcea mai degrabă să mă asculte, răspunse Thomas închizând capacul claviaturii. Și-n plus, de ce vă închipuiți că a meritat să ajungă în rai un monstru care a compus partituri atât de dificile?

— Tocmai de-asta, răspunse maestrul de lumini, ducându-l pe Thomas spre ieșirea artiștilor. Să admitem că el vă ascultă, dar eu vă privesc din ghereta mea cum cântați și, credeți-mă, muzica răzbate până și din ochii dumneavoastră, chiar și atunci când îi închideți. Dacă o să cântați așa mâine, va fi un triumf.

— Ești prea amabil, Marcel.

— Nu fiți modest! Mi se rupe de amabilități! Acum ștergeți-o de aici, exclamă tehnicianul, împingându-l pe Thomas spre ușă. Nevastă-mea mă așteaptă și, dacă mai întârzii, nu cu amabilități o să mă primească acasă. Duceți-vă să vă întâlniți cu iubita, mă rog, faceți ce doriți, dar nu vă mai lăsați chinuit de trac, nu folosește la nimic.

Pe mâine! O să vin cu o oră mai devreme, dacă vreți să mai repetați.

Solitudinea pianistului se manifestă încă de la ieșirea artiștilor. I se întâmpla lui Thomas să-i invidieze pe flautiști, pe violoniști sau pe contrabasiști, care plecau acasă cu instrumentele lor. Își afundă mâinile în buzunarele hainei și o luă în sus pe strada Daru, întrebându-se cu ce să-și ocupe timpul. L-ar fi putut suna pe Serge, vechiul său prieten, să-i propună să cineze într-o braserie, însă Serge tocmai se despărțise și numai gândul de a ține piept unei conversații cu el îl epuiza pe Thomas. Philippe ar fi fost o companie perfectă, însă turna un film publicitar în Polonia și Ungaria. Galeria lui François nu era departe. Thomas putea să ajungă acolo pe jos, dar își aminti că săptămâna trecută preferase să repete în loc să se ducă la vernisajul prietenului său, iar François era ranchiunos. Sophie nu-i răspunsese la ultimele mesaje, probabil că iar pusese capăt relației lor epistolare și episodice, renunțând din nou să-l primească în patul ei când el avea nevoie de căldură. Asta dacă nu cunoscuse pe cineva. Oricum, asta nu avea să dureze, într-o seară sau alta, ea o să fie cea care va suna.

Trecând prin fața braseriei La Lorraine, Thomas observă un cuplu așezat la masă. Judecând după încântarea cu care admirau Place des Ternes, nu puteau fi decât turiști sau proaspăt amănți. Traversă șoseaua și o luă spre piața de flori care mărginea rondul central din intersecție. Alese un mănunchi de frezii și iasomie puternic parfumată. Florile albe erau preferatele mamei lui.

Cu buchetul mare în mână, urcă în autobuzul 43 și se așază la geam. Trecătorii mergeau zoriți pe trotuare.

Când autobuzul opri la semafor, o tânără remarcabil de grațioasă apăru pe bicicletă. Se sprijini cu mâna de geam ca să nu pună piciorul jos și îi zâmbi lui Thomas. Apoi autobuzul demară și Thomas se răsucii și o văzu dispărând în valul circulației de pe strada Monceau.

Își aduse brusc aminte de ceva. Avea 20 de ani și își însoțea tatăl la vernisajul unei expoziții cu lucrări ale unui maestru danez. La ieșirea din Muzeul Jacquemart-André, lui Thomas îi căzuseră ochii pe o femeie care venea spre ei pe bulevardul Haussmann. Trecuse prin dreptul lor și își continuase drumul. Schimbul de priviri nu-i scăpase tatălui său, care se grăbise să-i explice că strada era un teren de întâlniri nepuizabil, locul tuturor posibilităților. Atâția idioți se chinuiau să agațe prin baruri, să latre conversații neinteligibile în hărmălaia din cluburile sau din restaurantele la modă! Raymond era un seducător irezistibil, cu totul opus fiului său, a cărui pudoare era subiect de glume când ieșea împreună cu prietenii.

Thomas coborî la stația Haussmann-Miromesnil și porni spre strada Treilhard. Împinse poarta mare cu două canaturi a unui imobil și sună la etajul patru.

— N-ai chei? se miră Jeanne când îi deschise, îmbrăcată în halat.

— Ți le-am dat înapoi acum cel puțin 10 ani.

— Mereu cu un cuvânt amabil pe buze pentru mama ta. Florile sunt pentru mine sau ai o întâlnire galantă la cină?

— Ai ceva bun în frigider? întrebă Thomas, strecurându-se în vestibul.

— Deci sunt pentru mine, răspunse Jeanne, luând buchetul. Ce tare miros, adăugă ea, îndreptându-se spre bucătărie.

— Un mulțumesc ar fi fost suficient, replică Thomas.

— Nu aștepta mulțumiri de la o femeie când îi oferi flori, ci observă grija cu care le aranjează în vază. Nu te-a învățat taică-tu?

Thomas deschise frigiderul și se întoarse spre mama sa.

— Pot să iau farfuria cu jambon?

— Conversația ta, scumpule, e de-un romantism... Noroc că cinezi singur astă-seară. Și spun singur fiindcă eu ies în oraș și nu intenționez să-mi schimb planurile. Dar ești binevenit, rămâi cât vrei, poți să dormi aici dacă dorești.

Thomas puse farfuria pe masă și își cuprinse mama în brațe.

— Ai pățit ceva? o întrebă el cu voce tandră.

— Mă sufoci și mă gâdili, răspunse ea veselă, eliberându-se din îmbrățișarea lui. Dar tu ce-ai pățit?

Jeanne se ridică pe vârfuri și luă o vază de pe etajeră.

— Te frământă din cauza concertului? O să procedăm ca de obicei: ca să nu-ți crească tracul, o să pretind că nu vin. Și ca o mamă bună a unui fiu ingrât care nu mi-a rezervat loc în primul rând, o să fiu invizibilă în fundul sălii.

Cu un aer agasat și deopotrivă complice, Thomas scoase două bilete din buzunar.

— Unul pentru tine și unul pentru Colette, dar roag-o să nu mai aplaude după fiecare parte, e jenant.

— O să fac tot ce pot, promise Jeanne.

Îi smulse biletele și le strecură sub halat.

— Tot nu mi-ai spus cărui fapt îi datorez un asemenea belșug de flori. Buchetul e superb, zise ea aranjându-l. Un pic prea parfumat ca să-l pun în camera mea, nu te superi, nu?

— Azi se împlinesc cinci ani de când tata ne-a părăsit. Nu știam dacă o să-ți amintești, dar am preferat să fiu lângă tine...

— Scumpule, pe tine te-a părăsit acum cinci ani, pe mine m-a abandonat de mult mai mult timp. Așa că, vezi tu, nu pun mare preț pe aniversări.

— Ar trebui să te duci să te schimbi, îi sugeră Thomas. Nu știu ce „planuri” ai, dar timpul trece.

— Dacă te plictisește conversația mea, n-ai decât să mănânci în bucătărie, încheie Jeanne înainte de a se retrage.

Thomas o privi îndepărtându-se pe holul apartamentului în stil Haussmann unde crescuse. Atacă farfuria cu jambon și profită că e singur pentru a-și verifica mesele. Philippe îi trimitea vești despre filmări, se plângea de zăpadă și de dificultatea de a conduce o echipă care nu vorbea o boabă de franceză și doar cu puțin mai multă engleză, însă Varșovia era un oraș magnific, iar polonezele, și mai și. Thomas n-avea cum să-l contrazică, întrucât cu un an înainte fusese invitat să cânte cu orchestra filarmonicii și păstra o amintire minunată despre concert, deși mai puțin despre hotelul unde stătuse. Îi plăcea să meargă în turneu, era un privilegiu să străbați lumea, să cunoști muzicieni cu perspective diferite. Însă cariera de solist nu era lipsită de consecințe pe plan sentimental. Întreținuse o relație pasională cu Anne, o violonistă siciliană, pe care o întâlnise într-un turneu în Italia cu doi ani în urmă. În șase luni, reușiseră să petreacă un weekend la Berlin în decembrie grație lui Șostakovici, o joi seară de martie la Milano, unde Bach îi reunise, o vineri de mai la Stockholm în ardoarea lui Brahms, al cărui *Concert nr. 1 în re minor*, după ce îi însoțise întreaga noapte, fusese consfințit drept muzica *lor*. Să faci dragoste pe un concert de Brahms când ești pianist sau violonist reprezintă o

sursă de miracole nevăzute. Iunie îi îndepărtase, iulie, și mai mult, Grieg se străduise din greu să le reaprindă flacăra pasiunii în septembrie, chiar dacă se aflau la Viena. Povestea lor se stinsese la Madrid, la începutul lui ianuarie. De atunci, Thomas nu mai cântase concertul lui Brahms fără ca dirijorul să-l roage să se tempereze la adagio.

— Rămâi? îl întrebă mama sa din prag.

Thomas se ridică și puse farfuria în chiuvetă.

— Lasă, mă ocup eu de ea, îmi place să spăl vasele după ce pleci, îmi dă senzația că mai locuiești aici.

— Mă duc la mine, răspunse el. Trebuie să dorm, să fiu în formă mâine.

— Greșesc eu sau ne-ai așezat pe rândul opt?

— Sunt cele mai bune locuri.

— Cele unde ești sigur că nu mă vezi, nu-i așa?

— Știi bine de ce.

— O dată, o singură dată în viața ta, ți s-a părut că-mi citești în ochi că nu apreciam felul în care cântai. Aveai 16 ani și studieai încă la Conservator. Nu crezi că există un termen de prescriere?

— Nu doar mi s-a părut că citesc, am văzut clar, și din cauza ta am ratat concursul.

— Poate că ochii mei nu mințeau și îl rataseși încă de la primele note. Ai recuperat de atunci, din câte știu eu.

— Știi ce se spune, un adult e un copil care are datorii.

— Atunci, ești debitorul meu pe veci, scumplete. Până una alta, rămâi aici cât vrei.

— N-ai vreun pachet de țigări pe undeva?

— Parcă nu mai fumai.

— De aia nici n-am țigări.

— Găsești în vechiul birou al tatălui tău. Colette profită de cinele noastre de sâmbăta ca să tragă o țigară pe ascuns,

e jalnic la vârsta ei. În fine, își „uită” pachetul în sertarul din dreapta, uneori în cel din stânga, ca să condimenteze următoarea vizită. Nu spui nimic despre ținuta mea, mă găsești încă atrăgătoare?

Thomas se uită la fusta neagră strâmtă și la bluza albă purtate de mama lui. Timpul părea să nu aibă nicio influență asupra siluetei ei, nici asupra eleganței și cu atât mai puțin asupra plăcerii de a provoca.

— Depinde de vârsta cavalerului, răspunse el nonșalant.

— Câtă răutate! exclamă ea, prefăcându-se indignată. O să ți-o plătesc eu când o să ai nevoie de sfaturile mele. Gata, o șterg, altfel întârzii. Vezi să nu te distrezi prea mult, totuși.

Dispăru fredonând, ceea ce, și ea știa foarte bine, avea darul de a-l scoate din sărite pe fiul său. Thomas se duse în birou și scotoci în cele două sertare. Găsi sub o agendă pachetul pe care-l căuta și, când îl deschise, se miră să descopere nu doar câteva țigări obișnuite, ci și șase joint-uri rulate cu mână de maestru.

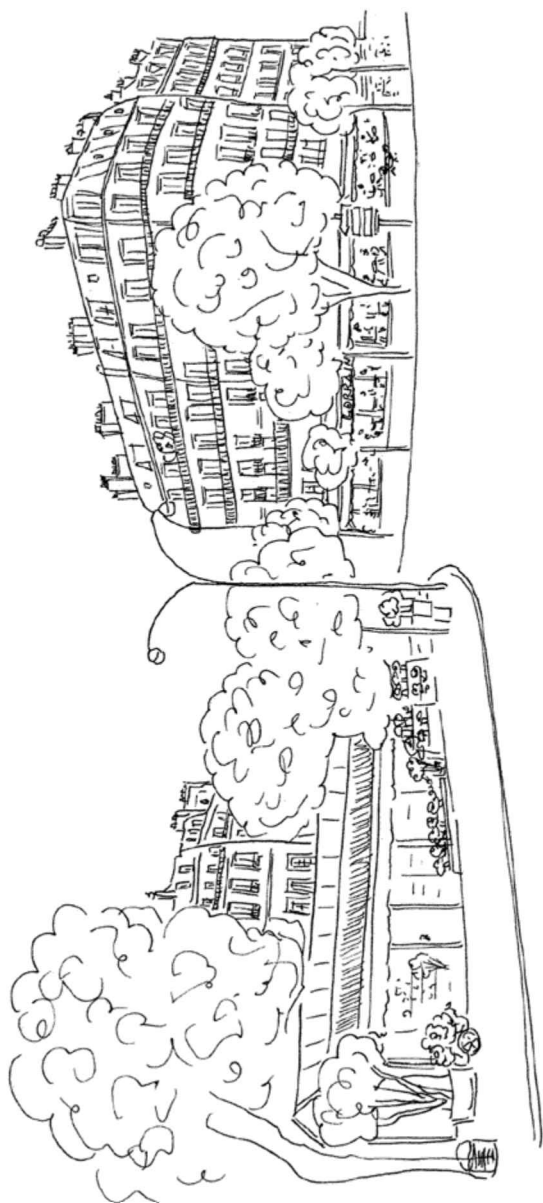
Thomas nu fumase iarbă decât o dată. La începutul adolescenței, tatăl său îl terorizase vorbindu-i despre efectele dezastruoase ale drogului asupra unui creier tânăr. Folosindu-se de fotografii și de rapoarte, îi oferise dovada incontestabilă că substanțele ilicite puteau să-i deterioreze definitiv sistemul nervos și să-i ruineze speranțele de a fi solist. Dar nici să ai un tată chirurg nu-i lipsit de consecințe. Încălcarea regulilor făcând parte din ucenicia vieții, Thomas își asumase totuși riscul. Doar o singură dată. Experiența avusese loc în cursul unui weekend petrecut în Normandia. Thomas așteptase seara a doua ca să sfideze interdicția, după ce verificase că prietenii lui care

fumaseră în ajun nu prezentau deficiențe neuromotorii. Ca să fie absolut sigur, îi pusese la încercare pe Serge și pe François printr-o serie de jocuri de îndemânare, precum o cursă cu picioarele legate, o partidă de kendama și o întrecere de darts. Pentru botezul focului, prietenii lui se amuzaseră la rândul lor mărinind puțin doza. Zâmbind prostește, Thomas admirase o bună parte din noapte niște vaci... cuibărite între două grinzi ale conacului unde se cazaseră.

Însă astă-seară, Thomas simțea o nevoie irezistibilă de a fuma și, de vreme ce jointul îi aparținea lui Colette, cea mai bună prietenă a mamei sale, care împlinise 70 de ani, trase concluzia că nu putea fi periculos. În orice caz, o să-și îngăduie numai un fum, două cel mult.

Când apropie flacăra brichetei, extremitatea conului de hârtie sfârâi. Primul fum îi umplu plămânii și îl dădu afară cu mare plăcere, de parcă nu încetase niciodată să fumeze. Al doilea îi aduse calmul de care avea nevoie, al treilea avea să fie și ultimul, își promise Thomas în sinea lui, dar urmă și un al patrulea. Thomas simți că i se învârte capul și strivi chiștocul în scrumieră. Clătinându-se, se ridică să deschidă fereastra.

Când apucă mânerul ușii cu geam, auzi în spatele lui un glas care-l sfătuia să nu se aplece peste balcon în starea lui, un glas care-i îngheță sângele în vene, întrucât recunoscuse imediat timbrul vocal al tatălui său.

2.

Nu era o ușoară amețeală, ci un vertij teribil pentru un om care nu suporta să-și piardă controlul, un om a cărui carieră depindea zilnic de precizia gesturilor, precum un pianist sau, mai rău, un chirurg... ba încă și mai rău, tatăl său, pe care tocmai îl auzise de dincolo de mormânt.

Thomas se rezemă de geam, fixându-și ochii pe balconul apartamentului de vizavi, în speranța că va scăpa de tremurul care-l apucase.

— Poți să lași mânerul, nimeni n-a căzut de la o fereastră închisă, glumi vocea.

— Și doar m-ai prevenit, zise Thomas gâfâind. Ce-am făcut? Ce era în țigările alea? Mi-am prăjit neuronii!

— Te rog, calmează-te, Thomas, îl dojeni vocea. Ai fumat un joint, nu ești nici primul, nici ultimul. Recunosc că poate am exagerat cu avertizările. Dar pe atunci erai adolescent, mă temeam să nu încerci droguri mai dure. Iar faptul că mă auzi astă-seară nu are nicio legătură cu asta.

— Nicio legătură? repetă Thomas, cu fața lipită de ochiul de geam. Vorbesc cu stafia tatei! Dumnezeuule, totul se învâрте, o să crăp!

— Lasă-l pe Dumnezeu în pace! Și mersi pentru stafie, ești foarte amabil. Ai o criză de angoasă, ceea ce, ținând cont de circumstanțe, este scuzabil. Îți amintești ce truc te-am învățat ca să elimini stresul înainte de a păși pe scenă? Du mâinile la gură, inspiră și expiră adânc, dioxidul de carbon își va face efectul și o să te simți imediat mai bine. Dacă aș putea să te sprijin, aș face-o bucuros, dar n-am această putere. E deja o realizare remarcabilă că reușesc să-ți vorbesc.

Thomas simți că i se taie picioarele și corpul îi alunecă pe lângă fereastră. Așezat pe parchet, se ghemui, apoi își lăsa capul între genunchi.

— Ajunge, Thomas, nu te mai purta ca un copil, a fost doar o țigară.

— Prima dată, am văzut vaci zburând, acum îmi vorbește fantoma tatei! De ce nu pot să trăiesc și eu ca toată lumea, să trag un chef fără să mă umflu ca o balenă, să mă plesc fără să am impresia că mor?...

— E absurd ce spui, fiecare dintre noi pătimește pentru propriile excese, doar că unii recunosc, iar alții blufează, atâta tot.

— Vă implor, faceți să tacă această voce! strigă Thomas acoperindu-și urechile.

— Am spus-o ca să te liniștesc, nu-i nevoie să fii țăfnos.

Însă Thomas nu găsea deloc liniștitor să audă un mort vorbindu-i de parcă se afla în aceeași încăpere cu el.

— Dacă ai vrea să ridici capul, ai constata singur că simțurile nu te înșală, adăugă vocea.

Thomas trase adânc aer în piept înainte de a se îndrepta de spate. În penumbra din colț, zări silueta tatălui său care se uita binevoitor la el, stând în fotoliul din piele neagră

unde obișnuia să citească. Prezența lui se dovedi suficientă pentru ca singurul cuvânt care-i veni în minte să-i rămână în gât: Papa?

Comemorarea morții tatălui său, stresul concertului, o stare de oboseală pe care n-o putea nega, un joint pe care n-ar fi trebuit să-l fumeze, poate că toate acestea erau suficiente ca să dea sens unui lucru care nu avea niciunul.

— O noapte de somn și mâine totul va reveni la normal, șopti el.

— Să-mi explici într-o zi ce înțelegi tu prin „normal”. Un băiat de vârsta ta, destul de chipeș, ca să nu zic leit taică-su, virtuos, își petrece singur seara dinaintea unui concert și, pe deasupra, în apartamentul maică-sii. Dacă asta-i normalitatea ta, poți s-o păstrezi. Vino să te văd mai de-aproape!

Însă Thomas rămase încremenit în fața imaginii care-l emoționa și-l îngrozea deopotrivă.

— Cum vrei, o să încerc să vin eu la tine, deși deplasările mele sunt încă intermitente. Se pare că o să se rezolve, e o chestiune de ore. Deși noțiunea timpului nu mai e chiar aceeași pentru mine.

Thomas făcu ochii mari când văzu silueta tatălui său strecurându-se de pe fotoliu spre polița șemineului, apoi alunecând spre peretele de vizavi, înainte de a poposi pe colțul biroului.

— Mă descurc binișor! exclamă tatăl său, extaziat. Înțeleg că ți se pare absurd, dar nu ești victima unei halucinații, chiar sunt aici. Crede-mă!

— Parcă vorbesc cu Marcel.

— Cine e Marcel? întrebă Raymond.

— Maestrul de lumini de la sala Pleyel. Când comentează cum cânt, strecoară în toate frazele câte un „credeți-mă, domnule Thomas“.

— Și îl crezi pe maestrul de lumini?

— Da, e un mare meloman.

— Și tatălui tău nu-i acorzi puțin credit?

— Marcel e viu, un detaliu mărunț pentru tine, dar care are importanță!

Thomas își simți inima bătând mai repede.

— Dar ce m-o fi apucat să-ți răspund, ce-i delirul ăsta?

— Am bănuit, să știi, că o să fie nevoie de ceva răbdare și m-am pregătit, chiar dacă timpul ne presează. Bun, să ne întoarcem la copilăria ta. Când mă așezam seara la picioarele patului tău și-ți citeam povești ca să adormi, povești cu zâne și demoni, cu făpturi care aveau puteri nemai-pomenite și trăiau pe tărâmurile îndepărtate, mă auzai în întuneric? Credeai în lumile mele imaginare?

Thomas încuviință din cap.

— Și ce ți s-a întâmplat de-atunci?

— Tu rămâi în camera asta, eu mă ridic și mă duc la baie ca să-mi dau cu apă rece pe față, iar când mă întorc, tu vei fi dispărut, de acord?

— Ce încăpățânat poți să fii! Nu ești mulțumit că mă revezi?

Thomas nu răspunse. Își adună puterile să se scoale în picioare și făcu întocmai ce spusese, având grijă să închidă încet ușa biroului după el. Se răcori, apoi se întinse pe canapeaua din salon. Cu capul încă vâjâindu-i, închise ochii și ațipi.

*

Zgomotul cheii îl trezi. Thomas se ridică în capul oaselor și o văzu pe mama sa privind-l cu duioșie.

— Știi că încă ai camera ta aici, nu?

— Nu intenționez să rămân, răspunse el întinzându-se.

Odată toropeala risipită, Thomas întoarse brusc capul și scrută camera ca un animal la pândă.

— Ce-ai pățit? se îngrijoră Jeanne.

— Nimic, răspunse el frecându-și țeasta. Știi că chestiile alea pe care prietena ta le păstrează la tine nu sunt chiar țigări? Nu mă mir că fumează pe ascuns!

Jeanne înălță capul și adulmecă.

— Ah! zise cu voce spășită. E posibil să fi greșit tu sertarul, țigările lui Colette sunt în dreapta.

— Și alea din stânga?

— Nu te uita la mine cu aerul ăsta dezaprobat, la vârsta mea sunt liberă să fac ce vreau!

— Pentru liniștea mea, spune-mi că le folosești ca să-ți calmeze durerile.

— Numaidecât începi cu vorbe mari! Cum am putut să cresc un copil atât de serios? Ce-am greșit în educația ta?

— Părinții normali se plâng mai degrabă de contrariu, nu?

— Recunoaște că părinții normali sunt plictisitori! Înainte de a fi mama ta, am fost o fată din generația '68. Conduceam fără centură, cu pletele în vânt, beam, fumam, râdeam de orice, mai ales de noi înșine, fără teama de a ofensa pe cineva, defilam ca să ne sporim libertățile, nu ca să le restrângem și știam ce înseamnă viața privată. Unii mureau mult prea tineri, dar între timp, trăiam din plin!

— Ce pui în jointuri mai exact? întrebă Thomas într-o manieră voit detașată.

— Ce-ai vrea să pun? Iarbă, dar din cea mai bună. E la fel ca în cazul vinului, trebuie să te îmbeți doar cu soiuri

alese, altminteri e de-o banalitate deplorabilă. Recunosc că sunt un pic cam tari pentru cineva care nu e obișnuit, poate o să-ți simți capul greu când te trezești, dar nimic care să-ți compromită concertul, te asigur. Dar nu țigărica mea te-a adus în starea asta. Ce nu merge?

Thomas îi vorbea mamei sale despre halucinația neobișnuită pe care o avusese în camera de alături. Ea îl ascultă dusă pe gânduri, admitând că poate exagerase când pregătise amestecul.

— Și ce ți-a spus? Întrebă ea așezându-se curioasă, de parcă Thomas îi raportase că se întâlnise cu vecinii de palier.

— Că nu o să trec prin fereastră.

— Ce idee bizară... Și altceva?

— Nimic special, doar că a fost puțin cam prea protector în copilăria mea.

— Puțin? Taică-tu te cocoloșea și te încotoșmăna. De câte ori nu te-am văzut transpirând din greu în drum spre școală! Ce vrei, era doctor și vedea epidemii peste tot. Și despre mine nu a pomenit deloc?

— Mamă, era o halucinație, nu o conversație de salon!

— Nu se știe niciodată. Și mie mi s-a întâmplat să-l văd în somn, la scurt timp după ce...

— Și-ți vorbea, îl vedeai cu adevărat? o întrerupse Thomas cu bruscă însuflețire.

— Da, îl vedeam, tocmai ți-am zis, și da, îmi vorbea.

— Și ție ce-ți spunea?

— Că-i părea rău, însă scuzele lui nu contau. În serile când apărea, eram un pic matoală, sinceră să fiu. Arăta în formă?

— Ca de obicei... Mi se pare complet absurd să-ți răspund la întrebare.

— Ți-a făcut bine să-l vezi?

— Nu tocmai, nu.

— Păcat! Nu i se întâmplă oricui.

— M-aș fi lipsit de asta, dacă chiar vrei să știi, în fine... habar n-am. Dacă n-aș fi fost drogat, poate aș fi reușit să profit de moment.

— Am o idee genială! Vino la mine după concert, o să încercăm iar. Aș avea două-trei lucruri să-ți comunic pentru el, o să fii mesagerul meu, adăugă ea cu o privire complice.

Thomas oftă prelung.

— Mama mă invită să fumăm împreună ca să-i transmit fantomei tatei niște mesaje din partea ei. Te întrebai ce-ai greșit în educația mea?

— Ai fi preferat să-ți propun o partidă de bridge sau o ședință de brodat? Du-te să te culci, ai concert mâine, o să continuăm discuția în altă seară. După spectacol, avem voie să venim să te felicităm în cabina ta sau și asta te deranjează?

Thomas își sărută mama pe frunte și plecă.

Încă se simțea ciudat când ieși din imobil și se gândi că mai bine ar lua un taxi. Merse pe jos până la stația de taxiuri, ezitând pe drum s-o sune pe Sophie. Avea nevoie mai mult decât oricând de prezența ei, nevoie să stea de vorbă cu cineva care să considere anormal ceea ce trăise el mai devreme, cineva care să-i ofere un pic de compasiune. Însă renunță de teamă să nu treacă drept nebun.

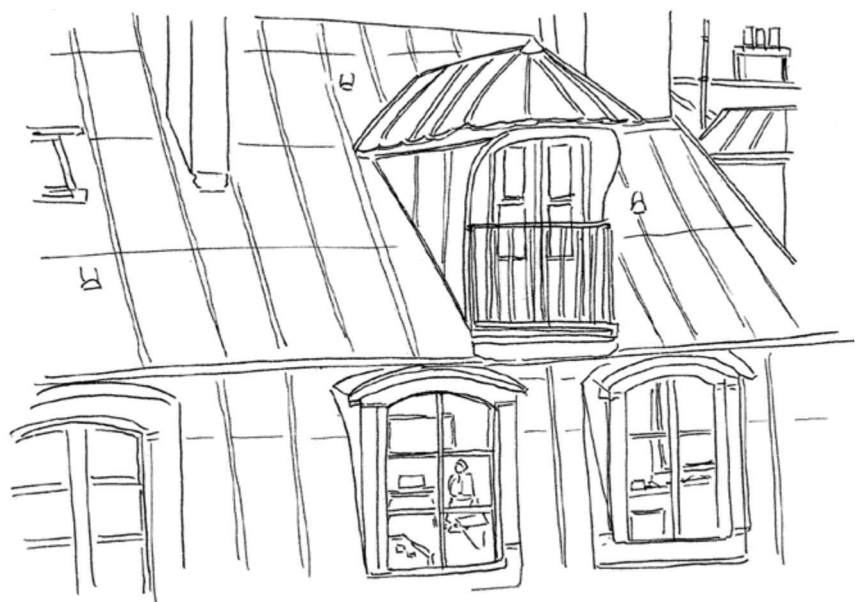
*

Thomas locuia într-un apartament cu două camere la mansardă. Cinci etaje urcate pe scări îi readuseră sângele-rece. Își recăpătase echilibrul, corpul părea să fi eliminat drogul, ceea ce îl liniști.

Înainte să se bage în pat, trecu totul în revistă, se apropie de fereastra fixată în acoperișul imobilului și, zâmbind, aruncă o privire spre cer.

— Dacă ai ști ce-am trăit astă-seară, ai fi primul care ar râde. Mi-ai tras o sperietură zdravă, dar a fost plăcut să te văd, tată, chiar și într-un vis ciudat.

Spectrul lui Raymond așteptă ca Thomas să adoarmă, apoi veni să se așeze la picioarele patului. Și zâmbea contemplându-și fiul.

3.

Larma sălii răzbătea până în culise. Precum hula ridicată de vânt, tracul celor care o auzeau creștea. Orchestra aștepta în șir indian pe coridorul dinspre scenă. Apoi luminile s-au estompat și muzicienii porniră să-și ocupe locurile. Începură să-și acorde instrumentele într-o disonanță voioasă și cei din sală amuțiră. După care veni rândul pianistului să intre în scenă. Colette aruncă un bravo care stârni aplauzele publicului. Dirijorul se duse la pupitru și se întoarse să-l salute pe Thomas, care se ridică de pe taburet pentru a-i răspunde la fel. Marcel era la post, iar pianul Steinway strălucea într-o lumină aproape celestă.

Bagheta se înălță, Thomas își umplu plămânii cu aer, ridică mâinile și execută, în opt măsuri, lenta serie de acorduri ca niște clopote grave, apoi degetele i se dezlănțuiră pe clapele de fildeș, eliberând un torent de optimi. Viorile îl urmară curând într-un suflu amintind de vânturile iernii ce mătură stepa. Thomas închise ochii, deja se afla altundeva, în Rusia, într-o altă lume, într-o altă epocă, unde nu exista nimic în afara unei impetuoșități romantice. Când mâinile i se ridicau spre acute, Colette sări din

fotoliu ca să urmărească degetele agile răscolindu-i sufletul de nașă; Jeanne o prinse în ultima clipă și o forță să se așeze la loc.

Niciodată Thomas nu atingea o stare de uitare de sine mai profundă decât atunci când cânta pe scenă. Viorile conversau cu el. Nu avea să treacă mult și oboaiile vor lua parte și ele. Rahmaninov scrisese *Concertul nr. 2* pe când urma un tratament sub hipnoză, partitura povestește despre o renaștere. La începutul primei părți, compozitorul iese din apatie, apoi, într-o magnifică evocare, redă momentele dureroase prin care a trecut. Thomas și Rahmaninov erau acum o singură făptură, de parcă fantoma compozitorului se așezase lângă el ca să cânte, punându-și degetele peste ale lui... de parcă...

Thomas aruncă o privire spre sală și-și zări tatăl în primul rând, levitând pe genunchii unei tinere care nu părea deloc conștientă de prezența lui.

Dirijorul se miră că pianistul său sărise câteva note. Noroc că, fiind un virtuoz, recuperase rapid. Orchestra continua melodia, iar pianul îi răspundea delicat. Thomas profită de liniștea de la finalul primei părți ca să-și șteargă fruntea. Adagio începu lent, de data aceasta era un dialog tainic între flaute și oboaie la care Thomas trebuia să fie foarte atent. Încă o privire scurtă spre sală, tatăl său stătea picior peste picior și zâmbea mândru. Dirijorul se întoarse spre el, intrigat de noua ruptură în cursul mișcării ascendente a orchestrei. Thomas își recăpătă controlul într-un atac magistral cu o încheiere sublimă.

- Ceva nu-i în regulă cu el, șopti Colette.
- Tu nu ești în regulă, taci, murmură Jeanne.
- Transpiră abundent, deși în sala asta e frig de mori.
- El stă sub reflectoare, șuieră Jeanne. Taci odată!

— Uite, îi aruncă niște priviri ciudate unei tinere din primul rând. Nu sunt nebună totuși, vezi bine că nu-i în apele lui.

— Tu nu ești în apele tale. El e bine și cântă ca un zeu!

— Dacă zici tu, tac!

— Așa, ascultă și ține-ți gura.

Vecinii de scaune începeau să fie agasați de trăncăneala lor. Jeanne le adresează un zâmbet plin de regret și liniștitor, explicându-le cu un gest că prietena ei e dusă cu pluta.

— Spui de mine că sunt țăcănită, când de fapt tu ești, bombăni Colette.

Când începu partea a treia, Thomas abandonează stepele rusești. Allegro debută cu o mișcare lungă a orchestrei în timpul căreia pianistul se străduie din răspuț să se concentreze, să nu-și arunce ochii spre fotoliul unde Raymond își încrucișă și-și descrușișă picioarele. Această manie avusese mereu darul de a-l agasa pe Thomas în cel mai înalt grad, fantoma tatălui său nu putea totuși să pretindă că stă incomod.

Îl aștepta un lung solo și, dacă avea să comită cea mai mică eroare, niciun instrument n-o să-l scoată din încurcătură. Privirea sumbră a dirijorului îndreptată spre el spunea oricum multe despre ce va urma după concert. Trebuia să reziste până la sosirea ajutoarelor, adică a flautelor și a oboaielor, să se descurce până la ultima măsură, în ciuda furnicăturilor din degete, a broboanelor de sudoare care i se formau pe frunte și a inimii tulburate de aceste apariții. Trebuia să nu mai întoarcă deloc capul, să uite de sală, să se gândească doar la mama și la nașa lui care aveau să-l viziteze în cabină. Era doar o altă criză ușoară de panică, îi explicase tatăl lui în ajun... ba nu, ideea era

absurdă. Tatăl lui nu putea să-i explice nimic întrucât nu se mai afla pe lumea asta de cinci ani.

Thomas făcu să răsunе cele patru acorduri finale, iar concertul se încheie triumfător, copleșind publicul. Colette sări în picioare strigând bravo, urmată de întreaga sală, care-i aclamă pe muzicieni într-o furtună de aplauze. Dirijorul întinse brațul spre pianist, atribuindu-i meritul reprezentației, dar, când privirile li se întâlniră, Thomas nu se lăsă păcălit, dirijorul era furibund.

Thomas înaintă spre marginea scenei de trei ori și se înclină. Aclamațiile se prelungeau, apoi veni rândul orchestrei să primească mulțumirile unui public complet vrăjit. Într-un final, cortina căzu și luminile se reaprinsă.

Dirijorul lăsă bagheta și se îndreptă spre culise.

— Sunt dezolat, se scuză Thomas, am avut o ușoară stare de rău.

— Am observat. E ceva grav?

— Nimic care să compromită reprezentația de mâine, vă promit.

— Sper, replică dirijorul cu aroganță, plecând spre cabina lui.

Se întoarse și Thomas într-a sa. Își scoase fracul și pantalonii negri și îmbrăcă niște blugi și un tricou, după care se așeză pe scaunul din fața oglinzii întrebându-se dacă trebuia sau nu să meargă la medic. Se auzi un ciocănit și ușa se deschise înainte ca el să rostească vreun cuvânt. Se aștepta să-și vadă mama și nașa, însă surprizele din seara aceasta nu se încheiaseră, așa că se pomeni nas în nas cu Sophie.

— N-a fost Brahms, dar te-ai descurcat bine, îi spuse ea zâmbind.

Strălucea în rochia lungă neagră. Își prinsese părul ca atunci când cânta, ceea ce-i aminti lui Thomas de vremea când li se întâmpla să se întâlnească pe scenă.

— Nu știam că ești la Paris, răspunse el ridicându-se.

— Hazardul vieții. Măine plec. Am ezitat să vin să te îmbrățișez, voiam să-ți scriu de la Roma, dar păreai atât de singur când ai salutat publicul!

— Ai venit, înseamnă deja mult.

— Ți-am văzut numele pe afiș când am trecut dimineată prin fața sălii. Ba nu, e o minciună prostească, continuă ea. Mi se mai întâmplă să-ți urmăresc turneele de la distanță, nu mă întreba de ce, nici eu nu știu.

— Vrei să luăm cina în oraș? îi propuse Thomas.

— Am cunoscut pe cineva, Thomas, cineva cu care mă simt bine, m-am gândit că este momentul să-ți spun.

— Nu trebuie să-mi dai mie socoteală.

— Știu, dar e mai bine așa. Nu ești supărat pe mine?

— Că ești fericită? De ce aș fi supărat?

— Pentru că am fost fericită și cu tine. Tu ai fost cel care mă purta cu el fără să mă ia, mă păstra fără să mă cucească, mă iubea fără să mă vrea, îți amintește de ceva? Nu contează, asta-i viața, nu regret nimic.

— *César et Rosalie*. Ne-am uitat continuu la film când am cântat la Stockholm, era dublat în suedeză și eu îți recitam dialogurile.

— Fără să ghicești cât rău îmi făceai.

— E muzician?

— Nu, poate tocmai de aceea povestea noastră are o șansă. Locuiește la Roma, e restaurator, nu are mare legătură cu muzica, recunosc, însă tu și cu mine, Thomas, suntem ca niște marinari, ne trebuie un port de bază dacă nu vrem să ne scufundăm, nu-i așa?

— Nu știu, poate că ai dreptate.

Se apropie de el, îl strânse la piept și îi mângâie obrazul.

— Și tu meriți să fii fericit, scumpul meu Thomas. Când o s-o întâlnești, să n-o lași să plece cum ai făcut cu mine. Găsește curajul de a vrea s-o iubești.

Îl sărută pe frunte, apoi se întoarce din prag.

— Mă înșel eu sau ai sărit niște măsuri la adagio?

Și cu aceste cuvinte, dispăru. Thomas așteaptă câteva clipe, după care se așează la loc pe scaun, în fața oglinzii, dus pe gânduri.

— O magistrală demonstrație a geniului feminin! exclamă tatăl lui apărând în oglindă. Trebuie să-și fi planificat foarte atent răzbunarea, dar sunt nevoit să recunosc că a fost exemplară. Câtă cruzime! Și felul cum te-a mângâiat pe obraz cu un aer matern, ce viperă, ce talent! adăugă el mimând că aplaudă. Șah și mat, bătrâne, ți-a plătit cu aceeași monedă.

— O să mă lași în pace până la urmă? bodogăni Thomas.

— După ce-am văzut adineauri? Exclus. N-aș fi bănuț niciodată că ți-am ratat educația sentimentală în asemenea hal. Sper că vei reține lecția pe care ea tocmai ți-a dat-o. Doar două minute și câteva fraze ca să te anunțe că nu mai ești decât o amintire. O urcare la fileu, ca să te lase să sperii la o complicitate încă existentă, și pac! un smash când ți-a aruncat că ai trecut pe lângă fericire, fericire încarnată de ea, bineînțeles. N-aveai nicio șansă să trimiți mingea înapoi. Magnific, trebuie s-o spun. Și nu s-a mulțumit să te pună la pământ, ți-a călcat și cadavrul în picioare pomenind de notele tale ratate. Admirabil!

— Ai terminat?

— Am spus ce-aveam de spus, atâta tot.

— Notele ratate ție ți le datorez.

— Ai tupeu, nu glumă! Din câte știu, eu nu eram pe scenă.

— Ci așezat în primul rând, pe genunchii unei tipe mișto, ca din întâmplare. Într-adevăr, nu era ceva care să mă distragă.

— Nu am mult timp la dispoziție, așa că nu te apuca să-mi reproșezi că am venit să-mi ascult fiul.

— Aveai altceva mai bun de făcut?

— Aș fi putut să-mi petrec seara la Lido și să profit de starea mea pentru a hoinări liniștit prin culise.

— Nu poți fi aici, în oglindă, nu poți să-mi vorbești, nu poți să exiști, fiindcă nu mai exiști!

— Atunci, una din două: sau te încăpățânezi să negi ce ni se întâmplă și pierdem momente prețioase cu speculații, sau admiți că unele lucruri se produc fără să li se găsească o explicație rațională. Când eram puști, adică, din păcate, pe la jumătatea secolului trecut, se zicea că e imposibil să grefezi o inimă, și totuși așa ceva s-a realizat, iar în secolul dinainte, se zicea că e imposibil să zbori, și totuși San Francisco e la 11 ore cu avionul. Vrei și alte exemple?

— Dar fantomele nu există!

— În acest caz, tibetanii, chinezii, japonezii, scoțienii, toate civilizațiile care, în decursul secolelor, le-au consacrat un cult, sunt o adunătură de nătărăi, în timp ce tu deții adevărul. Curată modestie!

Se auzi iar un ciocănit și Thomas întrebă agasat cine este.

— Maică-ta și Colette, șușoti Raymond, cine vrei să fie? Niciun cuvânt despre noi doi, evident. Eu dispar acum și mă întorc după ce pleacă ele.

Thomas se ridică pentru a deschide ușa. Colette intră prima, Jeanne se strecură în spatele ei.

— Ai fost extraordinar! exclamă nașa lui. Un sărut și te lășăm să te odihnești. Asta dacă nu cumva vrei să bei un pahar cu două bătrânici. Maică-ta spune oricui vrea să asculte că m-am ramolit.

— Mă obosești, Colette, oftă Jeanne.

— Iată, nu mai avusesem dreptul la un reproș de vreo 10 minute.

Thomas își sărută mama.

— Sala era în al nouălea cer, îi zise ea.

— Lasă cerul în pace, sugeră Thomas. Am cântat foarte prost. Am avut noroc că orchestra m-a sprijinit.

— Aha, ce spuneam eu! strigă Colette triumfătoare. Am observat că nu erai în apele tale, dar te asigur că publicul nu și-a dat seama. Pe cine săgetai cu privirea în primul rând?

— Pe cineva care a dispărut de mult din viața mea, răspunse Thomas uitându-se fix la reflexia sa din oglindă.

Jeanne și Colette schimbă priviri nedumerite. Jeanne își luă prietena de braț și o trase spre ușă.

— Să-l lășăm în pace, e obosit, e fiul meu, îl cunosc mai bine decât tine.

Îl salută pe Thomas și o împinse afară pe Colette, care îi trimise din palmă un sărut finului ei când ieși.

Thomas își auzi nașa bodogănind pe culoar, după care liniștea se așternu iar.

Oglinda reflecta doar trăsăturile lui. Mama sa nu greșise, era palid și epuizat. Își puse pe umeraș îmbrăcăminte de scenă, își luă geanta de piele și stinse lumina în cabină înainte de a pleca.

În culise, se întâlni cu Marcel, care îl salută cu un simplu bună seara. Thomas se strecură afară pe la ieșirea artiștilor și-și descoperi tatăl stând picior peste picior pe capota unei mașini.

— Te-aș fi invitat cu mare plăcere la cină, dar... În fine, pot să-ți țin de urât dacă ai chef să mergi să ciugulești ceva.

— Am chef să fiu singur.

— E o nebunie, replică tatăl lui luându-l cu brațul de umeri.

— Nu mai spune!

— Ce să nu vă spun? Întrebă un bărbat care trecea prin dreptul lui Thomas.

— Nimic, nu vorbeam cu dumneavoastră.

— Cum nimic? M-ați tutuit.

— Ei bine, chiar nimic, se enervă Thomas.

— Iertați-mă că insist, dar mi-ați cerut să nu vă spun, iar eu tocmai v-am spus ceva, replică bărbatul.

Thomas se uită fix la el.

— Poate e vreun gaz, vreun soi de poluare atmosferică care înnebunește pe toată lumea, constată Thomas.

— Fii politicos, tinere, dintre noi doi, mai degrabă dumneata ești nebunul. Vorbești singur.

Thomas dădu din umeri și-și continuă drumul. Când î ntoarse capul, observă că tatăl său nu-și ascundea încântarea.

— Ți se pare distractiv?

— Recunoaște că e destul de nostim, ai fi zis că e o scenetă de Raymond Devos.

— Cine?

— Să trecem peste, ești prea tânăr.

— De ce te afli aici, de ce te văd și te aud?

— Presupun că un „pentru că” nu te-ar satisface. Așa că prefer să ajungem întâi la tine acasă și să stai comod ca să mă ascuți cu atenție. Trebuie să discutăm.

— Și apoi mă lași în pace?

— E atât de insuportabil să mă vezi?

— Nu asta voiam să spun. N-a fost ușor să te pierd. Ocupai mult spațiu. Mama spunea că o să am nevoie de timp, că o să trec prin diferite faze, dar nu mi-am închipuit că lucrurile vor căpăta o asemenea dimensiune.

— Maică-ta îți vorbea adesea despre mine după moartea mea?

— Ești conștient că o astfel de întrebare n-are niciun sens?

— În situația mea, conștiința e o chestie vastă. În plus, cum adică „ocupam mult spațiu”? Îți făceam umbră?

Thomas împinse ușa imobilului. Când se uită în sus, în casa scării, își văzu tatăl cocoțat pe balustrada de la ultimul palier.

— Credeam că fantomele târăsc o ghiulea după ele! oftă el.

Intră în apartament, își atârnă geanta în cuier, își luă o bere din frigider și se prăbuși pe sofa.

Tatăl său veni să ia loc în fotoliul din fața lui.

— Nici nu-ți poți imagina cât e de agasantă această manie a ta de a-ți încrucișa întruna picioarele. Când trăiai, îmi tăia tot cheful să-ți vorbesc.

— N-am nicio vină, picioarele mele erau prea lungi, n-am știut niciodată ce să fac cu ele. Mai aveam și alte manii care te agasau?

— Ce te aduce aici? Senzația că ai lăsat ceva neterminat?

— Nu fi insolent, Thomas, sunt încă tatăl tău!

— Ținând cont că mă bântui, nu risc să uit.

— M-am întors fiindcă vreau să-ți cer un serviciu foarte important. Dacă accepți, îți promit că te las în pace. Dar mai întâi trebuie să-ți vorbesc puțin despre mine, cu condiția să nu-ți fac prea multă umbră, desigur.

În fața mutismului fiului său, Raymond afișă un aer descurajat.

— De ce ești atât de tăcut, de rece, de distant? Îmi porți pică? Nu te-am iubit destul?

— Erai muntele pe care am vrut mereu să-l escaladez, cu teama de a ajunge într-o bună zi în vârf. Erai marele chirurg care salva vieți, pe când eu... eu cânt.

— Și care-i problema? Tu înfrumusețezi viețile. Să fi văzut privirile spectatorilor astă-seară... Am fost mândru și emoționat. Da, am salvat câteva vieți, dar în meseria mea, nimeni nu vine să te aplaude când ieși din blocul operator și nimeni nu te felicită odată concertul bisturiilor încheiat.

— Iată-te brusc și plin de lirism.

— Apanajul morții, replică tatăl său recăpătându-și prestanța.

— Bine, te ascult și apoi mă lași să dorm. Chiar sunt epuizat. Promiți?

— Jur, răspunse tatăl lui prefăcându-se că scuipă pe jos¹.
Ia să vedem... Cum să începem?

— Explicându-mi prezența ta aici, nu?

— Îmi pare rău, asta n-am voie să-ți spun, a fost condiția obligatorie ca să obțin o scurtă permisie.

— O scurtă permisie... ca în armată?

— Nu, dar, dacă ții neapărat, atunci da.

— Ai obținut o scurtă permisie de dincolo ca să vii să mă vezi?

Cum termină de rostit fraza, Thomas izbucni într-un hohot imens de râs.

¹ Aluzie la expresia „promis, juré, craché” (promis, jurat, scuipat), ce-și are originea în vremurile când, pentru a pecetlui o înțelegere între două persoane, una dintre ele scuipa în palmă și strângea mâna celeilalte. (N.t.)

— Îți mai bați mult joc de mine?

— Cum să-mi imaginez așa ceva? Stau de vorbă cu fantoma tatei în toiul nopții... Gata, continuă. Ceva îmi spune că mai am multe de îndurat, adăugă el ștergându-și ochii cu dosul palmei.

— Am nevoie de tine ca să îndeplinești un lucru de care depinde eternitatea mea.

— Evident, acum totul devine clar! Te-au trimis pe pământ ca să salvezi omenirea, așa cum îți salvai pacienții, și, ca un adevărat Don Quijote, te-ai gândit că eu aș fi un Sancho Panza nemaipomenit.

— Nu te mai prosti, e ceva urgent!

— Ce poate fi urgent când ești mort?

— O să înțelegi într-o zi, cât mai târziu posibil, sper. Mă lași să vorbesc sau ai de gând să mă tot întrerupi?

Thomas acceptă să tacă. Era convins că avea un vis ciudat din care se va trezi mai devreme sau mai târziu. Și această idee îl liniști în timp ce-și asculta tatăl.

— Cuplul pe care eu și mama ta îl formam nu mai era un cuplu adevărat de multă vreme.

— Nu-mi spui nicio noutate, ai plecat de-acasă cu 10 ani înainte să mori.

— Vorbesc de altă vreme. Curând după venirea ta pe lume, viața noastră n-a mai fost decât un aranjament între prieteni.

— Mersi, dacă aș fi mers la psiholog, o informație ca asta i-ar fi asigurat o pensie pe cinste înainte să termin eu terapia.

— Nu mă refeream la epoca dinaintea nașterii tale. Pe atunci ne iubeam sincer, însă ne-am îndepărtat. Puțin și din vina mea.

— Ce înțelegi prin puțin?

— Am cunoscut o altă femeie.

— Ai avut o relație, pe bune? Tu, care stăpâneai arta și metoda de a-i seduce pe toți care-ți ieșeau în cale, parcă vorbești de o revelație.

— Te înșeli în privința mea. Îmi plăcea să-i farmec pe alții, dar nu eram un fustangiu. De altfel, n-am putut să trăiesc această mare iubire, poate de aceea nu s-a stins niciodată.

— Cu anestezista de la spital, cea care te privea cu ochi de mangustă? Mereu am bănuțat că e ceva între voi.

— Ți-o amintești pe Violette?

— De fiecare dată când veneam să te văd la birou, mă mângâia pe frunte de parcă eram un caniş și se extazia spunându-mi că eram copia ta leită.

— Ei bine, nu despre ea este vorba. Chiar dacă am avut o mică aventură, a fost fără importanță.

— Pentru tine sau pentru mama?

— O să mă judeci cu psihologul tău când o să ai unul, până atunci lasă-mă să continui.

— Pediatra cu ochi verzi!

— Termină! Nu la spital am întâlnit-o pe Camille.

— Camille, deci! Și unde v-ați cunoscut?

— Îți amintești stațiunea unde ne petreceam verile?

— Toate vacanțele copilăriei în care adunam scoici din nisipul mocirlos, mă dădeam în călușei sau făceam un tur pe ponei, jucam partide de minigolf pe care nu le câștigam niciodată, mergeam la picnicuri pe mal cu coșurile pregătite de mama... Plus plimbările în jurul semaforului, clătitele din fața cafenelei de pe plajă la ora gustării, partidele de Monopoly când ploua... Ar trebui să sufăr de o amnezie severă ca să uit o asemenea monotonie.

— Ești nedrept, te distrai grozav în timpul vacanțelor.

— M-ai întrebat măcar o dată dacă chiar mă distram grozav?

Raymond își privi fiul cu un aer circumspect înainte de a continua.

— Acolo ne-am cunoscut.

— Mă bucur să aflu. Și de ce mă privește asta pe mine?

— Ei bine, întrucât pescuitul de scoici, călușeii, clubul hipic și ora clătitorilor erau tot atâtea mijloace de a fi împreună, să zicem că tu erai oarecum pretextul întâlnirilor noastre.

— Te foloseai de mine drept acoperire? Dezgustător!

— Dar ce-ți imaginezi? Nu făceam nimic rău, Thomas, ne iubeam în tăcere, ca să vă protejăm. Ni se mai întâmpla câteodată să ne luăm discret de mână, iar inimile ne băteau tare de emoție, alteori ne atingeam în treacăt, doar o atingere, însă cea mai mare parte din timp nu făceam decât să schimbăm priviri și confidențe.

— Scutește-mă de detalii! se enervă Thomas.

— Nu mai ai cinci ani, ai putea face efortul să mă ascuți fără să raportezi totul la tine?

— Chiar e o lume pe dos! Vrei să știi ce-mi plăcea în vacanțele alea sub cerul veșnic cenușiu? Spre deosebire de restul anului, când blocul operator și pacienții tăi te acaparau complet, erai al meu. Petreceam în sfârșit momente împreună, doar noi doi. Așa că nu am chef să aflu că timpul pe care mi-l dedici era doar un pretext ca să-ți întâlnești amanta.

— Camille nu era amanta mea, era altceva. Iar tu, tu te-ai întrebat măcar o dată dacă eu mă distram, dacă eram fericit sau dacă mă simțeam bine?

— Eram un puști! strigă Thomas.

— Ai crescut, iar eu muream de singurătate! strigă și tatăl său.

— Și mama?

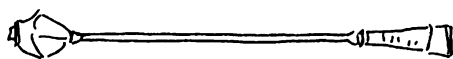
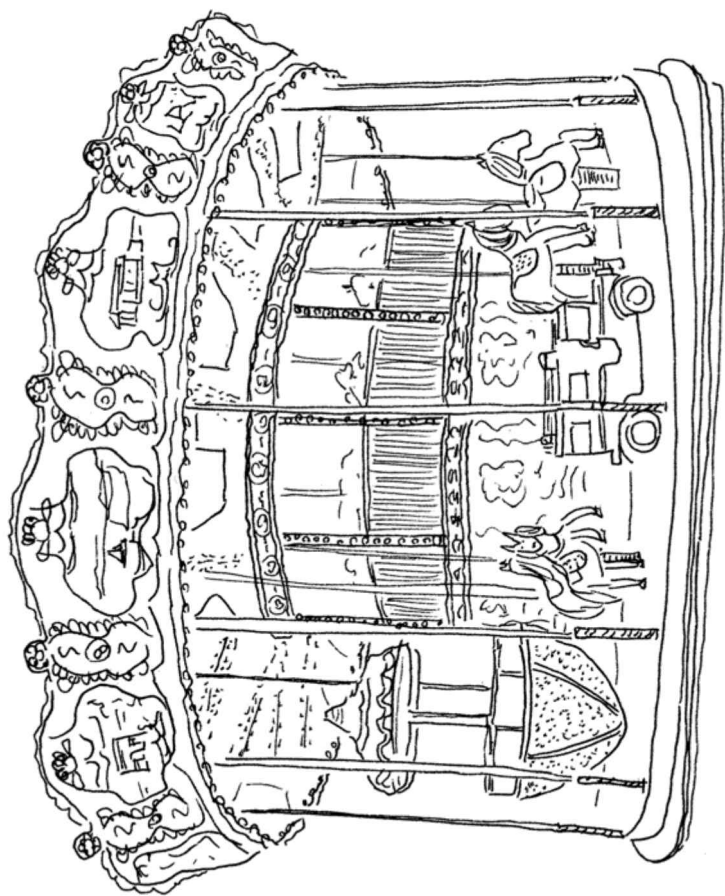
— Maică-ta n-are nicio vină, și nici eu. A fost dragoste la prima vedere, Thomas, astfel de lucruri nu se explică, răspunse Raymond coborând vocea.

— Să stai de vorbă cu spectrul tatălui tău, nici atât! O să mă culc, iar tu ești rugat să te duci să bântui pe cine vrei, pe unde vrei, dar nu la picioarele patului meu.

— Cum dorești, o să continuăm discuția mâine. Concertul trebuie să te fi epuizat, nu e un moment bun să-ți povestesc toate astea.

Thomas se ridică și se îndreptă spre dormitor. În pragul ușii se întoarse spre tatăl său și îi aruncă o privire feroce.

— Nu va fi niciun mâine, fiindcă această seară n-a existat, nu mai mult decât conversația noastră. Am un coșmar în care și-au dat întâlnire toate suferințele și angoasele mele, Sophie, tu, notele ratate la Pleyel, privirea dirijorului, aerul dezolat al lui Marcel. Sunt tot la mama acasă, lungit pe canapeaua din salon și, când o să mă trezesc, nimic din toate astea nu va fi existat. Va fi încă ziua comemorării morții tale. Nu am revăzut-o pe Sophie, concertul meu încă nu s-a desfășurat, iar eu am amintiri frumoase din vacanțele de vară petrecute cu tata.

4.

Thomas căută pe dibuite ceasul deșteptător. Deschise ochii grei de somn și își dădu seama că de fapt soneria telefonului îl smulsese din visele lui. Apucă fără chef smartphone-ul și se uită la ecran. Degeaba ar fi respins apelul, mama lui ar fi sunat până i-ar fi răspuns.

Un val de cuvinte i se revărsă în ureche. Vocea mamei avea o putere calmantă și, cu telefonul pe pernă, Thomas o ascultă, strecurând în discursul ei câteva bolboroseli.

— Ai reușit să te odihnești?

— Mmm...

— Mă pune pe gânduri că te-ai simțit atât de rău după ce ai fumat, am greșit că nu am luat lucrurile în serios. Fiecare reacționează în felul lui. Taică-tu avea mania să râdă de alergiile mele, zicea că nu există decât în capul meu. Ei și? În cap sau în sânge, contează doar rezultatul, nu?

— Mmm...

— Eu, scumpule, am o problemă cu usturoiul. E suficient un dram de usturoi în mâncare și nu mai dorm toată noaptea, mă rog, stomacul meu nu doarme.

— Mmm...

— Arătai ceva de speriat, mi-am făcut reproșuri. Sper că efectele s-au dus. Dacă nu, poți să încerci oricând lecurile vechi contra mahmurelii. Nimic nu te pune mai eficient pe picioare decât suc de roșii băut când te trezești. La fel de bine merge și zeama de lămâie. În orice caz, cu toată expresia ta ciudată, erai foarte chipeș.

— Mmm...

— O să vin cu nașa ta să te ascultăm diseară, o să am grijă să nu te deranjeze și nu-ți bate capul, vom fi foarte mulțumite indiferent pe ce rând ne așezi. Nu uita să lași biletele la intrare. Două, bineînțeles!

— Mmm...

— Vorbesc aiurea, am zis adineauri că mă va însoți Colette, în fine, mai degrabă eu o însoțesc pe ea. Vom veni să te sărutăm în cabina ta. Sunt tare mândră, să știi, oricât ți-aș repeta-o, niciodată nu va fi destul. Ce oră e? Doar 8:00? Dumnezeuule, e încă foarte devreme!

— Da.

— Te las să te culci la loc. Te iubesc, scumpule. Pe diseară!

Thomas lăasă telefonul să cadă pe covor. Deschise ochii și se uită de jur împrejur. Spre marea lui ușurare, în camera scăldată într-o lumină aurie domnea liniștea. O solitudine agreabilă, care îi trezi până la urmă simțurile.

Dacă mama lui îi ceruse bilete însemna că nu venise să-l asculte în ajun, iar dacă nu venise să-l asculte, atunci seara improbabilă de care își amintea el nu existase. Nici concertul, nici notele ratate, nici apariția lui Sophie și nici fantoma, mai ales fantoma. Dar înainte să se bucure din plin, Thomas se ridică în capul oaselor și-și strigă tatăl.

— Papa? Papa, ești aici? Dacă te ascunzi pe undeva ca să mă sperii, să știi că nu-i amuzant.

O amintire caraghioasă îi răsări în minte. Un joc complice pe care-l întreținuse cu tatăl său în copilărie consta tocmai în a se speria unul pe altul răsărind brusc dintr-o ascunzătoare. Gluma începuse pe când el avea vreo șase ani și nu încetase niciodată. Se piteau în spatele copacilor la ieșirea de la școală, în vestiarul facultății, în cabina ascensorului, în culisele sălii de concert, chiar și la spital, unde Thomas se strecura uneori în biroul tatălui său cu complicitatea secretarei. Orice loc era bun pentru a perpetua farsa, doar scena și blocul operator fuseseră declarate zone interzise.

— Papa? strigă încă o dată Thomas deschizând brusc șifonierul care nu conținea decât o valiză și un palton.

Era singur. Porni filtrul de cafea și, cuprins de o ușoară melancolie, se așeză la masă în bucătărie să ia micul dejun.

Sub duș, simți nevoia să discute cu cineva, să-și mărturisească visul pentru a-l exorciza mai temeinic.

Sylvain îi era bun amic, aproape prieten, însă era și psihiatru și împătimit de muzică. Thomas îi oferise bilete la concerte de nenumărate ori, așa că de ce să nu-i ceară și el acum un serviciu? Îl sună și-i propuse să ia prânzul împreună. Sylvain nu era naiv. Îi răspunse că vocea pe care o aude în aparat trădează mai degrabă dorința de a vorbi decât de a savura o friptură cu cartofi prăjiți. O braserie n-ar fi locul ideal ca să scape de ceea ce are pe suflet. O problemă sentimentală îl chinuia, nu? Întrebă prietenul lui.

— Un psihiatru nu-i un consilier sentimental, să știi.

— Altceva e la mijloc, îl asigură Thomas, dar ai dreptate, e mai bine să ne vedem undeva în liniște. Ceea ce am să-ți povestesc e țacăneală curată.

Ros de curiozitate, Sylvain îi dădu întâlnire la cabinetul său, la sfârșitul dimineții.

Thomas preferă să se așeze pe un fotoliu în loc să se întindă pe canapea.

— Chiar dacă nu-i o consultație propriu-zisă, păstrezi secretul profesional, nu-i așa?

— Discreția este o chestiune ce ține de caracter, bătrâne, dar da, orice îmi spui rămâne între acești pereți. Acum, dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi povestești ce te aduce aici.

Thomas îi relatează pe larg ceea ce trăise... sau credea că a trăit.

Medicul îl ascultă o oră întreagă, fără să-l întrerupă, mulțumindu-se să ia notițe. Când Thomas termină, îi ceru să formuleze întrebarea pe care încă nu o pusese, întrebarea care îl împinsese să vină la el atât de urgent.

— Ce ți-am povestit n-are niciun sens și totuși părea real. Crezi că un simplu joint a putut să-mi afecteze în asemenea hal neuronii, încât să devin nebun?

— Să nu mai rostești niciodată cuvântul ăsta în fața unui psihiatru, e tabu. Nimeni nu-i nebun, fiecare posedă propria percepție asupra realității și, după cum știi sau nu, realitatea este subiectivă. Atunci când cânti în public, fizic te afli pe scenă, dar conștiința ta este în altă parte. Spiritul tău se proiectează, ca într-un vis, cum ni se întâmplă și când dormim. Dacă visul este încă prezent la trezire,

căutăm să separăm realul de ireal, iar visul ne bântuie până dispăre.

— Ce zi e azi?

— Miercuri.

— Deci ziua de ieri chiar a existat!

— Ziua de ieri o precedă întotdeauna pe cea de azi, e un fapt incontestabil, bătrâne! Însă ai trăit ziua într-un fel de stare hipnotică. Li se întâmplă multor oameni, uneori durează doar o clipă, ca senzația tulburătoare de déjà-vu, alteori mai mult. E suficient un mic șoc emoțional. Chimia creierului nostru e plină de resurse nebănuite.

— Crezi că un psihotrop poate să aibă un efect așa de îndelungat?

— Depinde de psihotrop. Dar nu țigara, oricât de tare ar fi fost ea, constituie cauza problemei tale. Ți s-a inoculat un drog mult mai puternic și mai persistent: culpabilitatea iudeo-creștină.

— Mmm...

— În episodul pe care l-ai trăit, tatăl tău ți-a reproșat ceva?

Thomas încuviință din cap.

— Bănuiam eu. Ce anume?

— Nu mai știu exact, ceva de genul că nu m-am deranjat niciodată să aflu dacă el era fericit, mă rog, așa cred.

— Vezi, doar vorbești, și amintirea deja se risipește. Și cine a mai venit la tine în visul ăsta? O să ne întoarcem mai târziu la figura paternă.

— Ți-am spus deja. Sophie.

— Sophie de care te-ai despărțit fiindcă n-ai știut să te implici într-o relație adevărată cu ea?

— Da, în fine, presupun că da, bâigui Thomas.

— Dar ea voia.

Thomas încuviință iar din cap.

— Și mai cine?

— Mama și nașa.

— Cele două femei pe care le iubești fără rețineri și pe care nu vei putea niciodată să le respingi, două femei cu care nu ai intrat niciodată în competiție, cum ți s-a întâmplat adesea cu tatăl tău.

— Nu văd legătura.

— Eu, da. Și atât, nimeni altcineva?

— Nu, nimeni, mă rog, a mai fost trecătorul care a spus niște cuvinte fără sens, iar tata a râs. Tata a făcut aluzie la cineva zicându-mi că sunt prea tânăr ca să-l fi cunoscut.

— Prea tânăr, dar cât de minunat te-ai folosit de acest trecător fără chip ca să te întorci la fracturile copilăriei! O reprezentare a urechii neatente a adulților care nu aud niciodată ce le spun copiii. Îmi închipui că acum vezi imaginea de ansamblu. Te simți mai bine?

— Poate, dar tot mai am o mică îndoială.

— Atunci să-ți mai pun o întrebare ca să te liniștești complet: ești sigur că n-ai omis pe nimeni dintre cei pe care mi i-ai înșirat?

— Dirijorul?

— Dirijorul! Întruchiparea autorității, și nu una oarecare, ci singura capabilă să-ți judece măiestria și să o confirme. Îmi amintesc destule din anii noștri de școală ca să știu că suportai cu dificultate autoritatea. Ne apropiem de scop, lipsește o singură persoană și nu degeaba îți e greu să pomenesti de ea.

— Sincer, Sylvain, nu văd cine.

— Tocmai asta e, ne vedem foarte greu pe noi înșine. Gândește-te bine!

— Marcel?

— Exact. Marcel. Cel care aprinde și stinge lumina, cel care își subliniază frazele cu câte un „credeți-mă”.

— Ce amestec are Marcel?

— Marcel e conștiința ta. Eul și supraeul tău aflate veșnic în conflict. Iar acest coșmar, care ți se pare atât de real și care apare ca din întâmplare chiar în ziua comemorării morții tatălui tău, este un avertisment al conștiinței tale care-ți spune: „Micul meu Thomas, nu ai încheiat doliul după tatăl tău și, chiar dacă Marcel îți spune să-l crezi, supra-Marcel te sfătuiește să nu-l crezi, căci a mai rămas un drum lung de străbătut”.

— Mi-a spus Marcel toate astea?

— Da, răspunse calm psihiatrul.

— Dacă zici tu că mi-a spus, atunci te cred.

— Vezi, închizi cercul. Mă crezi pe mine, îl crezi pe Marcel, crezi pe toată lumea, dar acum trebuie mai ales să crezi în tine, să accepți că tatăl tău nu mai e aici să te protejeze, să-ți accepți caracterul muritor și, în special, să nu-ți mai fie teamă să te implici alături de o altă Sophie. Bun, aș putea să-mi petrec toată ziua cu tine, dar am pacienți, cazuri infinit mai complicate decât al tău. Distrează-te diseară, n-o să greșești nicio notă, mama ta va fi în al nouălea cer, Sophie nu va veni să te bântuie, și nici fantoma tatălui tău.

— Îți datorez ceva? Întrebă Thomas.

— Un prânz data viitoare. Dar, dacă poți să-mi faci rost de bilete la concertul Verdi de la Garnier la sfârșitul lunii, o să-ți rămân etern recunoscător.

Sylvain îl conduse pe Thomas până la ușa biroului și îl bătu pe umăr asigurându-l că totul o să fie în ordine, dacă nu cumva era deja.

Ajuns în stradă, Thomas simți că pășește mai ușor. Și ca să elimine și ultima îndoială, scoase mobilul și își sună fosta iubită.

— Thomas? se miră Sophie.

— Îmi pare rău, nu vreau să te deranjez, mai ales dacă nu ești singură, dar am o întrebare urgentă să-ți pun, nu te rețin mult. Aseară ai venit în cabina mea după concert? Nu reușesc să-mi dau seama dacă a fost vorba de un coșmar sau a fost ceva real. Înclin spre coșmar, dar aveai un aer autentic, în fine, așa cred, erai chiar încântătoare, însă ce mi-ai spus a fost atât de ireal, că am avut o îndoială când m-am trezit. Cu atât mai mult cu cât vizita ta nu a fost culmea acestei zile suprarealiste, însă a contribuit oarecum la ea și voiam să scap de orice îndoială. Înțelegi?

Se lăsă tăcerea și Thomas se întrebă dacă nu cumva Sophie îi închisese în nas.

— Sophie?

— Aici sunt, răspunse ea încet. Știi ce, Thomas? Poate că am făcut o prostie uriașă lăsându-te să pleci, ar fi trebuit să am mai multă răbdare, fiindcă nu prea întâlnesc tipi așa de nebuni și de geniali ca tine și nu știu dacă asta e spre ghinionul sau spre norocul meu.

Și apoi chiar închise.

Thomas își dădu seama că nu-i răspunsese la întrebare, ori poate o formulase el prost.

Își văzu de drum și trase concluzia că ar fi cel mai bine să nu se mai gândească, să uite ziua hipnotică, cum o caracterizase Sylvain, și să se concentreze asupra concertului ce urma seara.

Profită că soarele își întindea razele peste terasa Deux Magots, se așează la o masă și comandă o salată.

După ce chelnerul porni spre bucătărie, Thomas se duse să-și cumpere un ziar de la un chioșc aflat la doi pași. Apoi se întoarse la locul său și mulțumi cuplului de alături pentru amabilitatea de a fi avut grijă de haina și de geanta lui.

Sorbea dintr-o bere când auzi un fluierat în spatele său.

— Ce de tâmpenii pot să îndruge psihiatrii ăștia! Pe bune! Dacă și conștiința ta are un burdihan cât al bunului Marcel, atunci trebuie să ai niște idei cam greoaie. Ce să-ți spun, euri și supraeuri!

Thomas nu căută să-i răspundă, achită nota, își puse haina, luă nonșalant ziarul și traversă bulevardul Saint-Germain spre stația de taxiuri. Urcă într-o Skoda și-i ceru șoferului să-l ducă la sala Pleyel.

Mașina cobora pe strada Bonaparte când Raymond apărură pe locul mortului și se răsuclă spre Thomas.

— În primul rând, noi doi n-am fost niciodată în competiție, iar tu n-ai avut nicio problemă cu autoritatea la școală. Că doar eu mă ocupam de neplăcuta sarcină a ședințelor cu părinții.

— Mama se ocupa! Îl corectă Thomas.

— Fracturile copilăriei? Hai să fim serioși! De ce nu și luxațiile adolescenței, dacă tot suntem aici? Despre escarele bătrâneții pot să-ți vorbesc eu, astea sunt ceva concret. Și meseria mea era ceva concret, să operezi nu ține de domeniul subiectiv, tai sau nu tai, după care faci o ligatură și gata.

Thomas începu să fredoneze privind pe geam ca un puști ce refuză să asculte ce i se spune.

— Vreți să dau drumul la radio? Îi propuse șoferul uimit.

— Nu, n-are rost, răspunse Thomas. Liniștea mi-ar prinde cel mai bine.

— Pentru mine spui asta? îl întrebă tatăl său.

— Pentru cine altcineva? Nu l-ai auzit pe Sylvain când mi-a explicat că nu mi-am încheiat doliul? Și apropo de competiție... cuvintele tale despre psihiatri sunt jalnice.

— Aveți o problemă psihiatrică? îl întrebă șoferul cu o notă de îngrijorare în glas.

— Uite ce provoci! bodogăni Thomas către tatăl său.

— Eu n-am provocat nimic, dumneavoastră vorbiți cu mine, protestă șoferul.

— Care dintre noi doi l-a strigat pe celălalt azi-dimineață în apartament? „Papa? Papa?” Eu mă făcusem mic ca să te las să dormi. Maică-ta te-a trezit, nu eu.

— Trezit dintr-un coșmar pe care-l credeam terminat!

— Dacă tot suntem pe chei, pot s-o țin spre spitalul Pompidou, vreți? se oferă șoferul. Am ajunge acolo în 10 minute, se circulă destul de bine.

— Mulțumesc, n-am nevoie să merg la spital.

— Oricum, nu prea păreți în formă, mă rog, cum vreți, dar să nu faceți o criză în taxiul meu.

— Îmi cer scuze, repetam un text pentru o piesă de teatru.

— Oh, acum pricep, răsuflă ușurat șoferul. Ce piesă? Nevastă-mea adoră teatrul.

— *Un tată și o apariție...* o poveste un pic mai complicată despre legăturile filiale.

— Dă-i drumul, fii ironic, bate-ți joc de mine în continuare, zise Raymond, dar, dacă vrei să-ți ucizi tatăl, cum le place psihiatrilor să spună, ai pierdut ocazia, sunt deja mort!

— Foarte amuzant!

— A, și mai bine, replică șoferul, fiindcă teatrul e uneori cam sinistru. În fine, nevastă-mea îl adoră, iar eu o ador pe ea, înțelegeți dumneavoastră. Și cu cine jucați?

- Dacă știam!
- Sunteți singur pe scenă?
- Oarecum, da.

Thomas nu mai adăugă nimic, tatăl său stătea încrunțat, cu ochii ațintiți la drum și cu brațele încrucișate.

După ce opri mașina în fața sălii Pleyel, șoferul se întoarse și-i ceru un autograf lui Thomas când îi dădu restul.

Tatăl său îl urmă până la intrarea artiștilor.

— Bine, rămân aici, nu o să asist la reprezentație ca să nu te distrag, dar după aceea trebuie să mă ascuți. Chiar am nevoie de tine, ești fiul meu, nu mă pot baza decât pe tine, iar timpul ne zorește.

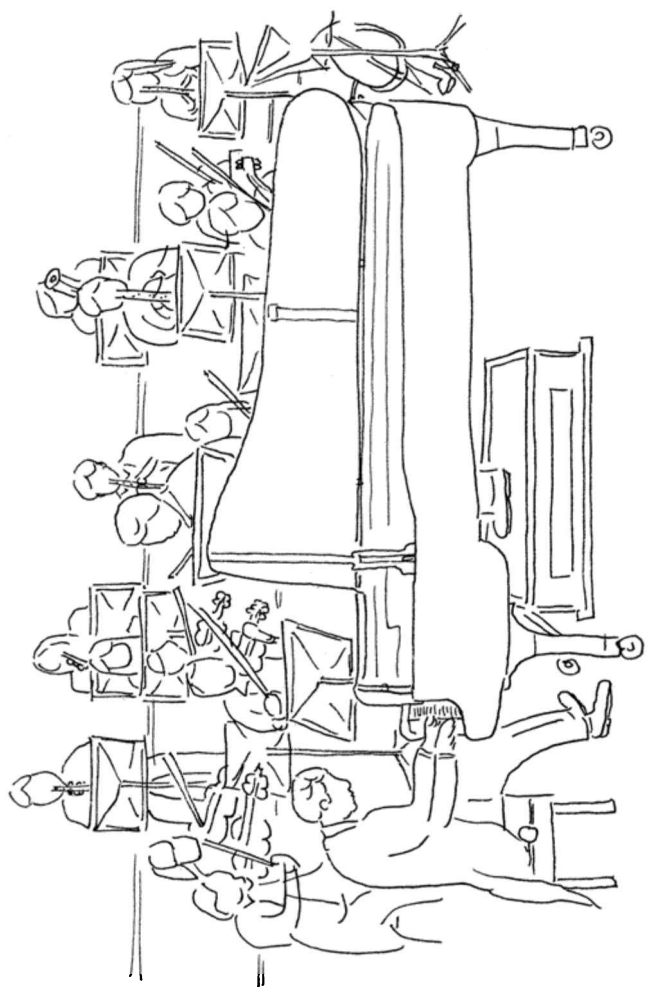
Văzându-i tulburarea din privire, Thomas se simți mișcat. Niciodată nu citise atâta tristețe în ochii tatălui său. Profesorul era un om mândru, unul dintre aceia care-și ascund suferințele, care spun întotdeauna că totul e în regulă, dar fiul său știa mai bine decât orice că acum nu era cazul.

— De acord, răspunse Thomas. Ne întâlnim aici după concert. O să mergem la mine și de data asta o să te ascult.

Tatăl său îl cuprinse în brațe și Thomas îi simți tandrețea. Ezită o clipă, apoi îl strânse și el într-o îmbrățișare care îi aduse un sentiment de plenitudine, deopotrivă ciudat și binevenit.

Șoferul, care îl observase de la distanță, demară exclamând:

- Niște ciudați, actorii ăștia!

5.

Tatăl său îl aștepta la intrarea artiștilor, sprijinit de un felinar. Thomas se opri o clipă și se uită atent la el. Era îmbrăcat în veșnicul impermeabil de sub care ieșeau pantalonii de flanel și pantofii impecabil lustruiți ca întotdeauna. Ridicând capul, Raymond îi zâmbi cu tandrețe.

- Totul a mers bine? îl întreabă.
- Nici cea mai mică rată, răspunse Thomas.
- Mama ta era în formă?
- De unde știi că a venit să mă vadă dacă ai rămas afară?
- Am văzut-o intrând, bodogăni Raymond.
- Mda, să ne grăbim, sunt obosit.

Thomas porni spre stația de metrou.

- Nu mergem cu taxiul? se îngrijoră Raymond.
- Crezi că mă scald în aur?
- Ți l-aș fi oferit eu cu dragă inimă, dar din păcate mi-au închis contul din bancă, glumi Raymond. Mi-e silă de metrou, însă de vreme ce nu avem de ales...

În ciuda orei târzii, trenul era aglomerat. Thomas schimbă linia în stația Villiers și prinse un loc pe scaun

înainte ca metroul să se umple la Saint-Lazare. Tatăl său stătea în picioare lângă el, fără a avea nevoie să se țină de ceva.

— Ridică-te, îi șopti arătând cu privirea spre o femeie în vârstă care se clătina pe picioarele șubrede.

Thomas sări imediat și-i oferă locul.

— Îmi pare rău, eram cu mintea aiurea.

Femeia îi zâmbi și se așeză ușurată.

— Mersi că mi-ai atras atenția, mormăi Thomas către tatăl său, chiar nu o observasem.

— Las-o pe bătrână, cu arterele ei înfundate e la un pas de sicriu, bazează-te pe experiența mea. Pe tânăra încântătoare din fața ta ai văzut-o? Fiindcă, datorită mie, ea te-a remarcat, în fine, ți-a remarcat curtoazia. Cu un zâmbet ca ăsta, e de-ajuns un cuvânt și treaba e ca și rezolvată.

Thomas preferă să nu răspundă, nu voia să pară nebun într-un metrou înțesat de lume. Chirurgul afișă o expresie mâhnită când tânăra coborî la stația Operei, nu fără a-l fi atins ușor pe fiul său când a trecut prin dreptul lui.

— Trebuie să mă ocup neapărat de tine! A coborât la Operă, poate era balerină!

— Și dacă ar fi coborât la gara Saint-Lazare, era impiecat? replică Thomas.

— Ați spus ceva? îl întrebă doamna în vârstă.

— Nimic, vorbesc singur, se scuză el.

— Nu vă scuzați, mie mi se întâmplă tot timpul.

Tatăl său clătină din cap exasperat.

*

Acasă, Thomas își lăasă haina și geanta și se trânti pe canapea oftând prelung.

— Ai putea măcar să te prefaci. Atât de puțină plăcere îți face să mă vezi din nou? vru să afle Raymond.

— Bineînțeles că da.

— Dar, mărturisind asta, recunoști că mă aflu aici.

— Săptămânile și lunile de după plecarea ta n-au fost ușoare. Începeam să mă obișnuiesc cu absența ta.

— Văd.

— Nu, nu vezi. Când te-am pierdut, parcă m-am prăbușit într-un hău. Mă auzai când vorbeam cu fotografia ta?

Întrebare la care Raymond nu răspunse, mulțumindu-se să-i zâmbească tandru fiului său.

— Unde ai fost tot timpul ăsta?

— Habar n-am, nici pentru mine n-a fost ușor să închei cu viața și cu atât mai puțin să te părăsesc pe tine.

— Cum e „după“?

— Thomas, rosti grav tatăl său, nu am dreptul să-ți spun și, chiar dacă aș putea, nu cred că aș fi capabil să-ți explic. Să zicem că e diferit.

— Ești fericit acolo unde te afli?

— Nu mai sufăr de reumatism, asta-i sigur, și-n plus, cu ajutorul tău, aș putea deveni fericit.

— Cu ajutorul meu?

— Da. Micul serviciu despre care ți-am pomenit.

— În legătură cu femeia aceea?

— Camille! Ți-aș fi infinit de recunoscător dacă ai putea să-i spui pe nume, răspunse chirurgical așezându-se pe claviatura pianului. Când mă gândesc la tot ceea ce noi doi n-am trăit, la timpul pe care trebuie să-l recuperăm...

— Da, știi, din cauza mea, mi-ai mai spus.

— Nu numai. Pe atunci astfel de lucruri nu se făceau.

— De fapt, tu chiar te-ai întors să mă bântui, iar Sylvain poate a subestimat amploarea pagubelor.

— Termină cu șarlatanul ăla! Tu îi dezvălui că ai văzut o stafie și el te tratează de sus, cu o conversație de salon, fără să catadicsească măcar să te examineze. Ce mare efort era să-ți ia tensiunea? Dacă un pacient, ca să nu zic un prieten, venea la mine cu o asemenea chestie, l-aș fi trimis în secunda următoare să facă un car de analize.

— E o opinie medicală? Crezi că ar trebui să mă duc la Urgențe astă-seară? se neliniște Thomas.

— În mod cert este o opinie medicală, dar referitoare la amicul tău psihiatru. Tu ești în formă și mintea îți funcționează bine. Îți închipui că nu te-am studiat imediat ce-am apărut? Un pic obosit recunosc că ești, dar să nu te epuizezi la vârsta ta înseamnă o insultă adusă vieții. La 35 de ani, lucrăm cu săptămânile câte douăzeci și patru de ore și n-am murit.

— Ba da, până la urmă, i-o întoarse Thomas.

— Te rog, puțin respect, m-am ținut bine, din câte știu. Îți spun că ești în regulă. Distrează-te ducându-te la Urgențe și explicându-le că stai de vorbă cu fantoma tatălui tău. O să ai parte de o consultație la Sainte-Anne².

Adevărat, se gândi Thomas. Tăcerea lui îl îndemnă pe Raymond să continue.

— Camille tocmai a murit, rosti el plecând capul, ca și cum ar fi păstrat un moment de reculegere. Asta-i singura reacție pe care ți-o provoacă?

— Ce-ai vrea să zic? Îmi pare rău pentru ea, dar nu o cunoșteam.

² Spital din Paris specializat în psihiatrie, neurologie, neurochirurgie și studiul dependențelor. (N.t.)

— Un cuvânt amabil ar fi fost suficient. Acum, că am trecut amândoi dincolo, am decis să fim în sfârșit împreună... pentru totdeauna.

— Sunt încântat pentru voi, dar ce-are de-a face cu mine? Dacă n-ar veni și ziua când mama n-o să mai fie aici, aș fi chiar ușurat să vă știu împreună.

— Nu fi ipocrit, tu mi-ai spus primul că divorțul nostru a fost o ușurare pentru tine!

— OK, dar de ce mă privesc pe mine planurile voastre pentru eternitate?

— Ei bine, că tot ai adus vorba de eternitate... deși noțiunea rămâne confuză... pentru ca noi să împărtășim eternitatea, cenușa mea și a ei trebuie unite.

— Poftim?

— Amestecate, dacă preferi. Ajunge să răstorni conținutul unei urne în cealaltă și să scuturi bine. Odată rămășițele noastre împrăștiate, vom fi liberi și împreună pentru vecie. Nu te uita așa la mine, nu eu am stabilit ordinea marelui univers, și cu atât mai puțin regulile. Treaba s-ar fi rezolvat și dacă am fi fost îngropați alături, dar e prea târziu pentru mine. Și-apoi de ce să te mulțumești cu o garsonieră când te poți bucura de o terasă imensă cu vedere la mare?

— Ce garsonieră?

— Un mormânt sau un cavou! Ca să nu mai zic de vecini! Camille și cu mine vrem să ne petrecem veșnicia în aer liber. Nu-ți cer luna de pe cer.

— Dar ce-mi ceri, mai exact? Întrebă Thomas ținându-și răsuflarea.

— Ceva simplu ca bună ziua. Funeraliile lui Camille vor avea loc peste trei zile. Nu trebuie decât să te duci la ceremonie, să aștepți incinerarea, evident, apoi să faci în

așa fel încât să iei urna, să torni cenușa mea peste a ei și gata, treaba e rezolvată!

— Ai uitat că trebuie și să scutur bine, adăugă Thomas pe un ton ironic.

— Asta se înțelege de la sine.

— Pe scurt, vrei să particip la funeraliile unei femei pe care nu am cunoscut-o, dar care ți-a fost amantă, și să-i fur rămășițele de sub nasul familiei.

— Exact!

— Aș opta pentru lună, ar fi mai simplu de obținut. Și unde au loc aceste funeralii? întrebă Thomas zeflemitor.

— La San Francisco.

— Bineînțeles, șuieră Thomas.

— De ce repeți „bineînțeles” pe tonul ăsta bizar?

— A, deci bizar e tonul meu?

— Bine, ai un ton ciudat.

— Totuși, presupun că dacă funeraliile ar fi avut loc la Pantin sau la Père-Lachaise ar fi fost prea simplu, nu?

— Nu neapărat. Și-n plus, n-am nicio vină, îți dai seama că nu eu am trimis-o să locuiască așa departe. Chiar dacă eram de o discreție totală, soțul ei s-a prins până la urmă și ne-a îndepărtat. S-a transferat în California și a ales, nu fără o doză de egoism, să-și dezlădăcineze familia.

— Mi se pare mai degrabă un gest de curaj din partea lui să părăsească totul din dragoste, să se ducă în celălalt capăt al lumii pentru a-și proteja cuplul.

— Nu din dragoste, ci din gelozie!

— Cine o obliga pe soția lui să-l urmeze, dacă te iubea atât de mult?

— Fiica ei. Așa cum tu ai fost motivul pentru care eu am rămas la Paris.

— Uitasem că ți-am stricat viața.

— Nu asta am spus și nu am gândit-o niciodată. În orice caz, n-a folosit la nimic să ne îndepărteze.

— De unde știi?

— După plecarea ei, trebuia să-mi asum responsabilitățile, o lăsasem să plece, incapabil să vă părăsesc pe maică-ta și pe tine. Am refuzat s-o tulbur pe Camille și am păstrat tăcerea luni în șir. O tăcere ce mă costa scump în fiecare zi și mai ales când plecam vara în vacanță. Dacă s-ar fi îndrăgostit din nou de soțul ei, Camille nu mi-ar fi scris prima și n-am fi întreținut o corespondență ce avea să dureze 20 de ani.

— Îi povesteai viața noastră unei femei care nouă ne era străină?

— I-o povesteam pe a mea. Multe lucruri s-au învărtit în jurul tău, dar nu toate.

— Și soțul ei cu ce se ocupa acolo? Nu-mi răspunde, nici nu știu de ce am pus întrebarea.

— La vremea respectivă, era inginer în domeniul aeronautic, apoi, profitând de valul informatic din Silicon Valley, a devenit multimilionar, ceea ce e oarecum vulgar, dar fiecare face ce poate, nu?

— Îl cunoșteai?

— Evident. E de o banalitate înfiorătoare. Tot întâlnindu-ne în vacanțe, am început să ne simpatizăm, luam cina uneori împreună și chiar vă lăsam la aceeași baby-sitter pe tine și pe fiica lor. Până când Camille și cu mine ne-am acceptat iubirea.

— Drăguțe serile voastre de cuplu! Doi amanți și doi încornorați la aceeași masă, unul fiind mama.

— Așteaptă să-ți trăiești viața de bărbat și pe urmă judecă-mă. Dacă ți-aș spune că dragostea noastră a rămas castă, m-ai crede?

— Dacă mi-o spui tu, tată, de ce nu te-aș crede? În momentul de față, am niște noțiuni mai abstracte de digerat.

— Thomas, ascultă-mă! Dacă soțul ei îi împrăștie cenușa înaintea ca tu să acționezi, s-a terminat.

— Ce să se termine?

— S-a terminat cu noi! Camille n-a putut să fie femeia vieții mele, dar vreau să fie femeia morții mele și pentru asta am nevoie de ajutorul tău.

— Dar lui Camille i-ai cerut părerea? Ce știi tu despre ultimele ei dorințe?

— După 20 de ani de corespondență, îți închipui că nu-i cunosc ultimele dorințe?

— Ai păstrat scrisorile ei?

— Sunt într-o casetă de lemn lângă urna mea.

— Fermecător... Și urna unde se află?

— Ascunsă după cărți, pe ultimul raft din bibliotecă, la maică-ta acasă.

— La dracu'! Vasăzică chiar erai acolo când te-am văzut în birou?

— Da, mă rog, ce-a mai rămas din mine.

— Și mama a păstrat scrisorile unei femei care i-a furat soțul?

— Camille n-a furat nimic de vreme ce n-am plecat. Maică-ta și cu mine am fost întotdeauna buni prieteni, ne puteam baza unul pe altul în orice împrejurări. Caseta e încuiată, iar maică-ta e o femeie prea inteligentă ca să încerce s-o deschidă.

— Acum pricep, șopti Thomas.

— Ce pricepi?

— De ce mama refuza să-ți împrăștie cenușa. Am pus-o pe seama sentimentelor pe care le mai avea pentru tine, dar de fapt ți-a respectat cu strictețe testamentul. Moștenea

totul cu condiția să te țină în casă. Ai mers cu umorul negru până la a stipula că, dacă prezența ta devenea deranjantă, puteai fi mutat în pivniță, ceea ce l-a făcut pe notar să zâmbească. Ai premeditat totul?

— Nu așa cum presupui tu. N-aveam cum să-mi imaginez că într-o zi îți voi cere să-mi faci un asemenea serviciu, nu știam ce mă aștepta. Însă Camille și cu mine am visat mereu să ne regăsim într-o altă viață, să ne petrecem eternitatea împreună. Ai putea să te gândești peste noapte dacă ne ajuți să ne împlinim visul? Du-te să dormi, o să iei o decizie mâine. Dar nu te scula târziu, timpul nostru e limitat.

— Sigur o să dorm buștean după tot ce mi-ai povestit, mulțumesc!

— Ai prefera o partidă de poker? îl întreabă Raymond cu voioșie. Ți plăcea la nebunie când erai puști. Te lăsam să câștigi pentru că, de fiecare dată când pierdeai, te înfuriai teribil, însă acum ești bărbat în toată firea, nu mă mai las bătut.

— Poți să mânuiеști cărțile? se miră Thomas.

— Nu, dar poți să-ți dai o pasiență, o să mă așez în fața ta. Ce idee genială! În loc să fim adversari, vom face echipă.

Thomas ridică ochii și se uită amuzat la tatăl său.

— Faci trucul ăsta ca să mă vrăjești și să mă convingi?

— Fiule, cât am trăit, am făcut totul ca să te vrăjesc și să te conving. Și totuși, să fii părinte e cea mai eficientă metodă prin care universul îți amintește că nu controlezi nimic.

Raymond puse mâna pe umărul fiului său și Thomas avu impresia ciudată că-i simte prezența. Cei doi bărbați schimbă o privire care spunea multe.

Apoi Thomas se duse să caute un pachet cu cărți de joc în sertarul biroului.

Le alinie cu fața în jos și le întoarse pe primele șase. Raymond stătea de partea cealaltă a mesei și îl observa, sugerându-i uneori să acopere o carte.

Seara se prelungi până când un somn ciudat puse stăpânire pe Thomas. Își lăsa capul pe masă și adormi sub privirea malițioasă a tatălui său. Raymond îi suflă la ureche să se bage în pat și, ca un somnambul, Thomas se duse la culcare.

6.

Lumina zorilor intra prin lucarne. Thomas miji ochii neștiind prea bine unde se află. Amintirea serii precedente era neclară. Raymond, în fața chiuvelei, fluiera încetișor *Le Temps des cerises*, cântecul lui favorit. Lui Thomas i se păru că retrăiește o dimineață din copilărie când, în bucătăria apartamentului familial, tatăl lui îi pregătea micul dejun.

— Pâinea îți place tot puțin prăjită? Mă prefac că pot apuca obiecte... E distractiv uneori să te prefaci, ca o amintire a vieții, în fine, înțelegi ce vreau să zic. Te așezai la masă, îți deschideai caietul și te prefăceai și tu că citești, când de fapt mă observai. Îți simțeam ochii fixați asupra umerilor mei și îmi plăcea tăcerea ta. Îți puneam farfuria în față, cu dulceața pe margine, pentru că așa voiai tu să fie. Erai deja maniac când venea vorba de mâncare. Eu despătureau ziarul și te priveam la rândul meu cum devorai feliile de pâine prăjită. Îți beai paharul cu lapte dintr-o sorbitură uitându-te drept în ochii mei, cu un aer ușor sfidător. După care puneai farfuria în chiuvetă, mă săru-tai pe frunte, tot fără să scoți niciun cuvânt, ieșeai și mă așteptai pe hol. De fiecare dată când te duceam la școală...

— ... te întrebam care va fi prima operație a zilei. Odată m-ai făcut să cred că urma să operezi un om născut cu două capete și că nu știai pe care dintre ele să-l tai. Am fost îngrozit.

Raymond izbucni în râs.

— Nu era o minciună pe de-a-ntregul. Confrății englezi tocmai reușiseră ceva extraordinar separând niște siamezi uniți prin lobul occipital. Așa mi-a venit această idee absurdă, dar caraghioasă. Bun, ai luat o hotărâre?

Thomas deschise frigiderul și scoase un pachet de pâine toast. Puse două felii pe o farfurie și, alături, o lingură de dulceață. Apoi înhăță laptopul și se așeză la masă.

În timp ce-și lua micul dejun, începu să tasteze sub privirea fascinată a tatălui său.

— Ce repede scrii! Când mă gândesc cum îmi întocmeam eu rapoartele bătând cu două degete, îmi lua o grămadă de timp!

— Tu erai chirurg, eu sunt pianist, n-am vreun mare merit.

— Cui îi scrii, dacă nu sunt indiscret? îl întrebă Raymond.

— Okayapodo.

— Vreun prieten de departe?

— O agenție de voiaj on-line. Nu trage concluzii pripite, verific doar dacă planul tău e realizabil și mai ales cât costă. Când au loc funeraliile?

— Ți-am zis, peste trei zile.

— Sâmbătă cânt la Varșovia și e de neconceput să anulez un concert în ultimul moment. Dacă am pleca mâine, reflectă Thomas cu voce tare studiind programul curselor aeriene, am ajunge în aceeași zi, având în vedere decalajul orar de nouă ore. Asta mi-ar lăsa douăzeci și patru

de ore să gădesc o cale de intrare. Știi unde se desfășoară ceremonia?

— Într-un crematoriu, unde vrei să se desfășoare?

— Minunat! Cine n-a visat să viziteze San Francisco în asemenea condiții! Miercuri... nici nu reușesc să-mi imaginez ce voi fi nevoit să fac miercuri. Joi după-amiază iau avionul înapoi, ajung vineri la prânz la Paris și plec sâmbătă dimineață la Varșovia.

— E foarte scump?

— În primul rând, este epuizant.

— Îți depășește posibilitățile materiale?

— O mie de euro, un loc lângă toalete.

— La clasa economic?

Privirea pe care i-o aruncă Thomas nu lăsa să planeze nicio îndoială asupra răspunsului.

— Trebuie să ne și cazăm, mă rog, eu să mă cazez.

— A, nu mă gândisem la asta.

— Eu, da, replică Thomas apucându-se să bată în tastatură cu toată viteza.

— Cui scrii acum?

— Caut o cameră pe un site specializat.

— Specializat în ce? se îngrijoră chirurgul.

— Taci o secundă! Uite una rezonabilă. Șaizeci de dolari pe noapte la parterul unei căsuțe victoriene de pe Green Street. Să sperăm că respectivul crematoriu nu se află în capătul celălalt al orașului.

Thomas își căută portofelul în buzunarul hainei agățate pe spătarul unui scaun.

— Ce faci? îl descusu Raymond, agitat.

— Bună întrebare! Plec câteva zile în vacanță cu tata, încercând să nu mă gândesc că e mort de cinci ani.

— Pot să-ți cer un ultim lucru?

— Mai contează?

— Cum ți se pare că arăt în ținuta asta?

— Ca de obicei. Rareori te-am văzut altfel decât cu sacou, pantaloni de flanel cu manșetă și pantofi lustruiți.

— Nu doream să treci în revistă detaliile, doar să-mi spui dacă sunt elegant.

— Întotdeauna ai fost, chiar și duminica, chestie care mă impresiona profund.

— Ăsta era și scopul, rosti mândru tatăl său. Dacă totul merge bine, eu și Camille o să ne întâlnim. Așa că vreau să fiu sigur că arăt impecabil. Nu mă văd în oglinzi.

Și brusc, Thomas își dădu seama de un lucru care-l înmărmuri. Tatăl său părea mult mai tânăr decât în ziua dispariției lui, avea trăsăturile de la 50 de ani, ca în fotografia pe care Thomas o păstra de mult. O fotografie cu ei doi, făcută în cursul unei veri, în locul unde-și petreceau vacanțele.

— Șuvița îți stă puțin câș, răspunse el, dar asta îți dă un aer ușor rebel.

— Ai luat biletele? îl întrebă tatăl său nerăbdător.

— L-am luat pe-al meu.

— Evident! Odată trecut stadiul taloanelor de reduceri pentru pensionari, călătoresc gratis. Trebuie să aibă și condiția mea niște avantaje. Deci când plecăm?

— Măine-dimineață. O să-mi pregătesc bagajul și o să profit apoi de ziua asta.

— Însă nu prea mult. Îți amintesc că trebuie să te duci la maică-ta să iei urna cu cenușa mea.

— Și cum să-i explic mamei că am nevoie de cenușa ta?

— Într-adevăr, ne trebuie un plan. Nu ai un rând de chei?

*

Jeanne se miră să-l vadă iar pe Thomas atât de curând.

— Nu cânti la Viena astă-seară? întrebă ea când îi deschise.

— Nu, n-am niciun concert până sâmbătă, și va fi la Varșovia.

— Viena, Varșovia, ce vrei, mă încurc cu toate orașele și datele astea. Înainte te urmăream atent, dar acum nu mai am timp.

— Așa de ocupată ești? o chestionă Thomas.

— Scumpule, de la o anumită vârstă sau de la o vârstă înaintată, timpul devine capricios. Zboară când te distrezi și abia se târăște când te plictisești. Întrucât nimeni nu mai are nevoie de mine, am hotărât să mă distrez cât pot până n-o să mai pot.

— Știi bine că eu am nevoie de tine, răspunse Thomas luând-o în brațe.

— Termină, mă gâdili, râse ea cu un aer poznaș. Și-mi strici coafura. Diseară ies în oraș.

— Iar?

— Și mâine la fel.

— Te vezi cu cineva?

— De ce doar cu „cineva”? Mă văd cu o grămadă de lume.

— Bine, n-are rost să-mi spui mai multe.

— Cărui motiv îi datorez plăcerea acestei vizite?

— Un fiu nu poate să-și viziteze mama fără motiv?

— Nu cumva ai venit să fumăm o țigară de-a mea?

— Nu, pe alea ți le las ție.

— Atunci să stăm la taclale, zise ea uitându-se spre cele două fotolii din salon.

Îl alese pe cel din dreapta și își invită fiul să ia loc pe celălalt.

— Arăți cam obosit, vrei să-ți pregătesc ceva de mâncare?
Thomas clătină din cap.

— O problemă sentimentală!

— Nici atât, nu există nici măcar umbra unei femei la orizont, în fine...

— Thomas, scumpule, ești leit portretul tatălui tău, dar Dumnezeu știe că în alte privințe nu-i semeni. Nu pricep de ce încă ești celibatar.

— De ce această obsesie cu însuratul?

— Pentru că nu mi-ar dispăcea să fiu bunică.

— Avem tot timpul.

— Poate tu.

— N-o să ne petrecem toată ziua trăncănind în salon despre copii, șopti tatăl său, care se așezase pe canapea.

— Lasă-mă să fac lucrurile cum știu eu, te rog!

— Nu e nevoie să-mi vorbești pe tonul ăsta, replică mama sa.

Thomas își ceru scuze și lui Jeanne i se păru ciudat să-l vadă aruncând o privire furioasă spre canapea.

— Pe vremuri, când sufereai sau te îndrăgosteai, mă sunai și discutam nopți întregi. O chestie care-mi lipsește mult.

— Am pierdut-o pe Sophie și de atunci viața mea e un vârtej care mă poartă din oraș în oraș, lucru nu tocmai ideal pentru...

— Acum facem și inventarul vieții tale amoroase? oftă Raymond. O iubeai sau nu pe această Sophie?

— Da... nu știu.

— Ce nu știi? îl întrebă Jeanne.

— Dacă o iubeam într-adevăr pe Sophie.

— Atunci n-ai pierdut nimic, răspunseră în cor părinții lui.

Situația îl amuză pe Thomas.

— În sfârșit, zâmbești! se bucură Jeanne. Am crezut că-i vorba de vreo înmormântare.

— Că bine zici! lăasă Thomas să-i scape fără să-și dea seama.

— A, da? Cine a murit? sări numaidecât mama lui, curioasă.

— Nimeni anume, mă rog, îmi închipui că cineva a murit undeva în lume, dar să schimbăm subiectul.

— Te porți foarte bizar.

— Știu, mi s-a mai atras atenția de curând.

— De ce te plimbi cu papornița asta veche după tine?

— Voiam să-mi fac cumpărăturile.

— Ce de cuvinte inutile! bodogăni Raymond. Spune-i maică-tii că ți-e foame, ea o să se ducă la bucătărie, și în timpul ăsta tu o să șterpelești urna, n-o să ne petrecem toată ziua aici.

— Ai putea să-mi faci un sandvici? întrebă Thomas.

— Firește, scumpule, la ce altceva e bună o mamă? Mă întorc imediat.

— Dă fuga în birou! exclamă Raymond.

Thomas se supuse ordinului. Din precauție, scoase întâi capul pe hol ca să se asigure că mama sa nu era prin preajmă, și o auzi fredonând în bucătărie.

— Operațiunea biblioteca! strigă tatăl său ca un ofițer de armată.

— Operațiunea absurdă, dacă vrei părerea mea, mor-măi Thomas.

Fostul birou al chirurgului nu se schimbase. O încăpere mare și frumoasă, cu o ușă-fereastră ce dădea într-un balcon larg. Pereții, îmbrăcați în tafta bej de calitate superioară, se asortau cu parchetul de stejar. O bibliotecă impunătoare se desfășura de-o parte și de alta a unui șemineu în care focul nu mai trosnise de foarte multă vreme.

— Vezi pe ultimul raft, îi sugeră tatăl său, probabil aproape de fereastră.

Thomas se înalță pe vârfuri și întinse brațul în căutarea unei urne ascunse în spatele cărților.

*

Jeanne încălzise o felie de tartă sărată la microunde. Revenind în salon cu tava în mâini, se miră că fiul ei dispăruse. Auzi zgomot în încăperea alăturată, așa că lăsă tava pe măsuța joasă și se furișă spre birou.

Rămase și mai nedumerită când își văzu fiul ridicat în vârful picioarelor.

— Cauți o carte anume? îl întrebă.

Thomas tresări și se întoarse.

— Ce-ai făcut cu cenușa tatei? replică el fără ocolișuri.

— Poți să procedezi și așa, oftă Raymond.

— Am folosit-o ca să-mi testez noul aspirator fără sac. Haide, Thomas, nu te uita la mine cu mutra asta, glu-meam! E acolo unde a fost mereu, deși nu m-am urcat niciodată să verific, însă logic vorbind, nu cred că tatăl tău și-a luat tălpășița. Nu l-am avut niciodată acasă atât de mult ca în ultimii cinci ani, de când a murit.

— Ți-e dor de el vreodată?

— Te-ar deranja să păstrezi genul ăsta de conversație pentru altă ocazie? protestă Raymond. Când eu nu sunt aici, de pildă...

— N-ai decât să pleci! șopti Thomas.

— Poftim?! întrebă mama sa. Chiar ești bizar azi. Și scotocești aiurea, taică-tu se odihnește în partea cealaltă a șemineului, pe ultimul raft, în spatele *Doamnei Bovary*. Trebuia să găsec un mijloc de a mă răzbuna.

Cațără-te pe fotoliu, mi-e lene să mă duc la bucătărie după un taburet.

Raymond își încheie nasturele de la haină și dispăru, vădit indignat.

Thomas împinse fotoliul în care tatăl său i se arătase prima dată și reuși să-și atingă scopul. După *Educația sentimentală*, la fel de plină de praf ca și *Doamna Bovary*, găsi în sfârșit urna.

— Ar trebui să dai și de o cutie, ia-o și pe-aia, dacă tot ești acolo. Dacă dorești să faci cercetări despre sfințenia tatălui tău sau să-ți oferi un mic pelerinaj, conținutul cutiei îți va aduce mai multe informații despre el decât urna.

— Pot s-o duc la mine acasă? întrebă Thomas.

— Aveai de gând să ieși cu ea ascunsă în paporniță? Câți ani ai, mai exact?

Thomas încercă neplăcuta impresie că are iar opt ani și că a fost prins când șterpelea niște bomboane din dulap.

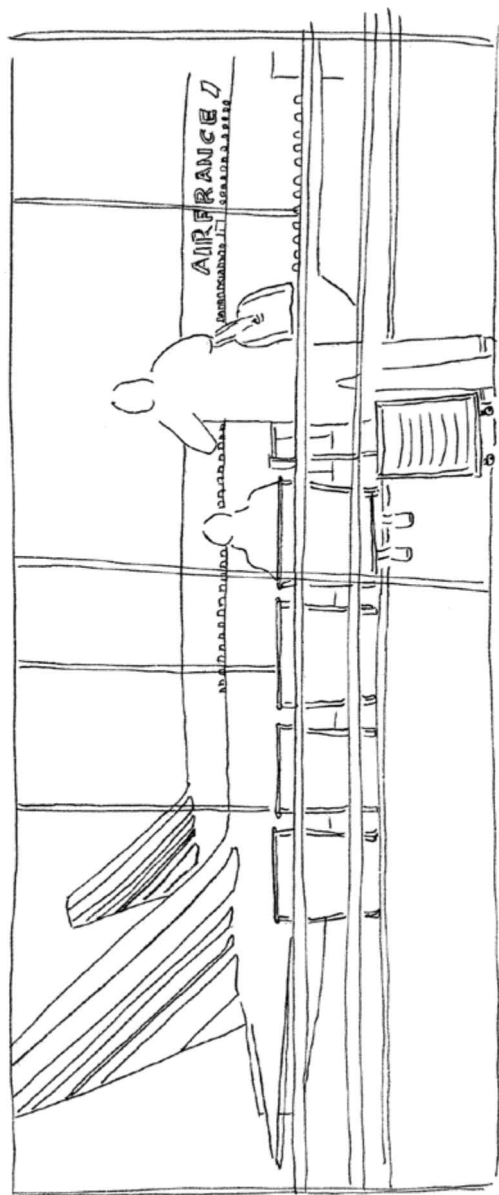
— Să mergem în salon, camera asta mă deprimă, nu stau niciodată prea mult aici.

Jeanne ghici că fiul ei n-avea chef să mai rămână și îl conduse în bucătărie. Puse urna pe masă, o împachetă într-un ziar și, zâmbind larg, o așeză pe fundul paporniței.

— Gata, e numai a ta. El a cerut s-o păstrăm, dar n-a precizat cui îi revine sarcina, dintre noi doi. Acum e rândul tău, amin! În plus, o să-ți facă tare bine să restabilești puțin legătura cu el. În ultimii lui ani de viață v-ați cam îndepărtat... Ce e? Ce-am mai zis de mă privești așa?

— Nu reușesc să-mi dau seama cine e mai ținut, tu sau tata?

— Te-ai văzut cum arăți cu papornița asta în mână? Serios! Și ce părere ai, de ce crezi că eu și taică-tu ne-am plăcut unul pe altul? Dacă taică-tu n-ar fi fost un pic ticnit, cum spui, tu n-ai fi existat, scumpule. Haide, șterge-o de-aici, du-te să discuți cu el, trebuie să mă pregătesc pentru diseară.

7.

Thomas se duse direct acasă. Raymond nu scoase un cuvânt tot drumul și continua să tacă privind acoperișurile Parisului.

— O să mai stai mult îmbufnat? îl întrebă Thomas.

— Înfășurat într-un ziar, pe fundul unei papornițe vechi! Cum ați îndrăznit? Mă credeți vreun pește cumpărat de la piață?

— Te ofensezi pentru nimica toată, dacă vrei să știi părerea mea.

Thomas își pregăti lucrurile pentru călătorie. Strecură pașaportul în geantă, apoi rămase pe gânduri, cu trusa de toaletă în mână.

— Nu se știe niciodată, murmură el luând flaconul cu apă de toaletă.

Scoase urna din paporniță, rupse partea de sus a ambalajului, întredeschise capacul și pulveriză un nor de parfum.

— Ce te-a apucat, ai înnebunit? protestă tatăl său sărind în picioare.

— Când ai călătorit ultima dată cu avionul?

— Nu mai știu și nu văd legătura.

— Bazează-te pe mine, oricum nu ai încotro.

— Te previn, Thomas, dacă o să duhnesc a paciuli în fața lui Camille, n-o să ți-o iert niciodată.

— Nu există niciun risc. E vetiver, nu paciuli. Acum du-te și hoinărește unde vrei. Eu ies să cinez. Singur!

— Simt pe umeri povara reproșurilor tale, dar mica aventură pe care o vom trăi împreună ți-ar putea oferi și ocazia de a-ți împlini un vis.

— Nu văd care, ținând cont de circumstanțe și de ceea ce-mi ceri să fac.

— N-ai visat mereu să cânți într-o zi pe scena de la Carnegie Hall? De ce să nu profiți de călătoria noastră ca să dai o probă?

— Deoarece Carnegie Hall se află la New York.

Thomas nu mai căută și alte argumente. Își luă geaca și coborî în grabă scările.

Primăvara revărsa peste Paris un parfum înnoitor. Castanii erau în floare. Thomas ridică ochii ca să admire clopoțeli, buchetele roșii și roz ce răsăreau dintre frunze. Continuându-și drumul, se hotărî să traverseze un scuar năpădit de buruieni și... gunoaie. Murdăria celui mai frumos oraș din lume îl șoca de fiecare dată. Se plimbase pe străzi din Amsterdam, Madrid, Londra, Praga, Viena, Budapesta, Copenhaga și Stockholm, dar, în afară de Roma, în niciun oraș nu domnea o asemenea mizerie. Într-o zi, Thomas îi mărturisise asta lui Sophie, care îl acuzase că a îmbătrânit înainte de vreme. Oare de ce preferința pentru curățenie ținea de vârstă? Un mister printre atâtea altele și amintirea unei dispute care îl duse cu gândul la nenumăratele mesaje de la Serge, amicul

său care se tot despărțea și se împăca iar cu iubita lui. Thomas îl sună și-i propuse să cineze la un bistrou ales de el. Seara nu se anunța veselă, dar există și părți bune când îți asculți prietenul lamentându-se. Nefericirea persoanelor apropiate te face să-ți dai seama că viața ta nu e așa de rea, iar decepțiile lor sentimentale pun în evidență avantajele de a fi celibatar.

Se întâlnește la L'Ami Jean, restaurantul preferat al lui Thomas din Paris. Serge bombăni când se așezară la o masă comună, un loc complet nepotrivit pentru confidențe, dar Thomas îl liniștește. Vecinii lor din dreapta erau japonezi, iar cei din stânga, probabil australieni, judecând după accent.

În cursul cinei, Thomas dădu dovadă de un stoicism exemplar. Vecinii lor de masă ar fi fost de acord, dacă ar fi înțeles ce îndura el, însă Thomas avea o capacitate remarcabilă de a evada în gânduri. Un talent descoperit pe băncile școlii. Elevul leneș al lui Prévert³ părea un amator pe lângă el. Poate că acest dar a scos la iveală un altul. Din fragedă copilărie, Thomas auzea melodii atât de vii, de parcă se afla într-o sală de concert. Îi răsunau în minte ca prin magie și îl îndemnau la călătorii imaginare. Pe când Serge înșira dovezile de indiferență ale partenerei sale, Thomas se lăsă purtat de impromptuurile lui Schubert. Mai întâi, cel în do minor, care îl conduse la Stockholm, într-o seară memorabilă. Suedezii sunt niște ascultători minunați. Apoi *Impromptu nr. 2* îi evocă o după-amiază de toamnă la Paris și săruturile unei studente la Drept. Oare cum o cheama?

— Mă asculți? îl întrebă Serge.

³ „Elevul leneș” este titlul unei poezii de Jacques Prévert. (N.t.)

— Doar asta fac, afirmă Thomas în timp ce *Impromptu nr. 3* îi amintea de tatăl său.

Îl interpretase pe scenă a doua zi după moartea lui, fără ca nimeni să știe că fracul era veșmânt de doliu.

N-ar fi trebuit să-l părăsească astă-seară; cine mai avea șansa ce i se oferise lui? Și atunci, din ce motiv, de când tatăl lui reapăruse, nu reușise să lege o discuție adevărată? Tocmai el, care își reproșase tăcerile dintre ei și cuvintele rămase nerostite?

— Nu face mutra asta, continuă Serge. Chiar dacă m-a părăsit, viața merge mai departe, nu vorbim de moarte.

— Ba da, un pic, oftă Thomas.

Impromptu nr. 4 dădu buzna salvator. Plecarea spre Toscana când abia împlinise 20 de ani. Pe ea o chema Fabiola, avea sâni magnifici, ce înfloreau prin pânza de bumbac, și mâini pline de tandrețe. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea?

— Crezi că ar trebui să fac eu primul pas? întrebă Serge.

— Oare ce s-o fi întâmplat cu ea? repetă Thomas, de data asta cu glas tare.

— De ieri până azi?... Ce întrebare bizară!

— A, nu, te rog! Terminați cu „bizarul” ăsta al vostru!

— Ce tot zici acolo?

— Nimic, continuă! răspunse Thomas.

— S-o sun sau să n-o sun?

Trio pentru pian în mi major țâșni imediat. O bucurie. O dimineață la Conservator. Profesorul lor întârzia, iar el se distrase împreună cu colegii cântând acest trio în manieră jazz. Râsul încetase când profesorul, un dirijor înfumurat, apăruse urlând că Schubert trebuie să se fi răsucit în mormânt. Thomas fusese pedepsit fiindcă îi răspunsese că în felul ăsta Schubert se întorsese la loc după ce-l auzise dirijând în ajun *Simfonia nr. 3*.

— Sun-o, răspunse Thomas amuzat.

— Pot să știu ce e atât de vesel?

— Plăcerea de a lua cina cu tine.

— În fond, ai dreptate, ce risc făcând primul pas?

— Să-l faci și pe al doilea și să mă suni peste o lună ca să-mi spui că ești nefericit. Scuză-mă, dar o să sărim peste desert, trebuie să mă întorc neapărat acasă, mâine în zori plec.

— Unde?

— La San Francisco.

— Norocosule! exclamă Serge. De când visezi să cânti pe o scenă americană!

— Nu mă duc acolo pentru un concert, îi explică Thomas făcându-i semn chelnerului să le aducă nota.

— Înțeleg. Cum o cheamă?

— Ești departe de realitate. Îl duc pe tata într-un voiaj, adăugă Thomas în timp ce-și căuta cardul de credit.

Serge îl privi nedumerit.

— Era o metaforă, se corectă Thomas. Nu te uita la mine de parcă aș fi înnebunit. Fac un soi de pelerinaj, dacă preferi.

— Nu prefer nimic. Împărțim nota?

— Nu, te las pe tine să achiți, biletul de avion mi-a secăt contul. Dar data viitoare e rândul meu. Acum chiar trebuie s-o șterg, mă așteaptă.

Fără să mai piardă vremea, Thomas își salută prietenul, alergă în stradă și prinse un taxi care-l lăsă în fața clădirii unde locuia.

Urcă scările în goană și găsi apartamentul gol.

Necăjit, își strigă tatăl de câteva ori, deschise șifonierul cu speranța stupidă că el se ascunsese acolo, intră în baie și se aplecă pe fereastră aruncând o privire peste acoperișuri.

— Poate ai ieșit în oraș. Dacă mă auzi, să nu întârzii, ceasul o să sune dis-de-dimineată, ne așteaptă o călătorie lungă.

Dintr-odată, Thomas se simți foarte singur și, când se duse la culcare, se întrebă dacă nu cumva își cam pierduse mințile.

*

La prima oră, Thomas se trezi dintr-un somn agitat. Își frecă țeasta, deschise ochii și-l strigă imediat pe tatăl său, dar nu auzi decât fluieratul unui angajat de la administrația străzilor care mătura sub ferestrele lui.

Dacă n-ar fi fost geanta de voiaj de pe masă, ar fi crezut că tocmai ce și-a revenit dintr-un vis ciudat.

— Nu știi de-a ce te joci, ori poate ești încă ofuscat. Dacă vrei să pierdem avionul, nu trebuie decât s-o spui, ar fi mai simplu, strigă Thomas.

Nu primi niciun răspuns. Dădu din umeri și se duse să facă duș. Apoi se îmbracă, își turnă o ceașcă de cafea și inspectă apartamentul.

— Ce pui la cale?

Thomas începu să se îndoiască de propria sănătate mintală. Contemplă abătut urna ce se zărea peste marginea genții de voiaj.

— Mă abandonezi din nou, vrei să fac singur această călătorie, nu? De acord, zise el când închise ușa. Îți voi îndeplini ultimele dorințe, după care vom fi chit.

Un taxi îl aștepta în fața clădirii. Pe drumul spre aeroport, Thomas se răsuci de zece ori ca să privească pe geamul din spate cum Parisul rămâne în urmă.

Fata de la ghișeul de check-in îl întrebă dacă voiaja singur, iar Thomas îi răspunse că aproape singur.

Zăbovi puțin la un chioșc de ziare, își cumpără un exemplar din revista *Diapason* și îl răfoi așezat la masă în fața unei patiserii *Ladurée*, ale cărei *macarons* reprezentau unul dintre păcatele lui mărunte.

După ce își adună tot curajul, porni în direcția punctului de control. Agentul de securitate, o femeie, se încruntă când văzu apărând pe ecran un obiect întunecat și confiscă geanta lui Thomas pentru un control amănunțit.

— Ce este asta? întrebă tânăra ridicând urna.

— Un vas pentru ars substanțe aromate, răspunse Thomas. Sunt pianist profesionist, asta mă ajută să lupt împotriva tracului.

— S-ar zice că aveți al naibii de mult trac. Îmi permiteți? întrebă ea ridicând capacul.

Thomas clipi în semn de aprobare. Tânăra apropie nasul și adulmecă urna.

— Miroase bine, comentă ea și o închise la loc.

Trecu urna prin detectorul de explozibil, apoi i-o înapoie lui Thomas.

Thomas o băgă în geantă, o salută pe tânăra femeie și plecă. Tot mai neliniștit, cercetă din ochi sala de îmbarcare.

— Am impresia că sunt un copil care s-a pierdut de părinți într-o mulțime de oameni, murmură el. Toată chestia asta e ridicolă.

O clipă se gândi să facă imediat cale înapoi, apoi își zise că, dacă tot ajunsese până aici, să renunțe a vizita San Francisco ar fi însemnat o risipă și mai stupidă. Se grăbi spre pasarelă, intră în cabină și își aranjă geanta în compartimentul pentru bagaje.

Vecina lui se întinsese peste brațul scaunului și-și desfăcuse ziarul ocupând o parte din spațiul lui Thomas.

Thomas trase cu ochiul la scaunul liber de dincolo de culoarul îngust, sperând să se așeze acolo odată îmbarcarea terminată.

Îndată ce șeful de cabină anunță închiderea ușilor, tatăl lui ocupă locul cu pricina și îi zâmbi larg.

— Mărturisește că ți-am lipsit un pic!

— Ți se pare amuzant? Pot să știu de-a ce te joci?

— Tu-ți închipui că e ușor să te reincarnezi? Mă aflu aici, dar nu mă vedeai. Presupun că e vorba de un *glitch*. Ingenioasă chestia cu parfumul!

— Un *glitch*?

— Perfect, e un cuvânt american.

— Vrei un alt *glitch*? Am fost la un pas să las totul baltă.

— Te-am auzit bodogănind, însă n-ai fi renunțat. De când ne-am despărțit noi mai exact? Trebuie să deduc că acorzi în sfârșit credit educației pe care ți-am oferit-o?

Vecina lui Thomas împături ziarul, plină de compasiune. Îl asigură că nu avea niciun motiv de panică, avioanele erau cele mai sigure mijloace de transport și, ca să-i abată atenția, îl întrebă cu ce se ocupă.

— Sunt pianist, răspunse el.

— Aveți aici la dispoziție programe excelente, cea mai bună metodă de a vă destinde e să ascultați muzică, afirmă ea punându-și căștile pe urechi.

Thomas îl săgetă cu privirea pe tatăl său, care părea să se distreze copios.

— Ce penibilă a fost seara precedentă, amicul tău Serge e culmea plictisului! O înțeleg pe prietena lui, în locul ei, eu l-aș fi părăsit definitiv.

Thomas se folosi de stratagema grosolană a vecinei sale ca să se izoleze. Își puse căștile și închise ochii în timp ce avionul se înălța.

*

Thomas picotea, iar tatăl său îl studia în tăcere. În momentul distribuirii tăvilor cu mâncare, se aplecă spre el.

— Credeam că vrei să recuperezi timpul pierdut.

— Nu consider că e locul ideal pentru un monolog, dacă nu vrei să mă vezi în cămașă de forță.

— De acord, însă pe mine nimic nu mă împiedică să vorbesc.

— Doamne, ce vorbăreț te-a făcut moartea! Și erai așa de zgârcit cu vorbele!

— Mi-ar plăcea dacă ai evita să i te adresezi Domnului pentru un fleac. Nu știu până la ce nivel ierarhic a ajuns informația despre eliberarea mea condiționată... În plus, nu vorbeam prea des poate pentru că tu nu-mi puneai niciodată întrebări.

Thomas aruncă o privire pe furiș spre vecina sa, care-l studia bănuitor.

— Dacă te îngrijorează ce gândește femeia aia, n-ai decât să scrii pe o foaie de hârtie ce vrei să-mi spui.

Thomas consideră ideea absurdă.

— Am avut răbdare 35 de ani ca să deșertăm sacul, putem să mai așteptăm până ajungem la destinație.

— Ce sac? Eu n-am niciun reproș la adresa ta. Tu ai la a mea?

— Nu asta voiam să spun.

— Totuși, asta ai spus. O s-o faci pe adolescentul întârziat, o să te plângi că nu m-am interesat suficient de tine?

Foarte bine, să începem, dar, ținând cont de privilegiul vârstei mele, eu sunt primul. Spune-mi filmul meu preferat, muzica mea preferată și cartea care m-a bulversat cel mai mult. Și gata, șah și mat! Habar n-ai, nu-i așa? Recunoaște că încercai să-mi întinzi o capcană cu întrebări de genul ăsta.

— Să fii mort îți dă puterea de a-mi citi gândurile?

— Să-ți fiu tată mi-a dat puterea asta ani în șir.

— *Pâine și ciocolată, Cântând în ploaie*, pe care-l fredonai sub duș, în mașină, la birou și în serile când te întorceai acasă binedispus, *Fructele mâniei*, la care se adaugă un poem de Villon și *Adormitul din vâlcea*. Cred că tocmai ți-ai înghițit regele.

Raymond se uită fix la fiul său.

— Sâmbăta după-amiază te duceam la Jardin d'Acclimation, iar când ne întorceam acasă, cum intrai pe ușă mă întrebai unde e maică-ta. Te aruncai în brațele ei imediat ce apărea. Eu te însoțeam la fotbal, dar tu câștigai pentru ea. Îți făceam baie sau îți citeam povești, dar tu voiai ca ea să te ducă la culcare. Când intram dimineața în camera ta, erai dezamăgit că nu ea a venit să te trezească.

— Mama se ocupa mereu de mine, nu doar sâmbăta după-amiaza, mă ducea la școală în fiecare zi și venea să mă ia după cursuri. Iar când ajungeam acasă, voiam întotdeauna să știu la ce oră te întorceai, însă tu nu erai acolo ca să mă auzi. Mama mă întreba cum mi-am petrecut ziua și nu citea ziarul când îi vorbeam. Mama era un ocean de tandrețe.

— Vezi, nu era o chestiune de timp. Nedreptatea constă în faptul că nu eram programați pentru asta, o pudoare nenorocită te făcea să te simți jenat dacă-ți strângeai fiul în brațe mai mult de câteva secunde. Toată viața mi-a lipsit

afecțiunea. Eram chirurgul față de care păstrai distanța și totuși, chiar și atunci când operam, o făceam cu dragoste. Am cunoscut bărbați care se lăudau că au frânt multe inimi. Eu le reparam.

— Da, spline, ficiți, apendice și o grămadă de alte organe, dar așa trece bucuros peste asemenea detalii.

— Vecina ta mă agasează, se uită fix la noi. Spune-i că ești schizofrenic ca să ne lase naibii în pace!

— La 10 000 de metri altitudine, sunt convins că asta o s-o liniștească.

— Taci o clipă, șopti Raymond. Se întâmplă ceva acolo, în față.

— Cum poți să știi? Suntem pe ultimul rând.

— Simt. Percep agitație. Tu nu auzi nimic?

— Moartea îți priește. Îmi aduc aminte că erai cam tare de urechi în ultimii tăi ani.

— Surditate selectivă, fiule, unul dintre puținele privilegii ale vârstei, să nu mai auzi decât ce te interesează și să te prefaci că ignori restul.

— Te prefăceai?

— Să zicem că separam utilul de inutil, fără a mai pune la socoteală că a fi surd te scutește de un număr incalculabil de corvezi. La ce bun să-i ceri cuiva care nu-ți va răspunde să ducă gunoiul...?

Vocea comandantului de bord răsună în difuzoare. Un pasager de la clasa business avea nevoie de îngrijiri, dacă la bord se găsea un medic, era rugat să anunțe un membru al echipajului.

— Ce-ți spuneam? exclamă Raymond.

— Că erai un escroc inveterat.

- Ridică mâna, îi ordonă chirurgul.
- De ce-aș vrea să fac un asemenea lucru?
- Ai văzut pe altcineva manifestându-se?
- Nu, dar eu nu sunt doctor.

— Eu, da. Fă-i semn stewardesei. Ce încăpățânat poți fi uneori! Gândește-te la cel care are nevoie de ajutor, la naiba!

Thomas își simți mâna zvâcnind în sus, după care o văzu agitându-se fără s-o poată controla.

- Tu faci asta? șopti el perplex.
- Nu eu, conștiința ta, nătângule!

Vecina lui îl studia cu o expresie ciudată, un amestec de uimire și milă.

— Ați înțeles greșit, probabil că stresul e de vină, zise ea mimând amuzamentul. E nevoie de un medic, nu de un pianist.

- Știu, oftă Thomas.
- Atunci de ce ridicați mâna? îl chestionă femeia.
- Asta n-o mai știu, răspunse Thomas dând din umeri.
- Opriți-vă odată!
- Nu reușesc, e peste puterile mele.
- Doar n-o să-i cântați o serenadă acelui om căruia îi trebuie îngrijiri medicale, se indignă ea.

— Mă îndoiesc că există un pian la bord și apoi, să recunoaștem, serenadele sfârșesc prin a te călca pe nervi.

- De fapt, cu ce vă ocupați?
- Depinde de seară. Cu Brahms, cu Mozart, cu Bruch...
- Vă bateți joc de mine?

— Vă asigur că nu, exclamă Thomas pe cel mai sincer ton din lume. Lasă-mi mâna, tată, o să dau de belea până la urmă!

Vecina sa amuți, privindu-l țință.

— Se înțelege de la sine că nu cu dumneavoastră vorbeam, preciză Thomas, confuz.

Ea se aplecă să se uite la scaunul unde doar Thomas putea să-l vadă pe chirurg savurând momentul.

— Ați luat ceva? îl interogă ea.

— Avionul, ca și dumneavoastră.

O stewardesă apăru lângă Thomas, împiedicând conversația să o ia complet razna. Îi mulțumi lui Thomas și-i spuse că un pasager are o criză, apoi îl rugă s-o urmeze.

Vecina se îngrozi când îl văzu ridicându-se.

— E pianist! protestă ea.

Degeaba. Thomas deja se îndepărta pe culoar. Tracul ce-l chinuia înainte să intre în scenă nici nu se compara cu ceea ce simțea acum, când se apropia de rândurile din față.

Un bărbat de vreo 50 de ani zăcea inconștient în oficiul ce servea drept bucătărie, unde echipajul îl izolase.

— E nevoie de aer aici! exclamă Raymond. Adică pacientul tău are mare nevoie de aer. Roagă-i pe cei doi stewarzi să se ducă la treburile lor, dar păstrează-l lângă tine pe stewardesă. Întreab-o cum s-a produs criza, îi ordonă lui Thomas.

— E de preferat să fie mai puțină lume în jur, sugeră Thomas timid. Domnișoara poate să rămână ca să mă ajute. Cum s-a întâmplat?

Cei doi stewarzi plecară, iar fata se simți flatată că tânărul medic o alesese să-l ajute.

— Mi-a spus că-i e sete. Când m-am întors cu paharul cu apă, l-am găsit foarte agitat. Transpira abundant. Inițial, m-am gândit la o criză de panică, din cauza turbulențelor. Vorbea incoerent, la limita agresivității, cerea să i se dea geanta, gâfâia de parcă nu putea să respire. După care s-a făcut alb ca varul și a căzut în nas. Credeți că e un infarct?

— Posibil, dar mă gândesc la altceva, se auzi Thomas rostind, ca și cum tatăl său îi stăpânea corpul.

Apoi se văzu luând pulsul pacientului și spunând că era lent, dar nu slab.

— Apucă-l de mână, zi-mi dacă e rece, eu nu pot s-o fac, explică chirurgul.

Thomas strânse mâna bărbatului inconștient cu stângăcie, parcă l-ar fi salutat, ceea ce o surprinse pe stewardesă.

— Rece, murmură el.

— Bun, acum apropie-te de buzele lui și spune-mi dacă miroase a măr, ordonă chirurgul.

— Și mai ce? Nu suntem în *Tontons flingueurs*⁴, bodo-găni Thomas.

Auzindu-l protestând, stewardesa se încruntă.

— Fă ce-ți zic! insistă Raymond.

Thomas se aplecă spre fața bolnavului.

— Nu miroase a măr, răspunse el.

Stewardesa nu-l scăpa din ochi.

— Deci nu avem acidocetoză, trase concluzia Raymond. Apasă-l pe obraz, la articulația maxilarului, nu mă întreba de ce.

Thomas se supuse și pacientul scoase imediat un geamăt.

— Așadar, nu-i comă, ci doar o mică sincopă, explică Raymond.

Apoi îi ordonă lui Thomas să ridice mânecile bărbatului și să caute urme de înțepături pe brațe.

— Și iată una de toată frumusețea, comentă el încrezător.

Și brusc, Thomas începu să pronunțe cuvinte pe care nu intenționase să le spună.

— Mi-ați spus că a cerut să i se dea geanta?

— Exact, răspunse stewardesa circumspectă.

⁴ Comedie realizată de Georges Lautner în 1963. Replicile din acest film-cult au intrat în Franța în cultura populară. (N.t.)

— Aduceți-mi-o imediat!

Tânăra ezită o clipă înainte de a-i satisface cererea.

— Sunteți sigur că știți ce faceți? îl întreabă când se întoarce cu geanta.

— Sper, suspină Thomas, fapt ce-l agasă pe tatăl său.

— Scutește-ne de remarcile tale istețe. Mai bine caută în geantă. O să găsești sigur un etui din plastic, portocaliu și lunguiet. E un kit cu glucagon, o să ne trebuiască.

După cum prevăzuse tatăl său, Thomas găsi kitul. Îl deschise și dădu peste o seringă cu lichid și un flacon cu o pudră.

— Acum vei proceda exact cum îți spun eu. O să vezi că nu-i deloc complicat. Pentru început, scoate capacul flaconului, apoi înfige seringă în dopul de plastic și împinge pistonul până o goleşti. Așa, minunat. Scutură bine. Impecabil! Acum procedează invers, trage amestecul în seringă. Impresionant, te descurci ca un medic-șef.

— Și după aceea? se neliniști Thomas.

— Ridică-i poalele cămășii. Cu mâna stângă, apucă pielea între degetul mare și arătător ca să faci un pliu. Ține seringă ca și cum ar fi o săgețică de darts, dar ai grijă să nu atingi pistonul.

— Nu sunt în stare să-i o fac o injecție tipului ăstuia, șopti Thomas.

— Ba ești perfect în stare.

— Ba nu, îl contrazise Thomas, mâna tremurându-i.

— E totul în regulă? întreabă stewardesa care-l auzea mormăind.

Thomas stătea cu seringă la câțiva centimetri de burta pacientului, când în spatele lui apărură vecina de scaun.

— Omul ăsta nu-i medic, mi-a spus chiar el! protestă ea cu vehemență.

Cuprinsă de îndoieli, stewardesa dădu să-l oprească, însă Thomas înfipse acul și goli seringă.

Urmă un moment de liniște. Stewardesa se uita fix la Thomas, Thomas nu-și lua ochii de la pacient, vecina își ținea respirația, iar Raymond jubila.

Omul își veni în fire și întrebă unde se află. Vecina ridică din umeri și plecă furibundă, jurând că ea una nu era nebună, ceea ce nu se putea spune despre restul lumii din avion.

Thomas o ajută pe stewardesă să-l conducă pe pasager la locul lui și repetă cuvânt cu cuvânt sfaturile tatălui său.

— Să-i dați o băutură dulce. Cât despre dumneavoastră, domnule, controlați-vă regulat glicemia până la aterizare.

— Mulțumesc, domnule doctor, răspunseră stewardesa și pacientul într-un glas, spre încântarea lui Raymond.

Stewardesa ar fi vrut să-l invite pe Thomas să-și continue călătoria la clasa business, dar toate scaunele erau ocupate.

— Nu contează, o asigură el.

Când reveni la locul său, se aplecă spre vecina care încă nu se calmase.

— Nu poți să fii doctor și să cânti la pian? îi aruncă el.

— Bătrânul tău tată e destul de capabil încă, nu? Ai ieșit cu bine din situația asta.

— Dacă zici tu! Și dacă nu-și revenea, cum aș fi ieșit? Cu cătușe la mâini fiindcă am pus în pericol viața unui om?

— Murea sau își revenea... Ți-ai asumat riscuri ca să ajuti pe cineva, un lucru care-ți face cinste. Vrei să-mi reproșezi asta? îl întrebă Raymond cu un strop de ironie în glas.

— Ce s-a întâmplat mai exact când eu l-am ajutat pe acest om?

- Când *noi* l-am ajutat! Am impresia că te-am asistat puțin.
- La asta mă și gândeam. Mi s-a părut mie sau ai vorbit prin intermediul meu?
- Aș înclina să cred că ți s-a părut. Nu mi-aș fi permis.
- Ciudat... am spus lucruri cărora nu le înțelegeam sensul și am pronunțat cuvinte pe care nu le cunoșteam. Ca și cum aș fi fost posedat de tine.
- Nu pricep ce te supără. Important e ce ai făcut, nu ce ai zis.
- Ei bine, să nu mai faci asta niciodată. Senzația este odioasă. Aveam impresia că trăiai în mine.
- Visul oricărui părinte! Să continue să trăiască în inima copilului său, răspunse Raymond ironic. Și nu mai dramatiza atât. Maică-ta vorbea tot timpul în locul tău când erai mic. Eu îți puneam o întrebare și răspundea ea.
- Iar începi cu gelozia asta?
- La ce te referi? Mai bine te-ai odihni. O s-avem mult de lucru.

Avionul ajunsese la golful San Francisco. Când viră, Thomas zări Golden Gate, ale cărui turnuri roșietice se înălțau deasupra valurilor.

*

Coborând din avion, Thomas răsuflă ușurat. Pacientul lui părăsise deja aeronava. Stewardesa, care stătea la ușă, îi mulțumi călduros.

Thomas îi zâmbi și el și coborî pasarela.

— Nu-i ceri numărul de telefon? Sigur are măcar două zile de escală înainte de a se întoarce la Paris. Ai fi putut s-o inviți la cină mâine-seară.

— Și s-o mint pretinzând că sunt doctor. Parcă n-aș avea altceva de făcut zilele astea.

— O spuneam pentru tine. Adevărul e că am plecat prea devreme, oftă Raymond. Mai aveam atâtea să te învăț!

— Așa îmi explica și mama de curând.

— Ah, da? Când ți-a spus maică-ta asta?

— Ar fi o idee bună să păstrezi liniștea cât trec prin vamă, îi sugerează Thomas așezându-se la o coadă aparent interminabilă.

— Ordonă-mi să tac, dacă tot suntem aici.

— Asta am și făcut.

Thomas simți o oarecare nervozitate când ofițerul de la imigrație îi verifică pașaportul. Dacă i-ar cere să deschidă geanta de voiaj, nu s-ar mulțumi doar să miroasă conținutul urnei. La întrebarea despre motivul vizitei, Thomas răspunse că a venit pentru o înmormântare. Ofițerul nu-i mai solicită alte amănunte și, la o oră după aterizare, Thomas urcă într-un taxi care porni spre San Francisco.

Transamerica Pyramid prinse contur în zare.

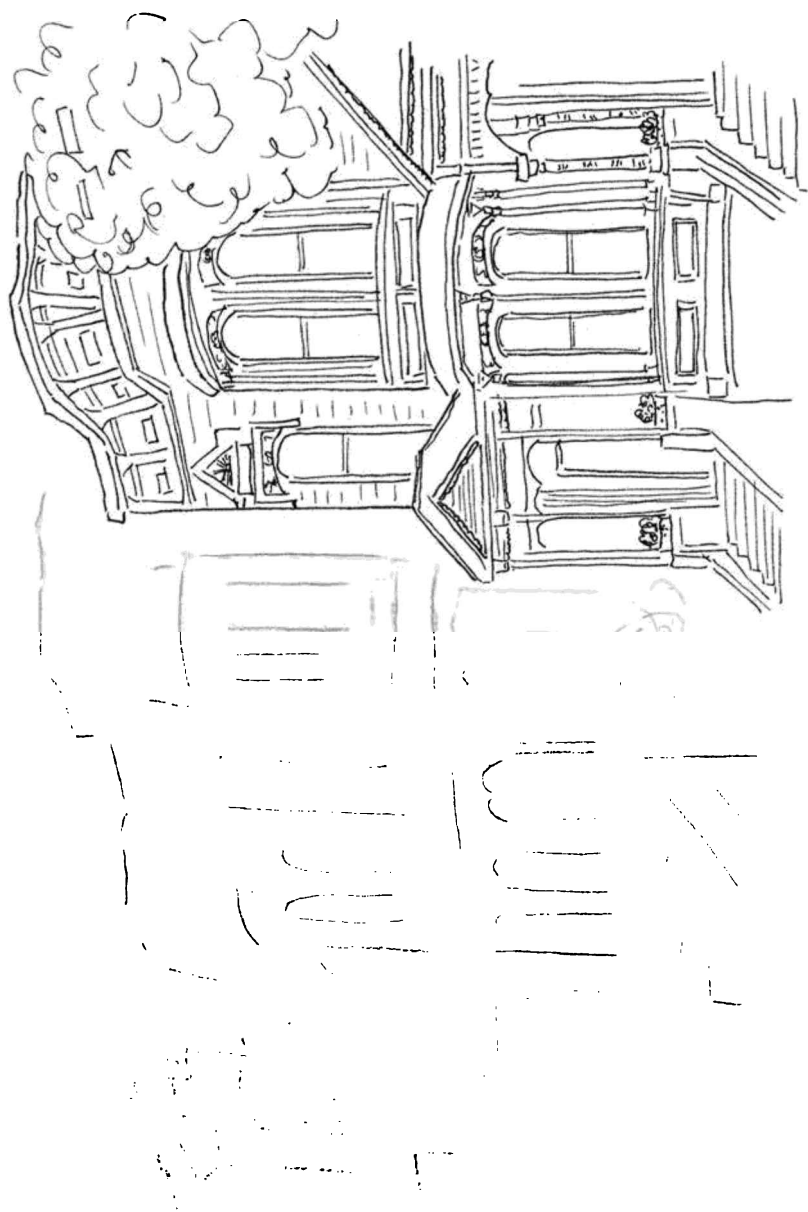
Raymond părea tulburat.

— Ea e acolo, murmură el, o simt. De 20 de ani nu am mai fost atât de aproape de ea. Emoționant, nu?

Thomas își privi tatăl și, văzându-l bulversat, îl cuprinse emoția și pe el.

— Da, presupun că nu suntem foarte departe. O să mă străduiesc cât pot, îți promit!

— Știu, fiule, știu, repetă tatăl său bătându-l pe genunchi, un gest de tandrețe pe care-l făcea adesea.

8.

Taxiul se opri pe Green Street, în fața unei case victoriene tipice pentru cartierul Pacific Heights. Thomas plăti cursa, își luă bagajul și sună la ușă.

Îi deschise o femeie de vreo 40 de ani, radioasă și plină de naturalețe.

— Thomas, se prezentă el întinzând mâna.

— Lauren Kline. Mă temeam să nu aibă întârziere zborul dumneavoastră, intru de gardă peste o oră și trebuie să plec. Veniți cu mine să vă arăt camera.

— Sunteți medic? o întreabă Thomas când intră în casă.

— Da, de ce?

— A, nu, nimic.

— Aveți probleme de sănătate? se îngrijoră Lauren coborând scara spre parter.

— La capitolul ăsta, totul e în regulă.

— Cu atât mai bine pentru dumneavoastră. Iată, zise ea, deschizând ușa apartamentului, în dreapta e camera, în stânga, baia și salonul cu bucătăria în colț.

Thomas studie încăperea. Parchet cu plăci late, o canapea mică acoperită cu o pătură, o măsuță joasă,

veche, patru scaune Hickory, un covor viu colorat. Un decor cam pestriț, dar vesel. Două ferestre dădeau spre stradă și alte două spre grădină, lăsând să intre o lumină plăcută.

— Noi locuim chiar deasupra, explică stăpâna locului, dar n-o să ne auziți. Soțul meu e la Carmel azi, se întoarce abia diseară, iar eu, mâine în zori. Viața de doctor implică adesea un orar complicat.

— Știu, răspunse Thomas.

— Soția e medic?

— Tata era chirurg.

— S-a pensionat? Ce specialitate avea?

— Chirurgie cardiotoracică, trăia ca să opereze, dar nu mai e printre noi.

— Îmi pare rău. Ce vă aduce la San Francisco? Rămâneți doar trei nopți, nu?

Thomas ezită înainte de a-i mărturisi că traversase Atlanticul ca să asiste la niște funeralii.

— Cineva apropiat? Evident că da, altfel n-ați fi făcut o călătorie atât de lungă.

— E ciudat, dar abia dacă o cunoșteam, era amanta tatei.

Lauren se uită țintă la el, zâmbind în colțul gurii.

— Am fost în Franța acum trei ani. Cel mai bun prieten al soțului meu locuia la Paris și ne-am dus în vizită.

— V-a plăcut?

— Enorm. Parizienii au o libertate de limbaj care-i face irezistibili.

— Probabil că n-ați stat acolo mult. Nu vreau să vă rețin, casa e fermecătoare, o să mă simt foarte bine, nu vă îngrijați.

— Dacă aveți nevoie de ceva, indiferent ce, Arthur o să fie aici la sfârșitul zilei și se va bucura să vă cunoască.

Lauren își luă la revedere de la Thomas și-l preveni să nu se sperie de împușcăturile din garaj. Mașina ei veche se arăta capricioasă la pornire.

Curând după aceea, Thomas auzi un motor slobozind o serie de detunături. Scoase capul pe fereastră și zări un Triumph verde luând-o în jos pe Green Street cu toată viteza.

— Merge tare, exclamă Raymond. Îmi place, are personalitate.

— Doctorița sau mașina? îl întreabă Thomas.

— Îți mulțumesc pentru modul atât de elegant în care mi-ai lăudat talentele de chirurg față de o „consoră”. Vrei să ne plimbăm prin oraș sau preferi să îndrugi în continuare prostii?

Thomas împinse ușa camerei. O comodă veche pe care stăteau îngrămădite vrafuri de cărți, un fotoliu adânc lângă fereastră, un pat mare acoperit cu o cuvertură în stil patchwork și două noptiere de mesteacăn.

— Ce parte a patului alegi? glumi Raymond.

Thomas nu răspunse. Se uită la ceas. Simțea o nevoie violentă să doarmă, însă era de preferat să lupte cu somnul pentru a nu se trezi la miezul nopții din cauza diferenței de fus orar.

Făcu un duș, își schimbă hainele și plecă să se plimbe pe artera comercială a cartierului.

Ca semn al noilor vremuri, vechiul cinema de pe Union Street își păstrase degeaba fațada, literele de pe frontispiciul larg alcătuiau numele unei săli de sport.

Thomas hoinări prin magazine. Când vizită o galerie de artă unde expuneau artiști locali, Raymond se opri în

fața unei acuarele de mici dimensiuni reprezentând plaja din Presidio.

— Nu-i deloc rea, comentă el. O linie frumoasă în tuș și culori delicate. Dacă ești în căutarea unui cadou pentru maică-ta, uite unul care n-o să te ruineze și care sigur o să-i placă.

Thomas se întoarse spre tatăl lui.

— Trebuie să încetezi imediat cu asta.

— Ce-am mai făcut?

— Vorbești în locul meu, îmi citești gândurile. Aici, adăugă Thomas arătând cu degetul spre propria frunte, e o graniță pe care-ți interzic să o treci!

— Ai devenit paranoic! Drept cine mă iei? Un înger cu puteri supranaturale? E foarte măgulitor, mersi, dar n-ai nimerit-o. Sunt doar taică-tu.

— Micul tău joc din avion a fost normal?

— Ți-am împrumutat vocea mea fără să am nici cea mai mică idee cum s-a întâmplat. Urgența trebuie să-mi fi dat aripi. Aș fi incapabil s-o fac iar. În rest... E o vreme grozavă, iar tu, în loc să te plimbi pe afară, bați magazinele. De aici am dedus că vrei să cumperi ceva. Și fiindcă ești celibatar, nu poate fi vorba decât despre un cadou pentru mama ta. Nu trebuie să fii stafie ca să ghicești. Acum, că sunt nevinovat, cumperi acuarela asta?

Thomas ieși din magazin cu tabloul. Merse câțiva pași și se așeză la masă pe terasa Perry, unul dintre cele mai vechi restaurante din San Francisco.

Comandă o bere.

— Maică-ta va fi încântată, zise Raymond uitându-se spre pachetul de la picioarele lui Thomas. Totuși, aș fi preferat să fie un cadou pentru o drăguță de-a ta.

— Cam desuet termenul, nu?

— Nu, e foarte frumos. Ce plăcere găsești în a fi celibatar? E plictisitor la culme!

— Bine-ți stă să-mi spui asta tocmai tu! Nu ți-a trecut niciodată prin minte că despărțirea părinților mi-ar fi putut afecta imaginea despre cuplu?

— A, te rog, nu face pe victima cu mine! Ți-e teamă de un angajament serios pentru că pui pe primul plan cariera, muzica ta, călătoriile... ca să nu zic un oarecare egoism! Comandă ceva de mâncare, nu-i bine să te culci cu stomacul gol.

— Mmm...

— Enervant e „mmm” ăsta al tău...

— Tu dormi noaptea? Întrebă Thomas.

— Ziua, noaptea nu înseamnă mare lucru, dar povestea cu odihna veșnică e o uriașă escrocherie.

— Credeam că nu ai dreptul să-mi dezvălui nimic.

— Nici nu ți-am dezvăluit, ai constatat singur, nu? Doar n-o să mi se reproșeze că discut cu fiul meu. Și-n plus, dacă o să gafez, contez pe discreția ta.

— Cui aş putea să-i povestesc ce mi se întâmplă, fără să trec drept un exaltat?

— Nu spune asta! Într-o zi o să cunoști pe cineva și o să vă inventați o poveste mare și frumoasă, o să vezi. Și o să-i poți mărturisi tot, inclusiv cele mai nebunești gânduri.

— Așa făceai tu cu Camille?

— Cu mama ta.

Raymond se aplecă spre meniu și sugeră un hamburger. Când călătorești, întotdeauna e mai bine să te încrezi în bucătăria locală, afirmă el.

Thomas comandă o salată.

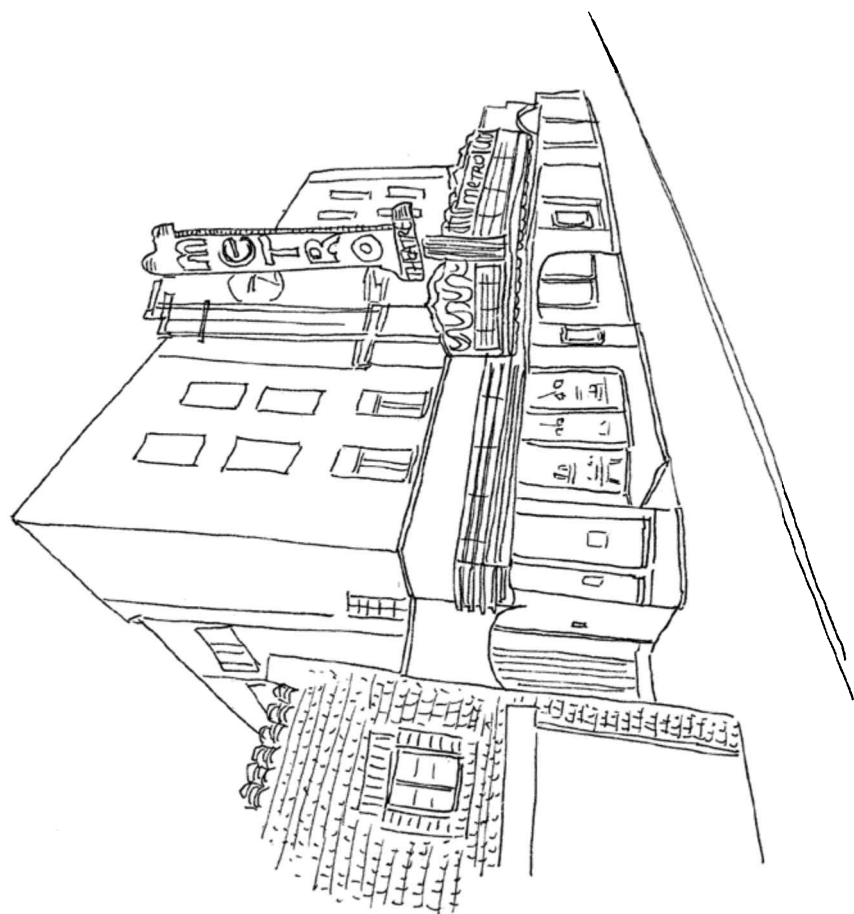
— Am descoperit ce e în neregulă cu tine. Nu râzi destul, fiule.

— Știu deja ce o să-mi spui: nu trăim decât o dată.

— A, nu, și asta e o uriașă escrocherie. Adevărul e că nu murim decât o dată, în schimb, trăim în fiecare zi. Deci termină cu mutra asta de înmormântare.

— Îmi repetam rolul pentru poimâine, doar n-o să te plângi, răspunse Thomas punând brațul pe umărul tatălui său.

Și chelneriței i se păru ciudat acest client care îmbrățișa un scaun gol.

9.

Locuitorii orașelului de coastă Carmel, aflat la 150 de kilometri spre sud, obișnuiesc să se adune pe plajă la apus pentru a asista la scufundarea soarelui în ocean. San Francisco oferă răsărituri și mai surprinzătoare. În zori, Golden Gate dispare în ceața ce pătrunde în golf și acoperă orașul până la portul de agrement, îi explicase Arthur, proprietarul casei de pe Green Street.

Soarele se înalță lent din vălul pufos, scăldând plajele Pacificului într-o culoare ca mierea. Când trece peste cartierul Castro, ceața se retrage la fel de repede ca refluxul.

Arthur îi recomandase lui Thomas, în caz că se trezea devreme, să urce pe colina Twin Peaks, unde clădirile nu stânjeneau priveliștea. Îi propusese chiar să-i împrumute mașina. Thomas, sculat la primul licăr al aurorei, alege să-i urmeze sfaturile.

Își pe poarta grădinii, unde mirosea frumos a pământ răscolit. Saabul era parcat pe aleea ce mărginea casa victoriană. Thomas scoase din buzunar cheile date de Arthur.

Tatăl său se instalează pe bancheta din spate, explicându-i că mereu visase să aibă șofer personal.

— Cu onorariile mele nu mi-aș fi putut oferi un asemenea lux și, în plus, să fiu dus de propriul fiu e o desfătare.

— Poți să stai și pe capotă, dacă te amuză, puțin îmi pasă.

— Ai grijă când schimbi vitezele, cutia de viteze e delicată.

— De când te pricepi și la mecanică? râse Thomas.

— Închipuie-ți că am avut un Saab identic, tu nici nu te născuseși pe-atunci. Am dus-o cu el pe maică-ta în Toscana. Era verde-oliv. Mașina, nu maică-ta, evident. Jeanne detesta culoarea, dar aprecia scaunele confortabile.

— Dacă n-ai fi întâlnit-o pe Camille, v-ați fi iubit până la sfârșit?

— Dacă am fi știut să ne iubim atâta vreme, Camille n-ar fi intrat în viața mea. Îmi plăcea să fiu dorit, nu neg, și cine m-ar putea blama, dar nu eram un fustangiu. Respectam prea mult femeile.

— Ai zis că după nașterea mea lucrurile s-au stricat între voi. Din cauza mea v-ați despărțit?

— Din cauza noastră. Te obișnuiești cu toate, inclusiv cu celălalt. Eroare fatală. Când aveam vârsta ta, jurasem că n-o să semăn niciodată cu acei oameni care uită pasiunea primelor zile, cea care i-a însuflețit în primele luni sau în primii ani ai unei relații. Și totuși, mama ta și cu mine am uitat-o. Ne-am îndepărtat treptat fără să dăm atenție distanței care creștea între noi. Tandreșea a dispărut și, odată cu ea, micile gesturi cotidiene care sunt mult mai importante decât recunoaștem. Uneori, când îi spuneai bună seara mamei tale, observam sărutul pe care i-l dădeai. Ce adult poate spera să rivalizeze cu atâta dragoste? Nu ești cu nimic răspunzător pentru ce ni s-a întâmplat și, oricât de surprinzător ți s-ar părea, tu mi-ai

dovedit că mă înșelam. Dragostea pe care o purtăm copiilor noștri este eternă, dovadă că suntem capabili să iubim necondiționat. Am înțeles asta datorită ție, altfel n-aș fi sperat, probabil, la o a doua șansă. Ceea ce ne aduce înapoi la Camille, încheie Raymond, a cărui siluetă se strecurase pe scaunul din față.

— Avem până? întrebă el.

— Nu, motorul toarce de minune. De ce?

— Așa. Mă îngrijorasem că ne cam târâm.

Thomas se uită la el.

— Ochii la drum, te rog, la viteza asta nu ești niciodată suficient de prudent.

— Cum a fost în Italia cu mama?

— Las-o pe maică-ta în pace, să ne concentrăm la ce ne așteaptă. Trebuie să operăm cu metodă. Mai întâi, o recunoaștere a locurilor pentru ceremonie, vom profita de moment ca să facem discret și fotografii. Trebuie să ne gândim la cumpărarea unui aparat foto de unică folosință. Sau poate nu. Laboratorul care se ocupă de dezvoltare ar putea să vadă legătura, în fine, un angajat care citește ziarul, de pildă, ar putea. Asta, dacă nu cumva plătești cu bani gheață. Gândește-te să schimbi niște bani. Apoi întocmim un plan de acces precis: uși, ferestre, ferestruici, guri de aerisire. Și hop, la căderea serii, ne întoarcem și dăm lovitură.

— Și hop?

— Vorba vine.

— Te crezi Arsène Lupin?

— Ei și? Care-i problema? Era destul de simpatic și mereu foarte elegant.

— Nu se mai găsesc aparate foto de unică folosință și n-o să dăm nicio lovitură. Permite-mi să-ți amintesc că,

atunci când spui „noi”, e vorba doar de mine. O să merg în recunoaștere, cum ziceai, și voi vedea în ce măsură pot să mă întorc acolo după funeralii cu urna ta și să profit de un moment de liniște ca să-ți amestec cenușa cu a lui Camille.

— E un alt mod de a proceda, mai puțin românesc, dar...

— Mai pragmatic, în caz că nu găseai cuvântul.

— Și împrăștierea cenușii?

— Îți amintesc termenii înțelegerii noastre ridicole, amestec și scutur bine. Punct.

Raymond tăcu, însă doar pentru o clipă.

— Imaginează-ți că soțul ei decide să ne păstreze în casa lui, pe noptieră, de pildă... Îți dai seama ușor ce neplăcută ar fi o asemenea situație, nu?

— Cunoști mulți bărbați care dorm cu nevasta așezată pe noptieră?

— Nu, dar îți aduc aminte că e inginer.

— Ei, și?

— Nu poți ști ce-i trece prin cap, tipul e un extremist. Nouă mii de kilometri ca să ne despartă! Dacă asta nu-i exagerat, atunci te întreb pe tine ce altceva este!

— Să furi o urnă cu cenușa caldă încă, ca să dau doar un exemplu.

— Thomas, nu uita că-mi datorezi un minimum de respect, sunt tatăl tău.

— E nostim, spuneai asta de fiecare dată când te înșelai.

— Nu trebuia să ți-o spun prea des!

Ajunseră în vârful colinei. Thomas parcă mașina lângă parc și, după câțiva pași, poposi pe un promontoriu. O ceață deasă plutea peste ocean, ca un lințoliu. Un deșert alb ce se mișca încet.

— Recunoaște că un astfel de peisaj te face să visezi, șopti Raymond. Dar te înțeleg dacă preferi să mă lași într-o oală de alamă.

Privirea lui Thomas se opri pe un strat de flori, lalele roșii și albe, perfect aliniate, opera unui grădinar scrupulos. Natura era docilă. Nici cea mai mică buruiană nu deranja ordinea terenului atent plantat.

— Ceea ce am făcut noi în avion, în fine, ceea ce m-ai făcut tu să trăiesc a fost cu adevărat incredibil, zise el.

— Chiar așa?

— Când pășesc pe scenă, emoția e puternică, pasiunea și entuziasmul mă stăpânesc, dar nu se compară cu ce am simțit când bărbatul acela și-a recăpătat cunoștința.

— E nostim că spui asta. Cei mai mulți dintre confrății mei își vizitau pacienții după ce aceștia se întorceau în salon. Însă eu simțeam nevoia să-i văd în sala de reanimare. Îmi plăcea să fiu de față când efectul anesteziei trecea. Indiferent de vârstă, când pacientul operat de mine deschidea ochii sau bălmăjea ceva, aveam impresia că asist la o naștere. Era ceva magic. Însă nu minimaliza ce realizezi tu atunci când câști. Am fost în sală la concertul tău și lumina pe care am văzut-o în ochii publicului chiar semăna cu licărul unui foc sacru, crede-mă, cum ar zice bătrânul Albert.

— Marcel! Ce i-a provocat starea de rău acelui om? întrebă Thomas.

— Trebuie să fi auzit discuția ta cu vecina de scaun și și-a zis că nu mai are rost să trăiască.

— Ai putea să fii serios măcar din când în când?

— Când trăiam, îmi reproșai contrariul. E diabetic. Și i-ai salvat viața făcându-i injecția. Orice s-ar întâmpla, nu vei fi călătorit până aici degeaba.

— De acord, suspină Thomas, ai câștigat, o să-ți împrăștii cenușa.

— O să ne împrăștii cenușa, îl corectă tatăl său. Gândește-te să te razi înainte de ceremonie, țin să arăți impecabil în fața lui Camille.

— De ce, o să mă vadă? se neliniști Thomas.

— Nu cred, dar e chestie de principiu. La început, nu se vede mare lucru... și nu-ți mai spun nimic, altminteri o s-o încasez.

*

La întoarcerea în micul apartament pe care-l ocupa pe Green Street, Thomas făcu ce-i ordonase tatăl său. Se bărbieri, apoi își trase pe el o pereche de blugi și un tricou polo. Tocmai reflecta unde să ia micul dejun, când tatăl său îl luă la rost.

— Sper că nu intenționezi să mergi la salonul funerar în ținuta asta. Pune-ți un costum, te rog.

Thomas se simți extrem de rușinat când scotoci în bagaj.

— L-am uitat. Mi-am adus două cămăși, pantaloni de stofă... Nu plecam la un concert, așa că am luat strictul necesar.

— N-ai cravată?

— Nici cravată, nici sacou, doar jacheta de piele întoarsă cu care am venit pe drum.

— O jachetă de piele întoarsă? Ce naiba, doar nu mergem la un miting aerian! Trebuie să-ți cumpărăm niște haine decente. Cât despre ceea ce ai în picioare, n-o să mă convingi că sunt încălțări.

— Îți imaginezi că am mijloacele necesare să-mi ofer o garderobă la fiecare călătorie?

— Cu un costum sobru și cu o pereche de pantofi o să te descurci. Și o cravată! O să recuperezi din moștenire când maică-ta n-o să mai fie pe lumea asta, replică Raymond furios.

— Grozav! Mama va fi încântată să te audă grăbindu-i moartea pentru ca fiul ei să poată fi elegant la funeraliile amantei tatălui său.

— Lasă vorbele mari! Care-i rostul conturilor de credit?

— Al meu a depășit limita.

— În meseria ta oamenii nu sunt plătiți?

— Ba da, dar destul de prost.

Raymond se trânti pe sofa.

— Nimeni nu se duce la înmormântare în blugi și bascheți, se lamentă el. La ce te gândeai când ți-ai pregătit bagajul?

— La două-trei lucruri fără importanță. De exemplu, cum faci să urci în avion cu rămășițele tatălui tău? De ce fantoma lui a apărut în viața mea? Ce simt de când am aflat că iubea o femeie de a cărei existență eu habar n-aveam? Ce motive mă împing să fur cenușa amantei lui și, chestie cu totul secundară, ce-aș păți dacă aș fi prins... Ah, era să uit concertul de la Varșovia de sâmbătă. Zău așa, exagerez când spun că am fost atât de distras, încât am uitat să mă pun la patru ace.

— Atitudinea asta insolentă e ceva nou, bodogăni Raymond, nu o aveai înainte.

— Da, e ceva nou. Așadar, dăm lovitura în blugi sau n-o mai dăm deloc?

— Nu ne rămâne decât să șterpelim un costum.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. În timp ce-l probezi, eu creez o diversiune și hop, tu dispari din magazin.

— Nu vrei să furăm și dricul dacă tot am ajuns la asta? Ar fi mai simplu și împușcăm doi iepuri dintr-un foc.

— Ce idee genială! Și trebuie doar să conduci până la ocean...

— Glumeam, tată!

— Ai dreptate, e prea riscant, își reveni Raymond din entuziasm. Și-n plus, cretinul ăla de bărbat al ei ar fi probabil în mașină, doar n-o să-l aruncăm prin portieră. Cu toate că planul nu mi-ar fi displicut.

Auziră Triumph-ul frânând cu scârțâit de roți în fața casei.

— Stai aici, ordonă Thomas. Am o idee mai puțin dubioasă. Nu promit nimic, dar o să încerc.

Se îndreaptă spre ușa garajului, ieșindu-i înaintea lui Lauren, care se întorcea de la spital.

— O gardă dificilă? o întrebă.

— Oarecum, răspunse ea. Am avut un traumatism cranian la 3:00 dimineața. Oamenii conduc ca descreierații și pe urmă eu trebuie să-i repar.

— Văd, zise Thomas aruncând o privire spre cauciucurile încă fumegânde ale Triumph-ului.

Lauren ar fi vrut să intre în casă, să-și vadă soțul și să se bucure de odihna binemeritată, însă Thomas stătea proțâp în fața ușii.

— E vreo problemă? se îngrijoră ea.

— O să înțeleg dacă cererea mea vi se va părea ciudată, dar nu aveți cumva să-mi închiriați și un costum?

Lauren se uită lung la el, uimită.

— Știu, sună ridicol. L-am uitat pe al meu la Paris și ce port acum nu-i ideal pentru o înmormântare, îi explică el

arătând spre blugi. Aș putea să-mi cumpăr unul, dar e un pic peste posibilitățile mele financiare din acest moment.

— Înțeleg, răspunse Lauren. De închiriat, nu, dar pot să-l rog pe Arthur să vă împrumute unul. Sunteți cam de aceeași înălțime. Are mai multe costume pe care nu le poartă niciodată. Haideți cu mine!

Arthur lucra la planșa lui de arhitect. Se ridică să-și întâmpine soția și-l zări pe Thomas în spatele ei.

Thomas îi zâmbi jenat în timp ce Lauren se duse să scoতোcească în dulap după un costum.

— Prefer albastrul, dar negrul se potrivește mai bine cu circumstanțele, zise ea dându-i costumul. Mai aveți nevoie de ceva?

— O cravată? se hazardă Thomas plecând ochii.

— O cravată, repetă Lauren, îndreptându-se iar spre dulap.

Arthur asista la scenă ca un spectator amuzat.

— Cât purtați? Pot să vă împrumut o pereche de pantofi, dacă doriți, zise el.

— Nu vă refuz. Port 44. Tata detestă tenișii.

— Tatăl dumneavoastră se află aici, în oraș?

— Nu. Vorba vine. Tata a murit de mult.

Arthur se încrucișă pe drum cu Lauren care se întorcea cu cravata.

— Mă duc să caut ceva de încălțat, îi zise el vesel.

Îi dădu pantofii lui Thomas, care profită de moment ca să-i înapoieze cheile mașinii.

— Priveliștea a fost cum v-am descris-o?

— Chiar mai frumoasă.

Thomas le mulțumi din inimă și se retrase în vârful picioarelor.

— E un original, șopti Lauren îndată ce Thomas dispăru.

— Dar mai degrabă simpatic, adăugă Arthur. Are ceva ciudat.

— Să faci 11 ore cu avionul pentru a asista la o înmormântare fără să-ți iei un costum?

— E singur acolo, în camera lui?

— Era când l-am primit eu. De ce?

— L-am auzit de mai multe ori vorbind.

— Vorbea singur, mie mi se întâmplă tot timpul la Urgențe. Urlu la un pachet de comprese ce refuză să se desfacă, asta dacă nu mă cert cu o targă recalcitrantă.

— Dar tu ești nițel sonată, ceea ce nu e cazul pentru toată lumea, replică Arthur sărutându-și soția. E vorba doar de o impresie.

— Ce fel de impresie?

— Că există un soi de aură în jurul lui.

Lauren vru să se retragă în camera ei, dar se opri în prag.

— Ce înțelegi printr-un soi de aură?

— Nu prea știu. De ce te uiți așa la mine?

— Fără motiv.

Apoi Lauren închise ușa.

*

— Iată-ne salvați, oftă Raymond.

Ușurarea lui nu era prefăcută.

— O să-mi pun costumul de pinguin și apoi mergem la capela funerară. Care este adresa? întrebă Thomas.

— Nu știu precis, replică Raymond, dar pot să te ghidez până acolo.

— Cum?

— Cu flerul, răspunse tatăl său pe un ton detașat.

Raymond refuză categoric să spună mai multe. Pretextă că nu dorește să-și asume riscul de a fi chemat imediat înapoi fiindcă a dezvăluit secrete pe care cei vii nu trebuie să le cunoască.

Îi promise că o să vorbească mai clar pe măsură ce se vor apropia de destinație.

— Mi-ai făcut atâta scandal pentru o cravată uitată la Paris, și tu nu știi unde are loc ceremonia! se revoltă Thomas.

— E ceva cu verdeață, răspunse Raymond impasibil, lungindu-și gâtul.

— Ce adulmeci?

— Încerc să mă concentrez, iar tu mă distragi.

— Verdeață, repetă Raymond. Poate Rantanplan⁵ mai are vreun indiciu?

— Termină odată! E ceva cu multă verdeață și pretențios. Nu mă miră că bărbat-su a ales un asemenea loc.

— Ce loc? Nu că aș vrea să te distrag.

— Văd marmură, chestii aurite, o cupolă mare și puzderie de lume, zici că ești într-o reședință de lux pentru pensionari de vârsta a patra.

— Un cimitir, deci.

— Nu, e diferit, nu reușesc să-l descriu, n-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

Thomas își luă smartphone-ul, căută puțin, apoi întoarse ecranul spre tatăl său.

— Ceva în genul ăsta? îl întrebă arătându-i columbarul din San Francisco.

⁵ Numele unui câine din benzile desenate *Lucky Luke* care, deși prostănac, de multe ori le ajută involuntar pe celelalte personaje. (N.t.)

— Da, exact, asta e! Am găsit! exclamă Raymond.

— *Tu* ai găsit?

— Te asigur, Thomas, că e de-a dreptul îngrijorător să fii atât de susceptibil la vârsta ta.

— Adresa e One Loraine Court. Nu-i cazul să-mi mulțumești.

— Mersi din suflet. Ești mulțumit acum?

Thomas derulă toate fotografiile ca să se asigure că e adresa corectă. Și se miră primul de imensitatea locului. Raymond nu se înșelase, capela se înălța în mijlocul unui parc plin de verdeață, în care se aflau numeroase clădiri fastuoase. Cea mai impunătoare semăna cu Domul Invalizilor.

— E gigantic! Cum o s-o găsesc pe Camille printre atâția oameni?

— Ce oameni?

— Foarte ciudat, într-adevăr. Nu-i un cimitir și totuși e o grămadă de lume.

Thomas își plimbă degetul pe ecran înainte de a se opri la o fotografie care-l lăsa perplex. Aripile ce se întindeau de-o parte și de alta a domului adăposteau săli mari cu pereții acoperiți de dulapuri din sticlă, compartimentate. În fiecare nișă erau expuse o urnă sau mai multe, alături de suvenire, obiecte personale și fotografii. Fiecare vitrină spunea o poveste.

— Da, e multă lume în columbarul tău, confirmă Thomas arătându-i tatălui său ce descoperise.

— Imbecilul! N-o s-o găsesc niciodată, repetă Raymond.

— Nu fi pesimist, știi cum să fac!

— Cum? îl chestionă Raymond, neliniștit.

— Introduc numele de familie al lui Camille pe site-ul Demnitate.com. O să aflăm în ce clădire se va desfășura ceremonia. Cum o chema?

— Brrrrtllll, mormăi Raymond.

- Ce zici?
- Brrrtlll, repetă tatăl său.
- Țsta nu-i un nume.
- Bartel! Poartă numele de familie al soțului, ai înțeles acum?
- Să știi, tată, că e de-a dreptul îngrijorător să fii atât de gelos la vârsta ta.

*

Thomas se retrase în cameră, își puse costumul, își înnodă cravata, apoi se prezentă înaintea tatălui său.

— Mult mai bine, aprobă Raymond. Mai avem doar o problemă de rezolvat. N-am văzut stație de metrou în acest cartier, nici de autobuz, iar taxiul care ne-a adus aici te-a costat deja o avere. Crezi că am întinde coarda prea tare dacă le-ai cere gazdelor să ne împrumute încă o dată mașina? Du-te și piaptăne-te, ai părul vâlvoi.

— Am abuzat destul de ospitalitatea lor, o să chem un Uber, strigă Thomas intrând în baie.

— Un ce?

— Un șofer, răspunse Thomas aranjându-și părul în oglindă.

— Ai un șofer pe care îl cheamă Hubert? Te credeam lefter, bombăni Raymond.

*

Mașina rula cu viteză pe Scott Street și, după 10 minute, ajunse în fața grilajului capelei.

În mijlocul unui parc cu gazon proaspăt tuns, cu tufe și cu straturi de flori, se înălța un imens mausoleu din

piatră albă, cu vitralii somptuoase, acoperit cu un dom de aramă. Pe ambele laturi se întindeau edificii lungi, la fel de maiestuoase.

— Camille ar fi detestat locul, zise nemulțumit Raymond când trecu de grilaj.

— Mie mi se pare destul de frumos, replică Thomas.

— Fastul nu i se potrivește, bărbat-su trebuie să-l fi ales pentru a face impresie, ca de obicei. Când luam cina împreună, căuta mereu să iasă în evidență și pe atunci nici nu era milionar. Subiectul lui preferat, inepuizabil, era el însuși. Nu punea niciodată întrebări și nu arăta niciun interes față de ceilalți.

— Trebuie să fi avut una sau două calități ascunse, dacă ea l-a luat de soț.

— Rătăcirile tinereții, expresia asta îți spune ceva?

— Le simt pe pielea mea, dacă vrei să știi.

Thomas se uită la tatăl său și pricepu, după aerul lui posomorât, că nu era momentul pentru glume.

Raymond înaintă spre mausoleu. Thomas se opri în fața ușii pentru a-l lăsa s-o ia înainte. Însă tatăl său nu se mișcă.

— Du-te singur, prefer să aștept aici.

Thomas intră. Liniștea și lumina confereau sălii o atmosferă ciudată, senină, uimitor de veselă și oarecum barocă. Ziua pătrundea prin vitralii și dădea culoare mozaicului de pe podea. Șase rânduri de scaune de lemn lăcuit erau dispuse sub cupolă, în fața unui altar de marmură în stil modern. Rotonda era înconjurată de pereți înalți circulari, cu nișe din sticlă în care erau expuse urne. La margine, opt porticuri duceau spre firide ce adăposteau alte urne. Antablamentele lor purtau numele divinităților

grecești și romane ale vântului: Solanus, Euros, Auster, Notos, Zefir, Olympias, Arktos și Aquilon.

— Ați venit pentru lumini? auzi brusc Thomas o voce în spatele lui. Tata vrea neapărat ca globul cu oglinzi să fie instalat în centrul cupolei.

Thomas se întoarce și descoperi o tânără cam de-o seamă cu el. Purta blugi negri, o cămașă albă ajustată pe talie și un bolero crem ce adăuga o notă elegantă înfățișării ei delicate.

— Nu, nu mă ocup de lumini, răspunse el stăpânindu-se să mai adauge ceva.

— De sonorizare?

— Nici atât...

Ea îl privi iscoditor. Thomas îi explică, în cel mai spontan mod posibil, că a venit să viziteze locul.

— Sunteți francez? replică ea în limba lui Molière.

— Ar fi și greu să pretind contrariul. Vorbiți remarcabil franceza, răspunse Thomas.

— Părinții mei sunt din Franța. În cazul mamei, se poate spune că era. Am crescut la San Francisco, de aici și accentul pe care-l am când mă exprim în limba maternă.

— N-am sesizat niciun accent, vă asigur, și sunt muzician.

— Și dumneavoastră ați pierdut pe cineva?

— Pe tata.

— Pentru ce servicii ați optat? Demnitate.com oferă atâtea, că e dificil să alegi, nu?

— La ce servicii vă referiți? întrebă Thomas prudent.

— Păi... pentru funeraliile tatălui dumneavoastră.

— Au avut loc demult, răspunse Thomas incapabil să mintă. Dar ar dura o veșnicie să vă explic. Dar ceremonia dumneavoastră când are loc?

— Măine, la sfârșitul dimineții. Mă tem de acest moment, sinceră să fiu.

— Nu vă mai deranjez, cu siguranță aveți destule treburi de rezolvat. Sunt bucuros că v-am cunoscut... iertați-mă, o exprimare neadecvată, având în vedere împrejurările, îmi pare rău.

— Să nu vă pară. De când a murit mama, sunteți prima persoană care nu mă copleșește cu durerea ei. Eu mi-am pierdut mama, iar prietenii ei nu vorbesc decât despre durerea lor.

— Știu cum e, zâmbi Thomas. Îmi aduc aminte că am consolat-o ore întregi pe secretara tatei care-mi plângea pe umăr.

— Trebuie să plec, se scuză tânăra femeie, dar și eu sunt încântată că v-am întâlnit. Ciudat, chipul dumneavoastră mi se pare oarecum familiar, adăugă ea întinzându-i mâna.

Thomas o salută. Înainte să iasă, se întoarce să-i mai spună câteva cuvinte.

— Nu vă temeți de ziua de mâine, nu-ți dai seama cu adevărat ce se întâmplă. Înțelegerea vine mai târziu, când telefonul nu mai sună și se statornicește absența.

— E încurajator, vă mulțumesc pentru sinceritate.

Thomas traversează parcul. Tatăl său îl aștepta în spatele grilajului.

— Ai putut să studiezi locul?

— Nu am dreptul să fac asta, i-o trânti Thomas.

— Ce nu ai dreptul să faci?

— Am acceptat într-o clipă de nebunie, ca să-ți fac plăcere, fără să mă gândesc la consecințe, în afară de ce-aș păți dacă aș fi prins, fără să mă gândesc la familia ei, chiar și la soțul ei, fiindcă voiam să-l detest cum îl detești tu, însă fiica ei... n-am dreptul să-i fur rămășițele mamei.

Raymond își încrucișă brațele la spate și se îndepărtă pe strada ce cobora spre golf. Thomas alergă după el.

— Mă înțelegi?

— Nu e ca și cum am fura un corp. E vorba doar de o cenușă care va fi împrăștiată oricum.

— Nu și dacă fiica ei dorește să o depună în mausoleu, unde familiile și apropiații vin să se reculegă în fața urnelor, care se numără cu sutele.

— Nu poți să ne abandonezi, Thomas, nu în azilul ăsta de nebuni, în mijlocul atâtor oameni, cum zici tu. Camille și cu mine am așteptat atâta vreme să fim împreună. Manon are toată viața înaintea ei, ale noastre s-au dus.

— Manon... îi știi numele?

— Uite, am o idee ca să scapi de scrupule.

— Mă tem de ce-i mai rău.

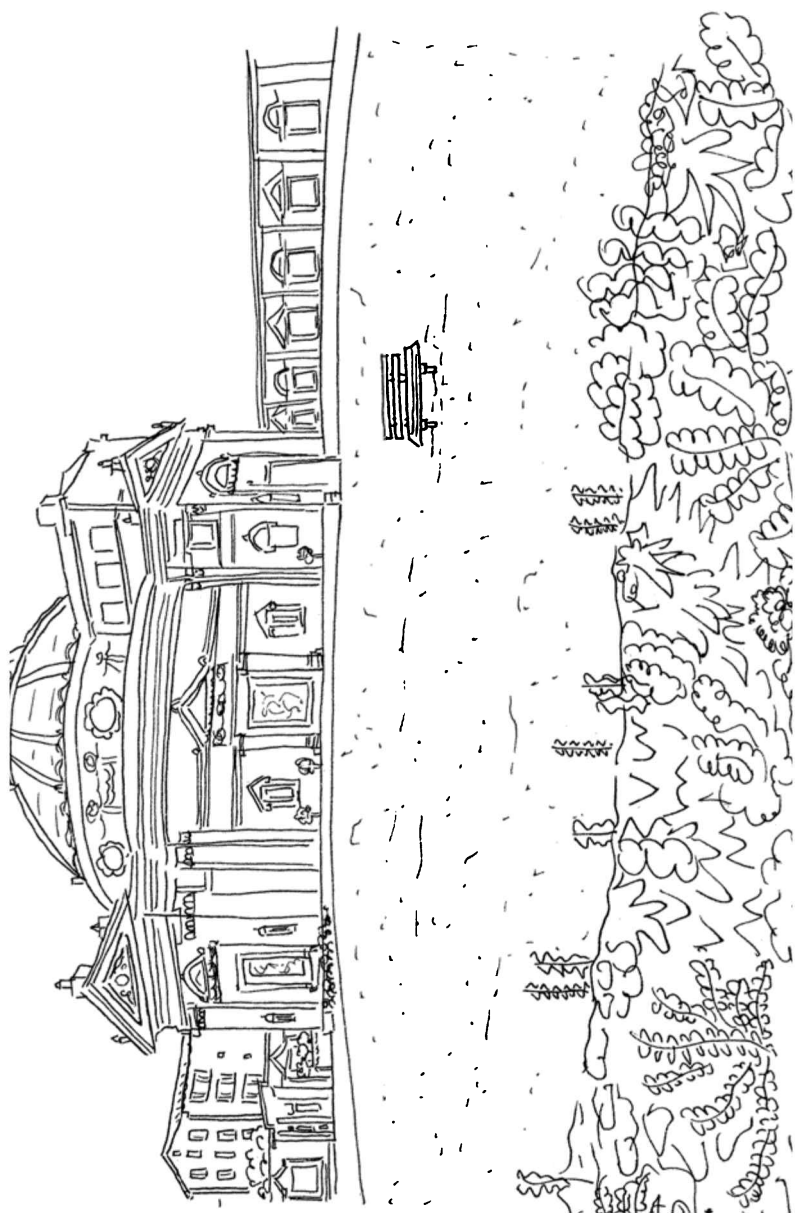
— Nu trebuie decât să verși cenușa lui Camille în urna mea și s-o umpli pe a ei cu nisip sau, și mai bine, cu praful pe care l-am văzut așternut peste tot în apartamentul unde ne-ai cazat. O tură zdravănă cu aspiratorul și aduni suficient. Fiica ei nu va avea habar. O să se poată reculege cât dorește în mormântul ăla din o mie una de nopți.

— În fața unui sac de aspirator... Asta e ideea ta genială?

— Din țărână te-ai născut și țărână vei redeveni, nu eu am inventat-o!

— Nu te dai în lături de la nimic!

— Îți amintesc că încăpățânarea mea a salvat multe vieți. Consideri că eu și Camille merităm asta? Să ne creștem copii pentru ca ei să ne bage într-o nișă, în spatele unei vitrine? Halal recunoștință! Mai întâi, ospiciul, apoi galeria cenușii.

10.

Thomas stătea la masă pe terasa unei brutării franțuzești de pe Arsicault Boulevard. Comandase o cafea și un croasant cu migdale, pe care-l devora cu poftă.

— Un columbar, mormăi Raymond. Ce nume grotesc! Arăt eu a columbă? De ce nu porumbel, dacă tot s-a ajuns aici?

— În orice caz, ne trebuie alt plan.

— Bine zici. Am două planuri să-ți propun, răspunse Raymond. M-am tot gândit la ele, deși nu mi-e ușor să mă concentrez în zgomotul pe care-l faci tu când mănânci. Încep cu planul B.

— De ce nu cu A?

— Pentru că te cunosc, l-ai respinge pe primul din principiu. Să ți-l prezint. Te strecoți discret printre invitați, iar când ceremonia se încheie, faci în așa fel încât să mai întârzii pe-acolo. Într-un loc atât de vast, trebuie să existe un colțișor unde să te pitești. La căderea nopții, ieși din ascunzătoare, iei urna și pleci. Simplu, nu?

— Care e celălalt plan?

— Exact ce spuneam! Planul A începe la fel. Va fi multă lume, Camille era foarte iubită. Bărbat-su, vanitos cum e,

va vrea să le ofere o masă bogată acestor oameni. Când ei pleacă la recepție, tu profiți că ești singur și verși cenușa lui Camille în urna mea, iar cealaltă urnă n-ai decât s-o lași acolo. Treaba e aranjată... fără ca nimeni să aibă habar.

— Mă enervezi cu habarul ăsta! Constat că ai ținut cont de obiecțiile mele morale!

— Credeam că am rezolvat problema, replică Raymond ipocrit. Dar fiindcă nu-i așa, îți propun un compromis. Lasă puțin din cenușa lui Camille în urna ei, nu cred că schimbă mare lucru pentru noi, iar fiica ei n-o să se reculeagă în gol, vorba vine. Dar atenție, doar un strop, pe fundul urnei!

Propunerea îl lăasă perplex pe Thomas, dar voia să termine odată. Înghiți ultima bucată din croasant, își linse degetele și aprobă cu o mișcare din cap.

— Până la urmă o să pătezi costumul, bombăni tatăl său. Pune pe tine altceva și mergem să facem un pic de turism...

Tramvaiul tras de cabluri cobora pe California Street. Țăcănitul cremalierii avea un tempo anume și Thomas pianota în ritmul lui pe bancheta din lemn. Tatăl său stătea în picioare pe trepte, zâmbitor, cu părul în vânt, atâta doar că, în mod ciudat, părul nu-i flutura. Thomas îl observă atent și căpătă certitudinea că Raymond întinerise și mai mult.

Vagonul încetini când se apropie de capăt. Raymond sări din mers, îndemnându-și fiul să-l urmeze.

— Timpul curge înapoi în lumea ta, ca un ceas ale cărui limbi se rotesc în sens invers? întrebă Thomas.

— Dacă sperî să scoți ceva de la mine luându-mă prin surprindere, n-ai șanse, băiete, nu risc să distrug totul cînd suntem atît de aproape de atingerea scopului. De ce-mi pui atâtea întrebări despre ce mi se întîmplă după moarte și atît de puține despre ce-am făcut în viață? Dacă te interesează timpul care a trecut, dacă vrei să recuperezi timpul pierdut cu tăcerile noastre, profită, acum e momentul! Îndrăznește, aruncă-te cu capul înainte! Ce ți-ar plăcea să afli despre tatăl tău?

Întrebare la care Thomas căzu într-un abis de gânduri.

*

Domnul Bartel verifica alinierea scaunelor sub cupola columbarului. Mișcă unul care se găsea ușor în spatele rîndului.

— Nu cred că oamenii care vor veni la ceremonia pentru mama vor da atenție unor astfel de detalii, îți faci griji degeaba. Și oricum, știi bine că ei îi plăcea dezordinea.

— Din punctul ăsta de vedere, ne completam exemplar, răspunse domnul Bartel. Eu n-o suportam.

— Măcar acum nu va mai trebui să strîngi după ea, replică Manon.

Domnul Bartel se apropie de fiica sa și o luă de mînă.

— Fiecare ține doliu în felul lui. Tu ți-ai pierdut mama, eu, soția. Aștept de la tine doar ca totul să fie perfect mâine. Te-ai întîlnit cu organistul?

— N-a venit încă, explică ea, dar materialul a fost adus. Am pus să se instaleze claviatura suficient de departe de altar, ca să nu fie prea vizibilă.

— Dar muzica o să se audă, nu? întrebă neliniștit domnul Bartel.

— Orga este electronică, nu trebuie decât să crești volumul.

— N-ai uitat să aduci lista cu bucățile pe care le-am ales?

— Textele, partiturile, desfășurarea ceremoniei minut cu minut, așa cum ai stabilit-o tu. Pot să mă duc să cumpăr un cronometru, dacă te liniștește.

— Nu-ți cer chiar atât de mult. Dacă totul e aranjat, plec la birou. Mă învârt în cerc aici.

— Locul se și pretează la asta, replică Manon ridicând ochii spre dom.

Așteptă ca tatăl ei să iasă, apoi deplasă câteva scaune, recreând o dezordine pe placul mamei ei.

Apăru un angajat al columbarului, însoțit de organist.

Bărbatul era trecut de 60 de ani, purta cămașă cu jabou și pantaloni evazați și afișa expresia gravă a celor care vor să te asigure că-ți înțeleg durerea. Manon îi dădu lista cu partituri și programul ceremoniei. Apoi se rezemă de o coloană și, din obligație, se hotărî să asiste la repetiție.

Însă când organistul începu să cânte, Manon simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Ieși din mausoleu și făcu câțiva pași pe peluză, trăgând în piept mirosul ierbii proaspăt tăiate, care îi retrezi pofta de viață.

Se temea nu doar de ceremonie, ci și de seara care urma. Dacă avea să cineze cu tatăl ei, tăcerea care va domni la masă o s-o dea gata. La naiba cu mândria! O să-și cheme în ajutor o prietenă. O cină între fete i-ar fi prinde foarte bine, la fel, și să se îmbete. Mamei sale i-ar fi plăcut de o mie de ori mai mult asta decât s-o vadă tristă.

— Acum, că ești acolo, sus, îți aduci aminte? murmură ea privind cerul. Tare mult aș vrea ca moartea să fi șters uitarea.

Când te vei odihni aici, o să vin să mă așez lângă tine și o să-ți povestesc momentele petrecute împreună, așa cum am făcut în ultimii ani. Te știu aproape de mine, încă îți simt prezența. O să-ți vorbesc despre copilăria mea, despre amintirea mâinilor tale care-mi mângâiau fața, despre săruturile tale care-mi acopereau obraji cu tandrețe și cu iubire, despre cuvintele tale liniștitoare, despre elanurile tale de veselie și despre spontaneitatea care mi-a luminat viața, despre prânzurile noastre pe terasă, când ne împărtășeam secrete și râdeam uneori nebunește, și chiar despre neînțelegerile noastre. Ce lungă va fi absența ta, mamă! Măine n-o să țin nicio cuvântare, nu te supăra pe mine, n-aș putea, durerea e prea vie și-n plus, cuvintele mele sunt doar pentru tine, pentru noi două. Pe mâine, mamă!

Manon se întoarce în mausoleu cu inima grea. Intră singură în columbar, unde organistul își ordona partiturile. Îl salută din priviri chiar înainte ca bărbatul să plece, apoi aranjă un buchet de flori pe altar și se așează pe un scaun din ultimul rând ca să-l observe.

*

Thomas se plimba pe Market Street. Se opri în fața unui magazin de ochelari ca să admire o ramă echipată cu lentile polarizare. Tresări când văzu reflectată în vitrină imaginea tatălui său purtând pe nas niște ochelari Ray-Ban, o copie vintage a unui model din anii '40.

— Cum îmi stă? Sunt pentru mâine.

— Cum ai făcut asta? Îl întrebă Thomas.

— N-am idee, în fiecare clipă îmi descopăr talente noi, e destul de nostim. Trebuie totuși să am grijă. Când am

trecut mai devreme prin dreptul magazinului cu costume de carnaval, mi-am amintit de o petrecere cu măști la care eu și maică-ta ne-am amuzat ca niște smintiți. Închipuie-ți cum ar fi să mă pomenesc brusc cu o perucă. Ai face o mutră... Bun, păstrez sau nu ochelarii ăștia?

— Mi se pare că deja îi porți.

— Te întrebam dacă-mi stă bine cu ei.

— Pentru un miting aerian sunt perfecți, aș putea chiar să-ți împrumut jacheta din piele întoarsă.

Raymond coborî ochelarii pe vârful nasului și-i aruncă o privire urâtă fiului său.

— Ești foarte chipeș, îl complimentă Thomas.

— Purtam unii la fel când am cunoscut-o pe mama ta. Vrei să-ți dezvălui în ce împrejurări?

— Am auzit povestea asta de o sută de ori, dar o s-o mai ascult o dată cu plăcere.

— Nu cunoști povestea adevărată.

Și, în timp ce-și continuau drumul pe jos, Raymond îi spuse cum a cucerit-o pe Jeanne.

— Îmi făceam rezidențiatul la spitalul Boucicaud. Într-o noapte când eram de gardă la Urgențe, a fost adus un tânăr în stare gravă. Avusese un accident de motocicletă. Era vară, personalul era puțin și urma să operez pentru prima dată fără să fiu asistat de un alt chirurg. Am făcut tot ce-am putut, dar n-a fost suficient, tânărul a murit pe masa de operație. Primul deces din cariera mea avea să-mi marcheze viața, e o ironie dacă mă gândesc mai bine acum. Trebuia să anunț rudele. Mi-am scos mănușile, boneta, halatul și m-am îndreptat spre sala de așteptare. Nu se vedea nicio familie cu care să vorbesc, doar o fată pe una dintre bănci. Am remarcat-o imediat fiindcă era fermecătoare. Ea a ridicat ochii și am înțeles că se afla

acolo pentru el. Când i-am dat vestea cea tristă, a rămas liniștită, nu a arătat nicio emoție. Mi-a mulțumit și a plecat. Eram uluit. La sfârșitul turei, când am ieșit din spital, am găsit-o așezată pe o bucată de zid, plângând amarnic. Își petrecuse acolo tot restul nopții. Nici acum nu știu ce m-a apucat, dar m-am apropiat de ea și, cu voce autoritară, i-am cerut să vină cu mine. Nu s-a opus. A urcat în mașina mea, o Simca 1100, de care n-ar fi trebuit niciodată să mă despart, și am mers până la Trouville fără să ne spunem un cuvânt. Am oprit la restaurantul Les Vapeurs, am comandat clătite și am mâncat fără să ne luăm ochii unul de la altul, dar tot în tăcere, tăcere care a durat și tot drumul de întoarcere. Am dus-o acasă, iar ea mi-a mulțumit din nou și atât. Nostimă întâlnire, nu?

— Uneori îmi scapă ce înțelegi tu prin „nostim“, dar recunosc că n-a fost ceva banal. Și apoi?

— A, mă bucur să constat că viața tatălui tău te interesează, în sfârșit.

— E și mama amestecată oarecum, nu?

— Da, firește... Au trecut trei ani. Se întâmpla pe 21 martie, îmi amintesc data pentru că era prima zi de primăvară. Promisesem de mult că particip la un cocktail caritabil. Însă când a venit momentul, nu mai aveam niciun chef să-mi țin promisiunea. Remușcărilor m-au împins totuși în ultimul minut să mă duc. Serata se desfășura la Théâtre des Champs-Élysées, la ultimul etaj. Tocmai admiram peisajul, când a apărut mama ta într-o rochie roșie ce se oprea fix deasupra genunchilor. Era frumoasă de-ți tăia respirația și am rămas cu ochii la ea. Ea mi-a zâmbit, apoi s-a amestecat în mulțime. Știa că nu o recunoscusem. Nu mă întreba de ce, instinctul feminin e un mister mai mare decât al creației. În apărarea mea, adaugă că nu

semăna deloc cu fata înlăcrimată pe care o dusesem la Trouville. Se scursese multă vreme. O oră întreagă ne-am jucat de-a șoarecele și pisica. Eu mă îndreptam spre o masă unde ea discuta cu niște prieteni, ea se ridica chiar înainte să ajung și se așeza la alta. Eu mă apropiam de barul unde ea aștepta, ea pleca să ia loc în altă parte. Apoi, brusc, am auzit în spatele meu: „N-aveți idee cine sunt, nu?” Închipuie-ți că nu degeaba ești pianist. De la mine ai moștenit urechea muzicală. Am o memorie a chipurilor groaznică, dar nu uit niciodată o voce. Și sigur nu vocea unei femei care-mi mulțumise de două ori cu timbrul ei grav și melodios. I-am răspuns fără să mă întorc: „O clătită cu ciocolată și frișcă la malul mării vă spune ceva?” Egoul meu o să încaseze o lovitură că-ți mărturisesc așa ceva, dar cu fraza asta idioată am cucerit-o pe mama ta.

— Ei bine, acum e nostim, se amuză Thomas.

— Am făcut schimb de numere de telefon. Telefoane fixe, cele mobile nu existau pe vremea aia decât în mașinile miniștrilor. Am sunat-o acasă peste două zile și am aflat că pleca în aceeași zi la Biarritz pentru un reportaj. Pe atunci lucra la *Paris Match*. Mi-a promis că mă sună când se întoarce, dar m-a sunat de acolo. Era vineri, își scria articolul de la un bar de pe plajă. Se hotărâse să se întoarcă duminică și-mi propunea să luăm cina împreună. Duminica seara nu găseai deschise decât restaurantele din gări sau drugstore-uri, foarte trist! În consecință, am invitat-o la mine, în micul meu apartament de pe Rue de Bretagne. Dimineață, am făcut piața și mi-am petrecut după-amiaza gătind. Pe la ora 17:00, telefonul a sunat iar. Maică-ta se temea de ambuteiajele din weekend după ce ateriza pe Orly și decisese să ia avionul în ziua următoare.

— Și ce-ai făcut? întrebă Thomas.

— Am cinat singur, la fel de demn ca ea la primele noastre două întâlniri, convins de altfel că lucrurile nu vor merge mai departe.

— Ceea ce n-a fost cazul...

— Inteligentă remarcă! N-ai fi aici dacă s-ar fi întâmplat așa. Ziua următoare, când am plecat la spital, am găsit un pachet pe covorașul de la ușă. Conținea o prăjitură bască ambalată în hârtie cerată pe care maică-ta scrisese că-mi urează o zi bună.

— Deci se întorsese duminică după-amiază?

— Evident că se întorsese duminică după-amiază, doar nu se teleportase peste noapte.

— Nu pricep.

— Ceea ce dovedește că mai ai multe de învățat despre femei. Nu voia ca prima noastră întâlnire intimă să aibă loc la mine acasă.

— Și ce-ai făcut după ce-ai descoperit prăjitura?

— Am mâncat-o în timpul gărzii.

— Ce-ai făcut cu mama!? Ai sunat-o?

— Mai mult de-atât, i-am trimis flori la *Paris Match*.

— Nu-i rău. Și romantic cât cuprinde.

— Nu, n-a fost un gest romantic, ci unul revanșard și calculat. Să-i trimit flori la serviciu era un mod delicat de a-i plăti cu aceeași monedă. Ghicești glumele deplasate ale colegilor când a sosit buchetul?

— Și calculat de ce?

— Pentru că aceiași colegi aveau s-o hărțuiască toată săptămâna cu întrebări despre bărbatul care-i trimisese flori. Nicio șansă să mă uite chiar de-ar fi vrut! Stratagema mea a funcționat, ne-am revăzut curând, și după cina respectivă nu ne-am mai despărțit.

— Până în vara când ai cunoscut-o pe Camille.

— Da, 15 ani mai târziu, și nu regret nicio zi petrecută lângă mama ta.

Thomas se întoarse spre tatăl său și constată că îl privea fix.

— Ce-i? îl întrebă.

— Uită-te în spatele tău, îi ceru Raymond.

Thomas se răsuci și dădu cu ochii de fațada de la Davies Symphony Hall. Una dintre cele mai frumoase săli de concert din lume.

— De ce crezi că-mi târăsc picioarele pe aici de o oră povestindu-ți viața mea? Dacă ți-aș fi spus unde voiam să te aduc, ai fi refuzat. Să intrăm!

— E foarte drăguț din partea ta, dar în locuri de genul ăsta nu se intră ca într-o moară.

— Ai intrat deja într-o moară? Atunci, de unde știi? Eu, când aveam norocul să călătoresc, găseam foarte interesant să vizitez spitale, să descopăr cum lucrau confrății mei. Lipsa ta de curiozitate mă consternează.

Thomas se apropie de afișul lipit pe o coloană.

Daniel Harding, Mihail Pletnev, care dirija Orchestra Națională Rusă, Anne-Sophie Mutter, Jean-Yves Thibaudet, Hélène Grimaud... Văzând lista muzicienilor care aveau să cânte în această sală în săptămânile viitoare, începu să viseze că și el se va produce cândva aici, așa că împinse ușa.

Holul era pustiu, cu excepția angajatului de la ghișeul de bilete.

— Trebuie să te învâț arta șireteniei, îi șopti tatăl său. Cere-i să vizitezi sala de concerte. Te prezinți... un muzician francez de renume, în deplasare la San Francisco. Nu mă îndoiesc că vei fi bine primit.

- Sunt doar pianist, nu și de renume, protestă Thomas.
- Porți numele meu, deci te rog să-l onorezi.

Angajatul îl rugă să aștepte și dădu un telefon. În scurt timp, apărură responsabilul cu relațiile publice de la Davies Symphony Hall. După cum prezisese tatăl său, acesta se arătă încântat să-l conducă pe Thomas într-un tur al locului. După ce-l invită să-l urmeze pe culoar, îl chestionă despre carieră, un mod elegant de a verifica dacă n-avea de-a face cu un impostor. Thomas menționează ultimele concerte și, spre marea sa surpriză, tipul auzise numai lucruri bune despre interpretarea *Concertului nr. 23* de Mozart în cursul reprezentației pe care Thomas o dăduse la Stockholm, în fața reginei, în decembrie.

— Dacă ați ști ce trac mi-a provocat regina Silvia, replică Thomas cu modestie.

Tipul de la PR îl ghidă prin culise până pe scena sălii mari, dincolo de care se aflau 2 700 de fotolii.

Apoi îi explică mândru că panourile late și concave suspendate de plafon erau reflectoare reglabile ce permiteau adaptarea acusticii în funcție de componența orchestrei și de asistență. Thomas se gândi că Marcel ar fi fost în al nouălea cer.

— Pânzele pe care le vedeți pe laterale sunt de asemenea mobile, adăugă responsabilul. Putem astfel să modificăm reverberația. V-aș fi poftit bucuros să testați aceste minunății ale tehnologiei, însă inginerii lucrează deja pentru reprezentația de diseară. Veniți cu mine, mai am ceva să vă arăt.

Thomas îl urmă. Tatăl lui mergea în spatele lor cu un aer admirativ. Părăsiră scena prin partea opusă și, pe un culoar îngust, ajunseră într-o clădire adiacentă.

— Dispunem de două săli destinate repetițiilor. Merită vizitate, îl lămurii tipul de la PR oprindu-se lângă o ușă de stejar.

Surprizele nu se terminaseră pentru Thomas. Sala de repetiții putea să găzduiască o orchestră filarmonică în efectiv complet.

— Impresionant, nu? A fost concepută pentru ca trupele de balet să se antreneze în condiții reale.

Sala nu era mare, ci imensă, iar pianul Bösendorfer ce trona în mijlocul scenei, o splendoare. Thomas prefera aceste pianе în locul celor Steinway pentru profunzimea inegalabilă a notelor grave.

— Încercați-l, îl îndemnă tipul de la PR.

Thomas nu se lăasă rugat. De trei zile nu mai atinsese o claviatură. Se instalează pe taburet și își dezmoții degetele cu *Jocurile de apă* ale lui Ravel înainte de a interpreta două studii de Chopin, primul în do major, al doilea în do minor. Tipul de la PR nu-și ascunse plăcerea cu care îl asculta.

Thomas se despărții cu regret de claviatură și-i mulțumii ghidului său că i-a permis să cânte.

— Veniți să cântați la noi cândva. Primim muzicieni din toate țările. Publicul nostru e însetat de noutăți. Am primit mai mulți compatrioți de-ai dumneavoastră, iar domnișoara Grimaud va cânta aici la sfârșitul lunii.

— Vorbiți serios? zise Thomas înainte să primească o lovitură cu cotul de la tatăl său care, dacă nu i-ar fi trecut prin braț, l-ar fi dezechilibrat complet.

— Dacă vă tentează, vă las datele mele de contact, adăugă responsabilul cu relații publice întinzându-i o carte de vizită.

Apoi îl conduse până la ieșirea artiștilor și îi strânse mâna de rămas-bun.

— Ia zi, am avut dreptate? îl interogă Raymond. Vezi că și eu pot să-ți fac un serviciu? Dacă propunerea lui se concretizează, o să fim chit.

*

Pe drum spre Green Street, Raymond se miră să constate că șoferul nu semăna cu cel de dimineață, ba mai mult, își schimbase și mașina.

În timp ce se apropiau de biserica Saint-Patrick, în fața căreia era oprit un dric, Thomas se răsuci brusc spre tatăl său.

— Avem o problemă serioasă cu planul tău.

— Nu văd care, planul e perfect. Poate preferi planul B, te las să hotărâști singur.

— A sau B, amândouă încep la fel, trebuie să mă strecor incognito printre invitați.

— Dacă nu cumva vrei să iei locul preotului, nu văd cum să procedezi altfel. Și care e problema asta atât de bruscă?

— Să intru incognito acum, după ce m-am întâlnit cu Manon. Sigur o să mă recunoască și o să se întrebe cu ce drept mă duc la funeraliile mamei ei.

— La naiba, dar de ce te-ai întâlnit cu ea? își ieși din fire Raymond.

— Probabil pentru că m-ai trimis singur să cercetez locul, mai ții minte?

— Bun, de acord, v-ați întâlnit, însă până mâine va uita de tine, crede-mă, îi stă mintea la altele în acest moment.

— Am schimbat câteva cuvinte...

— Câte cuvinte? se înfurie Raymond, încrucișând brațele.

— Nu știu, am discutat câteva minute.

— Sper că nu ți-ai permis să flirtezi cu fiica lui Camille!

— Tocmai tu te-ai găsit să-mi faci asemenea reproșuri! Nu, n-a fost nimic de felul ăsta. Ea a dat peste mine și a vrut să știe ce căutam acolo. Voi ai s-o rup la fugă?

— N-ai spus nimic memorabil, ai avut doar o conversație banală, nu? Probabil că a vorbit cu o mulțime de oameni în ultimele zile, angajații de la pompe funebre, de la florărie, de la firma care se ocupă de mâncare... Sunt sigur că te frământă degeaba, n-o să-și amintească de tine.

— Am totuși o îndoială..., oftă Thomas.

— Ce i-ai spus, mai exact? Te ascult, Thomas, și nu omite nimic, te rog!

— Să nu se teamă de ceea ce o așteaptă mâine, adevărata durere a absenței va veni mai târziu și va dura mult mai mult.

Raymond își privi fiul cu un aer circumspect.

— Ai simțit asta pe pielea ta sau zici așa ca să-ți ceri iertare?

Thomas se întoarse spre geam.

— Până una-alta, nu știi de-a ce se juca „supraeul” tău când rosteai asemenea cuvinte frumoase, dar te pot asigura că „eul” tău flirta pe rupte și, pe deasupra, ca un găgăuță.

*

Mașina îi lăsă pe Green Street. Capota Saabului era ridicată, iar Arthur, aplecat peste motor. Thomas se apropie de el.

— S-a stricat?

— Nu, dar se îneacă atunci când accelerez, nu știi care-i cauza.

— Mi-ar fi plăcut să vă pot ajuta, însă...

— E pompa de benzină, șopti Raymond.

— Poate bujiile sunt ancrasate, presupuse Arthur îndreptându-se de spate. O s-o duc la service. Nu prea era momentul, astă-seară ieșim în oraș și preferam să evit să iau Triumph-ul. Ce spuneți?

— ... Să scoată furtunul pompei, să sufle în el ca să-l curețe și să-l pună la loc, explică Raymond cu aplomb. Și nu face mutra asta neîncrezătoare, am circulat ani buni într-un Saab 900, mai bine întreținut, nu încapă îndoială.

Thomas repetă cuvânt cu cuvânt ce-i spusese tatăl său.

— Furtunul pompei de benzină... de ce nu? Știți cumva și unde se află? întrebă Arthur.

— Aici, răspunse Raymond arătând cu degetul. La naiba, dacă puteam să pun eu mâna, acum ar fi gonit deja pe șosea.

— În locul ăsta, repetă Thomas impasibil.

Arthur se duse să caute sculele pe bancul de lucru, deșurubă colierul de strângere, execută operațiunea și puse furtunul la loc. După care se așează la volan.

— Trebuie să apese de mai multe opri pe accelerație, altfel n-o să demareze!

— Trebuie să apăsați de mai multe ori pe accelerație, repetă Thomas sfatul.

Arthur răsuca cheia în contact, motorul începu să toarcă, apoi hurui când turația creșcu.

— Impecabil, m-ați salvat.

— N-a fost mare lucru, replică Thomas.

— Ba da, mi-ați salvat seara și ziua de mâine pe care mi-aș fi petrecut-o umblând prin service-uri. Apropo, noi luăm cina între prieteni, n-ați vrea să veniți cu noi?

Thomas ezită, decalajul orar începea să se facă simțit, însă Arthur insistă.

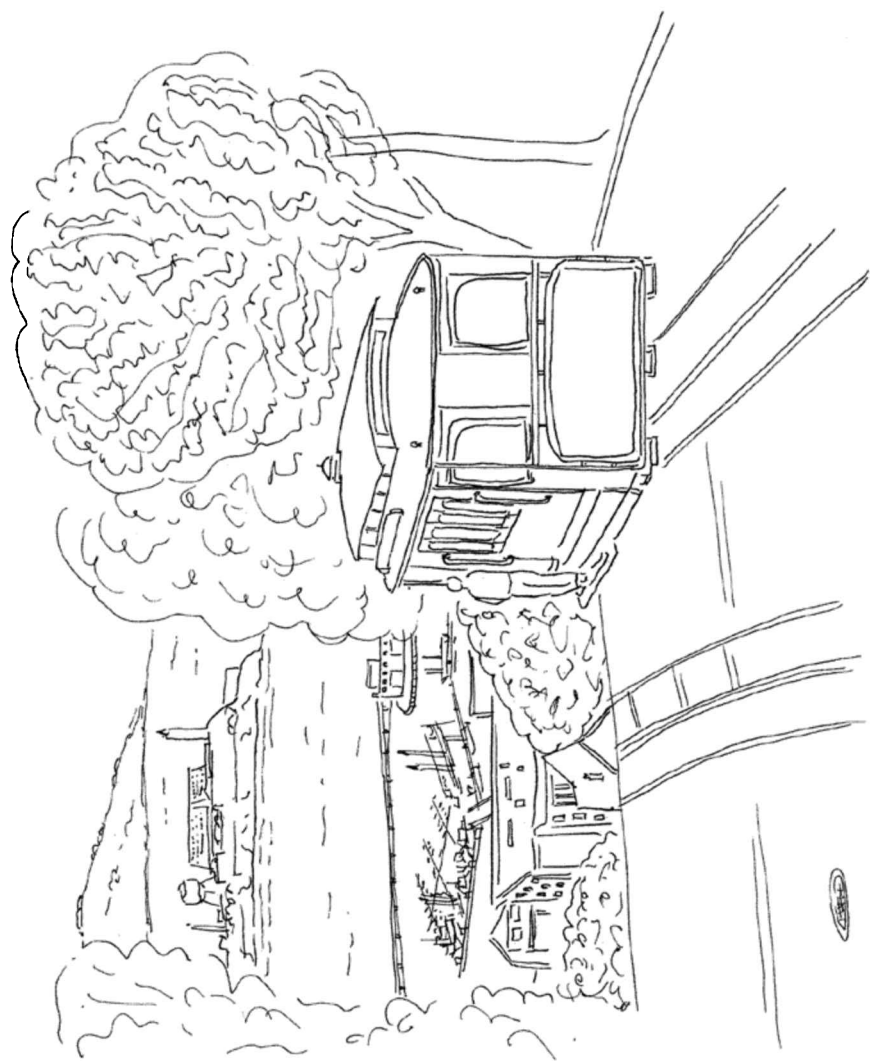
— Du-te și distrează-te cu oameni de vârsta ta, eu o să profit de liniște ca să mă gândesc la o cale de a-ți îndrepta greșelile. Dar nu te întoarce prea târziu. Mâine trebuie să fim pe metereze la ora 9:00. Cu costum, cravată, ras și frezat!

Lui Thomas îi stătea pe limbă să-i atragă atenția că nu mai avea 10 ani, dar în prezența lui Arthur preferă să se abțină.

Arthur deschise portiera din dreapta pentru ca Thomas să urce în mașină.

— Trebuie să trec s-o iau pe Lauren de la spital, apoi mergem direct la restaurant. O să vă înțelegeți foarte bine cu prietenii noștri. Paul a fost asociatul meu înainte să devină scriitor, iar pe iubita lui poate o știți, actrița engleză Mia Barrow. De altfel, e amuzant, s-au cunoscut la Paris, Paul a locuit acolo o grămadă de ani, n-o să duceți lipsă de subiecte de conversație.

Saabul porni pe Green Street. Raymond, cu fața lipită de fereastră, așteptă să se îndepărteze, ca să se întoarcă la columbar.

11.

La masă era o adunare veselă alcătuită din prieteni vechi și un invitat.

Accentul californian este neutru, însă conversațiile se desfășurau într-un asemenea ritm, că Thomas avea dificultăți să le urmărească. Nu conta, era obișnuit să stea lângă oameni a căror limbă nu o cunoștea. Pentru a face impresie bună, zâmbea din când în când, dădea aprobator din cap sau deschidea larg ochii, luptând astfel și împotriva efectelor decalajului orar.

Lângă peretele sălii era un pian, iar Paul tot arunca priviri piezișe spre el.

— Cântați? îl întreabă Thomas.

— Da, am început de foarte tânăr, am închiriat un pian când m-am stabilit la Paris, dar nu mă atingeam niciodată de el, îmi lipsea entuziasmul. În cele din urmă, m-am apucat iar de cântat când ne-am întors să locuim aici.

— În ce cartier stăteți la Paris? întreabă Thomas din pură politețe.

— Pe Rue de Bretagne. Dar îmi petreceam majoritatea timpului în Montmartre... pentru inspirație.

— Ce mică-i lumea! Tata a locuit pe acea stradă. Prietenul dumneavoastră Arthur mi-a spus că sunteți scriitor.

— Deci trebuie să mărturisesc adevărul. De luni întregi nu reușesc să avansez cu scrisul.

— Ce vă împiedică?

— Sunt îndrăgostit nebunește de Mia și, de parcă asta n-ar fi de ajuns, suntem fericiți.

— Văd, replică Thomas.

— Editorul mă bate întruna la cap. Într-o seară ca asta ar trebui să stau la masa de lucru, dar mereu găsesc motive să fiu în altă parte. Mă tem să termin manuscrisul și mai ales să-l dau cuiva să-l citească. Gata, am vorbit destul despre mine. Sunteți în călătorie de afaceri?

— Nu, am venit... (Thomas ezită...) ... pentru tata.

— Care locuia pe Rue de Bretagne! Și acum stă în San Francisco?

— A murit, dar voia să-i fie împrăștiată cenușa pe plajă, sub Golden Gate.

Paul scoase un carnețel din buzunar și începu să mângâie ceva.

— Continuăți, zise el mușcând capătul pixului. Mi-ați dat o idee.

Aplecat peste carnețel, Paul părea să aștepte cuvintele lui Thomas.

— Lăsați-o baltă, ați avea probleme și mai mari. În plus, nimeni n-ar crede povestea decât dacă-i plac istorioarele cu fantome.

— Nu știți cu cine vorbiți, aș fi putut să-mi iau doctoratul în ectoplasmă. Dar de ce ați adus în discuție fantomele, tatăl dumneavoastră vă bântuie? rânji Paul.

— Da, se poate spune și așa.

— Genial! sări Paul. Un tată întors din lumea de dincolo ca să-și încheie socotelile cu ai săi. Vă asigur că e rapatant.

— Epatant, îl corectă Thomas. Dacă ziceți... Dumneavoastră sunteți scriitorul, adăugă el impasibil.

Paul se uită fix la el, apoi își puse la loc carnețelul și pixul.

— Îmi pare rău, a fost o gafă din partea mea.

— Nu-i nimic, fiți liniștit. Nu v-ați luat ochii de la pian. Ar trebui să cântați.

— De ce nu? exclamă Paul. Mie îmi place enorm. Ce să cânt, jazz sau ceva clasic?

— O bucată clasică riscă să cam strice atmosfera.

Paul îi aruncă o privire complice și merse să se așeze pe taburetul de la pian. Săltă capacul și atacă o melodie ragtime, întorcându-se spre prietenii lui ca să vadă dacă îl ascultă.

Și într-adevăr, tăcuseră toți, la fel și câteva persoane de la alte mese cărora Paul le captase atenția. Numai Lauren nu-și dezlipa ochii de la Thomas.

— Cântați și dumneavoastră? îi șopti aplecându-se spre el.

— Ce vă face să credeți asta?

— Pianotați pe masă de când a început Paul să cânte.

Thomas încuviință din cap.

— Ne cântați ceva?

— Nu, răspunse Thomas.

— De ce? Suntem între prieteni.

— Tocmai de aceea. Momentul îi aparține prietenului dumneavoastră. De altfel, se descurcă foarte bine.

— Sunteți atât de bun?

Thomas îi aruncă o privire Miei, care-l asculta atent pe Paul.

— Dacă nu mă înșel, a fost eroina unei comedii englezești, nu? Am uitat titlul, dar am văzut-o acum patru sau cinci ani la Londra.

— Ați stat la Londra? întrebă Lauren.

— În cursul unui scurt sejur profesional.

— Apropo, cu ce vă ocupați de fapt?

— Cum s-au cunoscut Paul și Mia?

— Întotdeauna răspundeți la o întrebare cu altă întrebare?

— Adesea.

— Și de ce vă interesează?

— E rândul meu, constat. Nu aveam o curiozitate deplasată. Actorii călătoresc mult, la fel și muzicienii, am iubit o violonistă, dar n-am reușit să întretin relația la distanță.

— Paul și Mia s-au cunoscut grație acestui film sau mai degrabă din cauza lui. Să nu-i pomeniți de asta, e o amintire urâtă pentru ea. Partenerul ei de scenă era și el în oraș, dar fidelitatea lui nu exista decât pe ecran. Nu v-am spus nimic, da? Promiteți-mi!

— Și întrucât eu sunt surdă, secretul va fi bine păstrat, le aruncă Mia întorcându-se spre ei. M-am refugiat în Montmartre, în restaurantul celei mai bune prietene. Paul era unul dintre clienții regulați. Și de vreme ce nu mai avem secrete, permiteți-mi să vă dau un sfat prietenesc: dacă iubiți o femeie care călătorește, călătoriți cu ea. Așa am făcut eu cu Paul.

— Vă supărați dacă o șterg englezește? întrebă Thomas. Sunt frânt și mâine mă așteaptă o zi grea.

Își scoase portofelul, însă Arthur îi făcu semn că era invitatul lor.

Noaptea era blândă și cerul plin de stele. Thomas se hotărî să plece pe jos acasă, pe Green Street, pentru că avea

nevoie să reflecteze, avea nevoie și de singurătate, așa că o jumătate de oră de mișcare îi făcea cum nu se poate mai bine.

*

Cu brațele încrucișate, Raymond umbla încolo și-ncoace prin columbar, observând cele mai mici detalii, ca odinioară când se pregătea să opereze.

— Nu-mi place să mărturisesc, dar trebuie să recunosc că soțul tău te cunoștea al naibii de bine, zise el după ce-și apropie nasul de buchetul de trandafiri sălbatici ce trona pe altar. Oricum, nu mirosoare nimic, așa că puțin îmi pasă că nu mai am simțul mirosului, bodogăni el.

O luă înapoi pe lângă coloane și se așeză pe rândul din spate ca să-și facă o idee despre ce urmau să vadă apropiații lui Camille a doua zi.

— Îmi pierd timpul. Chiar dacă Thomas ar sosi ultimul și ar lua loc aici, Manon l-ar zări mai devreme sau mai târziu. Gândește-te, bătrâne, acum ori niciodată.

Privirea lui rătăci de la altar la ușa principală, stăruind asupra scaunului rezervat domnului Bartel, se plimbă de-a lungul primului rând, poposi pe orga electronică, apoi se îndreptă iar spre ușa principală, alunecă brusc înapoi și se opri.

— Ca preot, în niciun caz, dar uite soluția, șopti Raymond mulțumit de sine.

Se ridică, își trecu mâinile peste dunga pantalonilor și constată că, mort sau viu, nu te dezbari de vechile manii.

Încântat că nu-și irosise seara, trecu prin perete. De ce să-și bată capul să facă lucrurile normale?

*

Raymond reapăru în camera lui Thomas. Se așează la picioarele patului și se uită lung la fiul său.

— Dormi? îl întreabă încet.

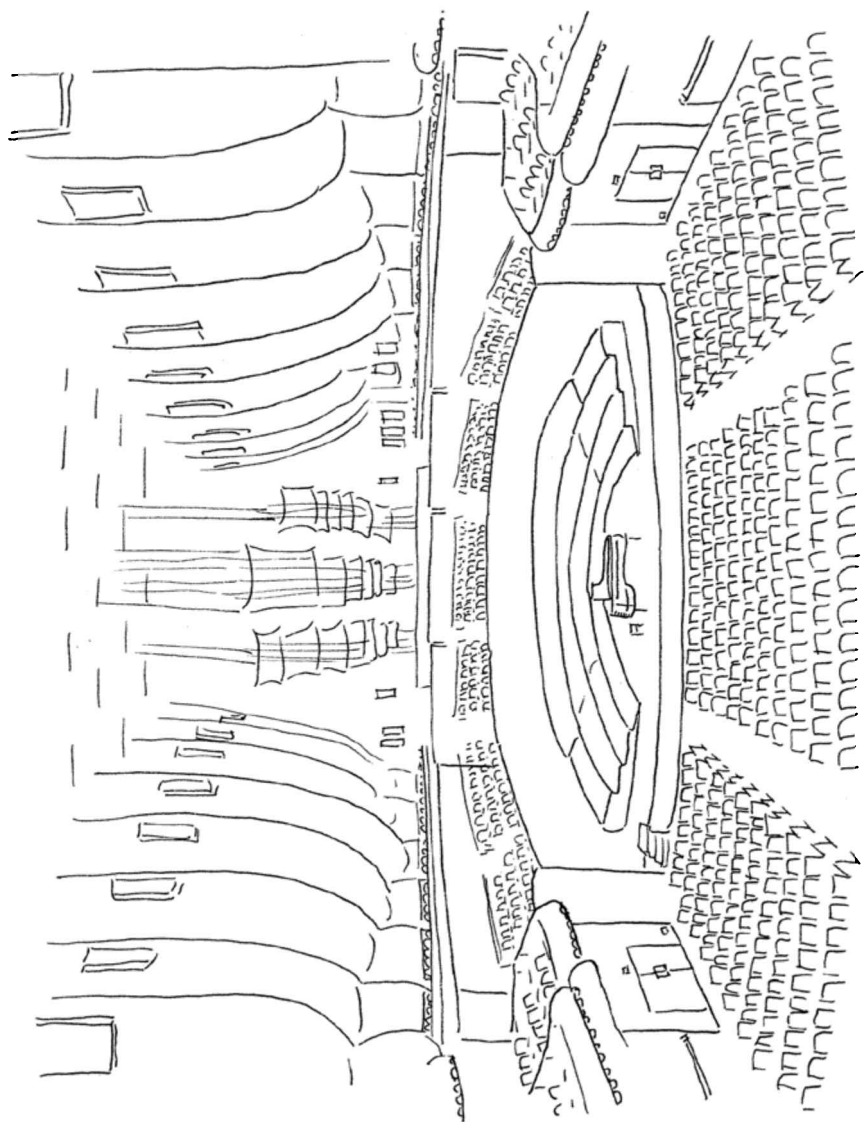
Thomas nu se mișcă.

— Problema noastră de mâine e rezolvată, dar va trebui să plecăm puțin mai devreme decât am prevăzut, cel târziu la ora 9:00. Vrei să te trezesc?

Neprimind niciun răspuns, Raymond se apropie de pernă și începu să vorbească în șoaptă.

— Când intram în camera ta să te învelesc înainte de a mă duce la culcare, te prefăceai întotdeauna că dormi. Strângeai din pleoape atât de tare, că-mi mușcam buzele să nu izbucnesc în râs. Nu voiam să te dezamăgesc, te străduiai atât de mult! Adesea se întâmpla să uiți aprinsă lanterna, iar lumina se vedea prin așternuturi. Mă întorceam în biroul meu și citeam, pândind momentul când adormei cu adevărat ca să mă întorc și să-ți iau lanterna din mână. Să știi, Thomas, că, dacă aș putea să mai rămân, dacă aș avea dreptul, aș lăsa-o pe Camille să aștepte. În ultimii ani din viața mea, mi-ai lipsit teribil și știu sigur că o să-mi lipsești și mai mult de-aici înainte.

Raymond îl sărută pe Thomas pe frunte, puse mâinile pe marginea cearșafului și, cu regret, constată că e incapabil să-și învelească fiul.

12.

— De ce să plecăm așa devreme? întrebă Thomas înno-
dându-și cravata.

— De-aia, răspunse laconic tatăl său.

— Ești nerăbdător?

— Să aștepti 20 de ani o întâlnire amoroasă nu înseamnă,
cred, că ești nerăbdător.

— Deci ești agitat.

— Tu n-ai avea emoții în locul meu? Degeaba te dai
mare, n-am uitat ce mutră ai făcut când Sophie a apărut
în cabina ta.

— De acord, însă ceremonia începe abia peste două ore,
să înțepenesc așteptând în fața intrării nu-i cel mai bun
mod de a trece neobservat.

— Tocmai că nu vreau să treci neobservat. În loc să te
strecori, o să fii invitat.

— Pe ce lume trăiești? Pardon, nu asta voiam să spun,
dar nimeni nu invită un necunoscut la funeraliile propriei
mame, nu-i o petrecere-surpriză.

— Așteaptă să ajungi la fața locului ca să-ți dai cu păre-
rea. Până atunci, vrei să ai încredere în mine?

— Am încotro? A, și știi ceva? Îmi place mai mult așa. Dacă stratagema ta dă greș, măcar nu va trebui să mă comport ca un necioplit.

Raymond se uită iscoditor la fiul lui, zâmbind în colțul gurii.

— Necioplit față de cine?

— De fiica lui Camille, pentru început.

— Manon. I-ai uitat numele?

— Poftim, față de Manon, dacă preferi.

— Oh, dar eu n-am nicio preferință.

— Bun, mergem sau ne pierdem în speculații?

— Ne-a mai rămas un detaliu de pus la punct, care de altfel nu-i deloc un detaliu, mormăi Raymond. În ce ai de gând să-mi transporti urna? Nu iar într-o paporniță!

Thomas se uită de jur împrejur. Geanta de voiaj era prea mare, ar fi atras atenția. Se duse în cameră și răscoli prin dulapuri.

— Am găsit, zise el întorcându-se în salon cu o sacoșă de pânză având pe ea emblema unei librării, însă tatălui său i se păru prea banală.

— E discretă și doar nu-i vorba de ținuta ta de ceremonie, îi reaminti Thomas.

Raymond verifică dacă interiorul sacoșei e curat. Presat de timp, acceptă ca urna să fie pusă în sacoșă.

★

Mașina îi lăasă lângă grilajul parcului. Thomas înaintă pe alee și se opri la 50 de metri de columbar.

— Ce facem acum?

— Ne plimbăm, răspunse tatăl său.

— Ne plimbăm?

— Suferi de surditate precoce? Umbli în lung și-n lat, ce-i așa greu de înțeles?

— Umblu pe unde mai exact? Și vorbește-mi frumos, la ora asta aș fi putut sta liniștit la mine acasă, la Paris, în loc să umblu în lung și-n lat, cum zici tu.

— Poate, dar te-ai fi plictisit de moarte.

— Și aici găsești că-i plin de viață?

— Nu rămâne încremenit acolo, o să bată la ochi. Du-te și așază-te pe bancă, joacă-te cu telefonul, numără oi, poartă-te firesc, asta-i tot ce-ți cer.

Thomas îl fulgeră cu privirea și se așeză pe banca din mijlocul peluzei, în fața mausoleului. Își scoase iPhone-ul și își verifică mesajele. Serge îl anunța că iubita lui se întorsese în căminul conjugal, dar se certaseră din nou. Philippe îi dădea vești despre filmări. Ardea de nerăbdare să-i arate probele de turnare. Mama lui își făcea griji că nu putea să dea de el și se întreba dacă nu cumva plecase în turneu fără să vină s-o îmbrățișeze.

— Nici ei nu s-au dat înapoi de la nimic, râse Raymond reapărând lângă el.

— Despre cine vorbești?

— Despre oamenii care au făcut banca pe care ți-ai pus posteriorul. Închipuie-ți că e tot o urnă. Mă gândesc că trebuie să fi amestecat cenușa în ciment. Acest biet Gerald e tencuit pentru vecie. Uite acolo plăcuța, nu inventez nimic, n-ai decât să te convingi singur.

Thomas se aplecă să citească inscripția gravată pe bancă.

CU IUBIRE, ÎN AMINTIREA LUI GERALD FILMOORE
(1949–2008)
CARE ODIHNEȘTE AICI

— În același timp, poate că și-a petrecut toată viața în picioare, șopti Raymond.

Thomas ridică ochii. Manon îl observa de la intrarea în mausoleu.

— Cred că am fost descoperit, rosti el încet.

— Era și timpul, replică tatăl său, ușurat.

— Se tot uită la mine, continuă Thomas cuprins de neliniște.

Manon se apropie de el, se opri în fața băncii și întreabă dacă poate să ia loc. Părea bulversată, își frământa degetele fără să scoată niciun cuvânt. Thomas rămase mut și el, ezitând să înceapă conversația.

— V-ați găsit fericirea? întreabă ea rupând tăcerea.

— Sincer să fiu, nu o căutam cu adevărat aici.

Sperase s-o facă să zâmbească, dar se dovedi că nu era cazul.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi înmormântează mama, totul e cum nu se poate mai bine.

— Era o ironie? Da, evident.

— Parcă nu mi-ar fi oricum greu că am pierdut-o, trebuie să am grijă și să-i îndeplinesc ultimele dorințe. Nu tatei i-a încredințat sarcina asta, ci mie! N-ar putea părinții noștri să se gândească să ne ușureze un pic viața atunci când e vorba de moartea lor?

— Mie îmi spuneți? replică laconic Thomas.

— Mă scuzați că sunt așa de directă, dar timpul mă presează. Am visat eu ieri sau mi-ați spus că sunteți muzician? La ce instrument cântați?

— Sunt pianist.

— Atunci cerul v-a trimis!

— Vă asigur că nu, deși...

— Să nu credeți că sunt oportunistă, dar vreau să vă cer un imens serviciu, rosti Manon întorcându-se spre el. Contra cost, bineînțeles.

— Ce fel de serviciu?

— Organistul pe care-l angajasem a avut un atac de dimineată. Tocmai azi trebuia să se întâmple și asta!

— A murit și el?

— Nu, nu genul acesta de atac, mai degrabă o criză de demență subită. Din câte mi-a povestit la telefon colegul lui, tipul a început să urle în baie, s-a năpustit pe ușă parcă urmărit de un demon și a alunecat. S-a ales cu un picior rupt și cu o comoție cerebrală. Pe scurt, ați fi dispus să-l înlocuiți așa, din fugă? Nu văd ce găsiți de râs.

— Piciorul rupt din fugă, iertați-mă, e un râs nervos.

Thomas îl fulgeră cu privirea pe tatăl său, care își curăța unghiile, abia ascunzându-și satisfacția.

— Nu-i nevoie să vă uitați urât la mine, protestă Manon. V-am cerut acest serviciu pentru că n-am altă soluție. Tata o să fie într-un hal...

— Și-al meu la fel, dar ceva mai târziu, bazați-vă pe mine.

— Credeam că el a...

— Al dumneavoastră unde e? o întrerupse Thomas.

— Asistă la incinerare, răspunse Manon întorcând capul.

Ochii ei rățăciră spre fundul parcului, unde acoperișul unei clădiri izolate răsărea în spatele unui șir de chiparoși.

— Eu nu pot, mărturisi ea cu tristețe în glas.

— Sunt de acord, zise Thomas, însă refuz să-mi plătiți. Ce trebuie să cânt?

Pe neașteptate, Manon își lăasă capul pe umărul lui, cu ochii plini de lacrimi. Thomas o consolă, dar nu îndrăzni

s-o ia de mână. Scoase din buzunar un pachet de batiste de hârtie și i-l întinse.

— Poftiți.

Manon se șterse la ochi și se uită fix la el.

— Ce e? Întrebă Thomas.

— O senzație de déjà-vu. Haideți, o să vă arăt unde o să stați.

Se îndreptară împreună spre mausoleu. Raymond porni în urma lor, mai aerian decât oricând. La un moment dat, Thomas făcu brusc cale-ntoarsă ca să ia sacoșa de pânză pe care o uitase lângă bancă.

*

După ce îl condusesese până la orgă, Manon îl părăsise imediat. Sosirea primilor invitați scurtase explicațiile pe care i le dăduse despre desfășurarea ceremoniei. Noroc că organistul lăsase partiturile pe pupitru, în ordine, alături de o foaie cuprinzând, minut cu minut, succesiunea bucăților ce trebuiau cântate. Thomas ar fi dorit să le repete, dar lumea deja se aduna sub cupolă. Se aplecă peste claviatură, căutând să se orienteze în mulțimea de butoane pe care era de ajuns să apese ca să schimbe sunetul. Viori, trompetă, chitară, clarinet, instrumente de percuție, oboi... Orga electronică putea să simuleze o orchestră întreagă. Apăsă prudent pe tasta ce reprezenta un pian cu coadă și făcu să răsunе un acord perfect.

— Nu-i rău, murmură el ajustând volumul.

Dădu cu piciorul de sacoșa din pânză ce conținea urna tatălui său și se duse repede s-o ascundă în spatele altarului, apoi se întoarse la locul lui. Continuă să se familiarizeze cu instrumentul, atingând clapele cu vârfurile degetelor, cât mai discret posibil.

Sala se umpluse. Stând în picioare în fața scaunelor, invitații se reculegeau tăcuți. Manon aștepta la ușă. Rochia subțire i se mișca ușor în adierea venită de afară. Nu trecu mult și, cu ochii înroșiți de plâns, Manon se întoarse spre Thomas și-i făcu semn că începea ceremonia.

Prima bucată pe care trebuia să o cante era *Clair de lune* de Debussy și, dat fiind că o interpretase de atâtea ori, Thomas se lipsi de partitură. Degetele i se plimbau cu grație pe clape, acompaniind tempoul lent în care cenușa lui Camille intra în mausoleu. Domnul Bartel îi înmână urna fiicei sale, care o puse pe altar. Apoi înaintă spre pupitru și declamă pompos câteva versuri din Lamartine.

*Ce pot afla în aste livezi, lacuri, câmpie,
A căroră plăcere odată mi-a zburat?
Râuri, fântâni, dumbrave, colibă sau palat;
Lipsește o ființă, și toate sunt pustie.*

*Facă-se zi sau noapte, răsare și sfințește
Soarele, eu la dânsul mă uit c-un ochi străin!
Fie liniște, viitor, negură sau senin,
Zile n-aștept d-aicea, soare ce-mi folosește?*⁶

— Prieteni vechi, ne-am adunat aici ca s-o conducem pe soția mea pe ultimul drum...

⁶ Versuri din poezia *Singurătate* de Alphonse de Lamartine. Traducere de Ion Heliade Rădulescu. (N.t.)

Thomas profită de răgaz ca să arunce o privire în sală, căutându-l pe Raymond. Tatăl său luase loc în rândul trei și se uita țintă la altar, vădit emoționat.

În timp ce domnul Bartel își încheia discursul funebru, Thomas se aplecă asupra foii cu programul ceremoniei. Dădu deoparte prima partitură și o descoperi pe cea de-a doua, nu fără oarecare uimire.

— Ca să vezi! murmură el. *Gloria* de Vivaldi, la pian?

Își aminti că instrumentul aducea mai mult a sintetizator decât a pian Steinway și apăsă pe butonul „Viori”, curios să audă ce-ar putea ieși.

Rezultatul îl entuziasmă, claviatura făcând să răsunе un ansamblu de viori într-o armonie perfectă. Thomas se lansă într-o interpretare plină de pasiune, stăpânind perfect ritmul sacadat și năvalnic al partituri. Însă surprizele nu se terminaseră pentru el întrucât, în momentul când corul trebuia să intervină, participanții la ceremonie se ridicară și începură să intoneze *Gloria, gloria, gloria, gloria, in excelsis Deo*, de parcă asta făcuseră toată viața.

Thomas cântă cu și mai multă însuflețire. Avea impresia că dirijează o orchestră, unul dintre marile visuri ale sale, iar rezultatul era sublim. Atât de magnific, încât la finalul bucății muzicale, toată sala aplaudă. Iar Thomas, după cum obișnuia, se sculă de pe taburet și se înclină respectuos, sub privirea furioasă a domnului Bartel.

Veni rândul unui vechi prieten al lui Camille să spună câteva cuvinte. Acesta începu să vorbească în termeni afectuoși, admirativi și plini de umor, convins că ea îi observa „de acolo, de sus”.

Thomas nu ascultă prea mult, ci puse a treia partitură pe pupitru. Și rămase perplex după ce citi primele note.

Făcu mici semne către Manon, apoi unele mai insistente pentru a-i atrage atenția.

— Am impresia că vă cheamă pianistul, îi șopti tinerei femeii un invitat.

Manon îi răspunse cu un semn lui Thomas înainte de a înțelege că el avea nevoie de ceva. Și, în timp ce prietenul lui Camille își continua discursul, se ridică discret și se duse la Thomas, care îi șopti la ureche:

— Mă tem că s-a strecurat o greșeală...

— Deloc, vă asigur. Totul se desfășoară cum am prevăzut.

Thomas trase cu ochiul la partitură.

— *Stayin' Alive*? Pe bune?

— N-am apucat să vă previn. Mama voia funeralii vesele, potrivite cu imaginea ei. Ca procesiunile din New Orleans⁷, unde muzica te poartă spre o altă lume, spre o altă viață, spunea ea, în care toate visurile neîmplinite se vor realiza. Mamei nu-i prea plăcea jazzul, dar a fost o regină a muzicii disco. Poate pare cam ciudat, dar ține de epocă. Tata nu era de acord, dar eu am insistat, la fel și prietenii lui, așa că până la urmă a cedat. Nu vă faceți griji, totul se desfășoară bine, iar dumneavoastră cântați grozav, bravo, e perfect.

Abia când Manon se întoarse la locul ei, Thomas, absorbit până atunci de muzică, își dădu seama că participării la ceremonie își dezbrăcaseră pardesiile și impermeabilele demodate, dând la iveală niște ținute și mai demodate, ba chiar neverosimile.

O femeie așezată în rândul doi purta un combinezon din anii '70, vecinul din stânga ei, pantaloni verzi

⁷ În New Orleans există tradiția funeraliilor muzicale, numite „jazz funeral”. (N.t.)

bufanți, cel din dreapta, o cămașă portocalie cu guler cu vârfurile ascuțite și pantaloni cu jambiere albastru-intens. Puțin mai la stânga, era o femeie cu rochie boogie, iar în spatele ei, se vedeau o cămașă argintie, un costum în carouri mari, niște mâneci bufante cu paiete argintii. La marginea rândului, ieșeau în evidență niște ciorapi-plasă fluorescenți. Ici și colo, se zăreau mânuși aurii, ochelari supradimensionați sau stil fluture, cravate lucioase, pălării borsalino și șepci strălucitoare. Te-ai fi crezut în plin carnaval.

— Ce spuneai mai devreme? A, da... că nu mergem la o petrecere-surpriză, îi aruncă tatăl său ironic, stând pe altar.

Globul disco începu să se învârtă în centrul cupolei proiectând scânteieri pe vitralii și pereți. Până și urnele din vitrine păreau împodobite cu lumini.

— Manon nu glumea când mi-a zis că Demnitate.com oferă o gamă foarte variată de servicii, recunosc Thomas dând aprobator din cap.

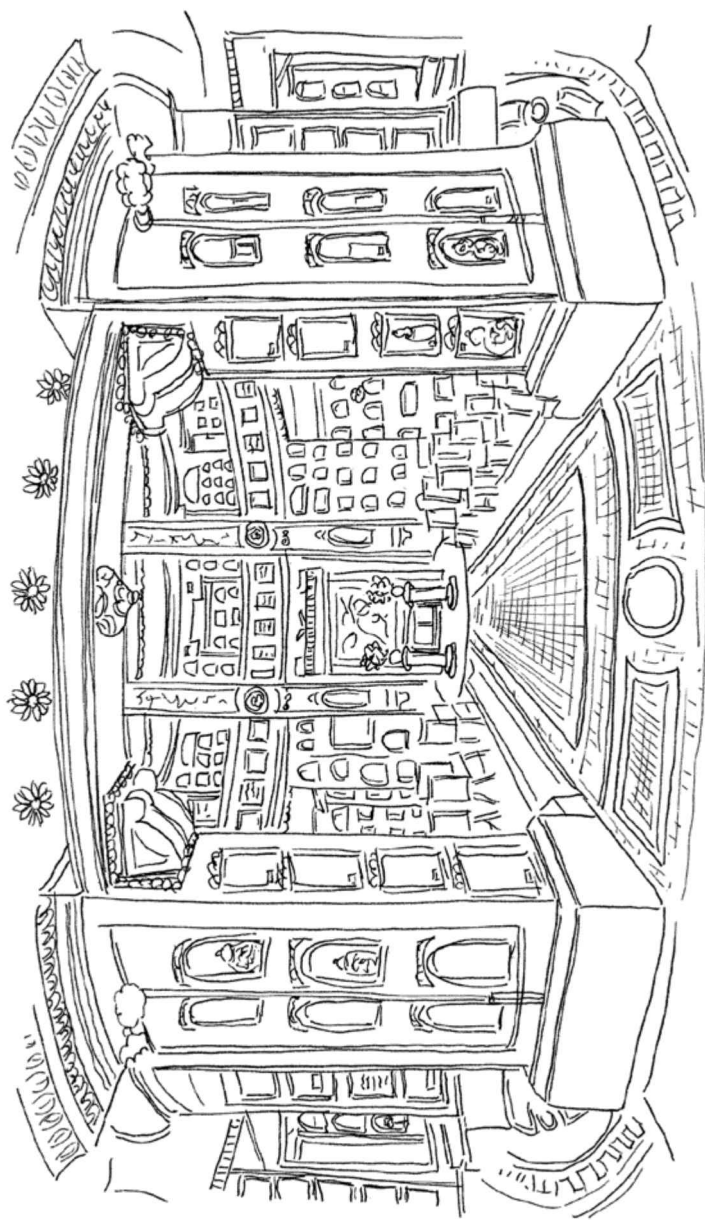
În definitiv, el se afla acolo ca să-l înlocuiască pe organist și să cante ce îi ceruse Manon. Și nu mică i-a fost mirarea când cei prezenți împinseră deoparte scaunele și se apucară să danseze pe melodia YMCA.

Domnul Bartel dansa și el, iar Raymond, care nu dorea să rămână mai prejos, se amestecă în mulțime, mișcându-și energic șoldurile sub privirea buimăcită a fiului său, căruia îi făcea din când în când cu ochiul.

Atmosfera era incredibilă, Thomas respectă întocmai programul, iar melodiile se ținură lanț: *Lets' All Chant, Just an Illusion, Hang On In There Baby, Ring My Bell, Don't Leave*

Me This Way, Heaven Must Have Sent You, I Am So Excited
și, ca punct culminant al ceremoniei, *I Will Survive*.

Apoi oamenii se grupară lângă altar, cu fața spre urnă,
și aplaudară furtunos, aruncând în aer pălării, eșarfe și
șepci.

13.

Petrecerea se încheiase, invitații părăseau mausoleul, îndreptându-se spre sala unde urma să li se servească o gustare. Thomas puse în ordine partiturile fără să se grăbească, pândind momentul în care va rămâne singur.

Raymond preferase să-l aștepte afară, de teamă ca nervozitatea lui să nu perturbe desfășurarea acțiunii, dar și ca să supravegheze împrejurimile, pretindea el. În realitate, nu voia să asiste la ceea ce avea să facă fiul lui.

După ce ultimele conversații se stinseră în depărtare, Thomas se apropie de altar.

Acum trebuia să acționeze rapid. Să deschidă urna lui Camille, s-o recupereze pe a tatălui său, pe care o ascunsese, să mute cenușa și apoi să-și ia tălpășița.

Puse mâna pe capac întrebându-se dacă să-l ridice sau să-l răsucescă. Trase ușor și capacul se mișcă.

— Ce faceți aici? întrebă Manon.

Thomas tresări; nu o auzise intrând. Se grăbi să lase la loc capacul, dar nu reuși să-l închidă corect. Se răsuci și se sprijini cu mâinile de altar, ascunzând urna cu corpul.

— Îi prezentam respectele mele mamei dumneavoastră, îngăimă el.

— Un gest foarte delicat, vă mulțumesc, dar am nevoie de dumneavoastră.

— Ca să cânt?

— Nu, nu de pianist am nevoie, ci de dumneavoastră. Nu mai suport să fiu singură printre toți oamenii ăștia.

— Vreți să vă conduc acasă?

— Mi-ar plăcea mult, dar tata m-ar ucide dacă aș pleca. Ați accepta să-mi țineți companie? Nici nu trebuie să întreținem o conversație. Doar să stați lângă mine ca să nu mai vină nimeni să-mi prezinte condoleanțe. Sunt la capătul puterilor.

— Vă promit că n-o să mă depărtez un pas până când invitații nu termină fursecurile, iar dacă mai întârzie, improvizăm noi ceva.

— O să vă spun ceva care o să vi se pară ciudat, dar chiar am impresia că v-am mai întâlnit.

Thomas nu zise nimic.

— OK, recunosc, e cam lamentabil, adăugă Manon.

— Deloc. Să mergem, tatăl dumneavoastră vă așteaptă, iar eu nu am mâncat nimic de dimineață. Haideți la bufet!

*

Participanții la ceremonie erau adunați într-un salon tapetat în culori vii. Un portret imens al lui Camille trona pe placa șemineului fals. Trebuie să fi avut vreo 50 de ani în fotografie și Thomas descoperi chipul femeii de care tatăl lui se îndrăgostise la prima vedere și cu care întreținuse o iubire epistolară vreme de 20 de ani.

Manon umplu o farfurie cu mai multe feluri de prăjiturile și se grăbi să ajungă lângă el înainte ca o bătrână îmbrăcată ridicol și cu o expresie tristă să se apropie de ea.

— Mama dumneavoastră era foarte frumoasă, zise Thomas luând un *macaron*.

— Era fermecătoare, ceea ce-i chiar mai bine. Frumusețea se ofilește, însă pe ea zâmbetul n-a părăsit-o nici măcar atunci când nu se mai afla cu adevărat aici. Mama a plecat cu mult înainte să moară. În ultimele luni, mi se adresa cu „domnișoară”. Mă lua când drept infirmieră, când drept femeie de serviciu. În zilele proaste, credea că sunt copilul tatei făcut cu o altă femeie. Urla la mine că n-o să-i iau locul fiicei ei, o ingrată care nu venea niciodată s-o vadă. Însă uneori se lumina la față și aveam impresia că mă recunoștea, chiar dacă rămânea închisă în tăcerea ei. O să pot ține în sfârșit doliu. Îmi cer scuze, discuția cu mine e cu adevărat veselă...

— Nu vă faceți griji, puteți spune tot ce aveți pe suflet, pentru asta sunt aici.

— Nu cred că ați venit la San Francisco ca să asistați la funeraliile mamei și cu atât mai puțin să mă consolați pe mine. Veți avea niște amintiri minunate de povestit din călătorie. Sper măcar că o să râdeți.

— Nu fără dumneavoastră, vă promit!

— Cântați foarte bine la pian. Când mi-ați spus că sunteți muzician, credeam că vă dați mare. Aici toți pretind că sunt artiști. Dar m-am înșelat.

— Nu am cine știe ce merit, asta mi-e meseria, răspunse Thomas ridicând din umeri.

— Trebuie să fie grozav să-ți poți exprima sentimentele fără să ai nevoie să vorbești.

— Însă dumneavoastră nu mi-ați spus cu ce vă ocupați.

- Pentru că nu m-ați întrebat.
- Atunci, vă întreb acum.
- Sunt cofetăreasă și mă bucur să văd că vă plac preparatele mele. Opt *macarons* unul după altul! Nu-i de glumă!
- Cofetăreasă?
- Vă deranjează?
- Cătuși de puțin, numai că sunteți prima pe care o cunosc.
- Iertați-mă, v-am păcălit. Am o librărie lângă Union Square. Și fie-vă milă, nu mă întrebați care e autorul meu preferat, ar strica totul.
- Ce-ar strica?
- Conversația noastră perfect lipsită de sens, dar care mă face să uit unde mă aflu și de ce.

Raymond se proțăpi în fața mesei cu gustări, bătând din picior de nerăbdare, iar Thomas înțelese că el era motivul. Se scuză față de Manon spunându-i că se duce să-și umple iar farfuria și îi promise că va veghea ca nimeni să nu se apropie de ea.

Se opri lângă tatăl său și își așează pe farfurie ultimele tartine, care nu mai arătau prea apetisant.

— După ce termini de flirtat, și să nu-mi spui că nu-i așa, poate cuvântul librărie o să-ți aducă aminte de ceva.

— Mă spionezi?

— Mă plimbam și eu, de vreme ce nimeni nu schimbă nicio vorbă cu mine. Am încercat să ascult conversația domnului Bartel, dar s-a dovedit peste puterile mele. Nu mă mir că biata Camille a murit, tipul e plictisitor de moarte. Deci librărie... librărie... nu te duce cu gândul la nimic?

— Cărți?

— Formidabil, suntem pe calea cea bună! Și când cumperi cărți, în ce le aduci acasă? Într-o sacoșă! Și ce altceva

mai poate conține o sacoșă? Cenușa mea pe care ai uitat-o în mausoleu!

— Oh, la naiba!

— Bine zici.

— Merg s-o iau imediat.

— Exact ce te-aș fi și rugat să faci dacă paznicul templului n-ar fi încuiat ușa. Sper s-o deschidă după-amiază. Poți să te întorci la joaca ta acum, că ți-ai îngropat tatăl!

— Asta am făcut-o acum cinci ani!

— Ți-ai și găsit momentul să fii insolent. În orice caz, deocamdată operațiunea urna e un fiasco.

— Operațiunea urna? Pe bune?

Însă Raymond dispăruse, lăsându-l pe Thomas încrunțat.

— Cu cine vorbeați? Întrebă Manon apropiindu-se de el.

— Cu mine însumi. Singurătatea pianistului...

O prietenă a lui Camille veni la masă să-și toarne un pahar de vin alb. Purta o perucă afro în culori psihedelice și le făcu demonstrativ cu ochiul înainte de a se îndepărta.

— Îmi imaginez că funeraliile tatălui dumneavoastră au fost mai convenționale.

— Da, ca o simfonie neterminată.

*

Trecu o oră. Invitații începură să plece. Când salonul rămase aproape gol, Thomas îl observă pe domnul Bartel stând pe un scaun, cu privirea pierdută.

— Mi se pare că tatăl dumneavoastră are nevoie să-i fiți alături, îi șopti lui Manon.

Remarcase și ea.

— Nu suporta s-o viziteze la clinica unde era internată. Ori poate nu reușea să accepte ideea că un bărbat ca el n-a știut să-și păstreze soția alături. Tata a obținut mereu ce-a vrut, fără înșelătorii, fără minciuni, fără lingușeli, doar prin munca și voința lui. Nu-i ceva des întâlnit la nivelul lui de reușită. Corectitudinea nu-l face prea conciliant, însă nu cunosc pe cineva mai onest decât el. Totuși, n-am înțeles niciodată relația dintre ei. Se iubeau, se respectau, chiar se admirau, însă păstrau mereu distanța; nu exista niciun pic de tandrețe între ei, lucru absurd, fiindcă mama era foarte veselă. Atât de plină de viață, că m-am întrebat adesea ce aveau ei doi în comun. Contrariile se atrag, se pare. Părinții dumneavoastră formau un cuplu unit?

— Nici eu nu pricepeam mare lucru din relația lor mei, cel puțin până de curând. S-au despărțit cu 10 ani înainte să moară tata, iar după ruptură s-au înțeles de minune. Luau des cina împreună. Mamei îi plăcea compania lui, tata o făcea să râdă, iar ea era o prezență liniștitoare pentru el.

— Unul dintre ei și-a refăcut viața? Sau poate amândoi?

— Nu s-au eliberat niciodată de cea veche, de aici și problema.

— Totuși, vă invidiez. Aș fi preferat asta, sunt convinsă că și mama la fel. Însă tata e foarte conservator, divorțul era de neconceput. Dar aveți dreptate, mă duc să mă ocup de el, oftă Manon. Nu știu cum să vă mulțumesc.

— Pentru ce? Nu m-am mai distrat atât de multă vreme... La pian, firește.

— Sunteți de-o stângăcie dezarmantă, replică Manon zâmbind.

Îl privi lung, șovăind înainte de a-l invita la cină a doua zi... cu intenții onorabile, preciză ea. Însă Thomas

răspunse că a doua zi va fi la bordul unui avion. Trebuia să se întoarcă la Paris și să plece imediat spre Varșovia, unde cânta sâmbătă seară.

— Acum chiar vă invidiez, mărturisi Manon.

— Că dorm în hoteluri sinistre și că mă trezesc dimineața neștiind în ce oraș sunt?

— Că voiajați, că vă împărtășiți talentul cu un public cucerit de el.

— Dacă ar fi cucerit, nu mi-aș simți stomacul strângându-se de emoție înainte de a urca pe scenă. Nu cunosc public mai exigent decât cel care vine să asculte muzică clasică. De fiecare dată am impresia că dau un examen, de parcă spectatorii ar avea partiturile pe genunchi și le-ar urmări cu degetul ca să remarce orice notă ratată... Cine vă împiedică să călătoriți?

— În ultimii ani, mama.

— Dar acum sunteți liberă, nu?... Aveți dreptate, stângăcia mea depășește orice putere de înțelegere.

— Am putea face schimb de numere de telefon. Nu se știe niciodată, poate-mi vine vreun chef să vizitez Parisul... acum că sunt liberă, adăugă ea ironic.

Fiecare își tastă numărul pe telefonul mobil al celui-lalt. Manon se uită iar cercetător la chipul lui Thomas.

— N-ați locuit niciodată la San Francisco? îl chestionă.

— Nu. Dumneavoastră unde stăteți în Franța?

— În Sud, dar eram mică, îmi amintesc doar niște frânturi: rada din Beaulieu, o casă în stil grecesc la capătul unei peninsule, o pizzerie din port. Dar nu știu dacă aceste amintiri sunt ale mele sau mi-au fost povestite. Ca să scăpăm vara de căldură, ne petreceam vacanțele în Bretagne, dar imaginile de-acolo sunt și mai încetoșate. Îmi amintesc vag de manejul unde mă ducea mama să încălesc pe

ponei, de un loc pe care se pare că-l uram, unde caii de lemn mă speriau foarte tare, și... era să uit...

— O clătitărie!

— Da! De unde știți?

— Fiind vorba de Bretagne, nu-i greu de ghicit, se grăbi să răspundă Thomas.

— Trăncănesc groaznic de mult, nu-i așa?

— Nu-i nimic groaznic.

— Ba da, o să tac. Și oricum, vă las să profitați de ultima seară în San Francisco, ați pierdut suficient timp în locul ăsta sinistru. Vă doresc călătorie plăcută și vă promit că o să vă sun dacă mă decid să fac un pelerinaj prin locurile copilăriei.

În ușa salonului, Raymond ardea de nerăbdare și căska întruna. Thomas se apropie de el, apoi porniră împreună spre columbar.

— Nu-i mai tăcea gura! exclamă Raymond.

— N-avea chef să rămână singură. Într-o asemenea zi, e de înțeles, nu?

— Și taică-su ce păzește?

— Recuperez sacoșa și plecăm.

— Să sperăm că urna lui Camille e tot pe altar. Acum e cea mai bună ocazie pentru noi.

— Și dacă nu mai e acolo?

— Va trebui să inspectez locurile până descopăr unde au dus-o.

— Aș putea cere informații, ar fi mai simplu, nu?

— Și foarte discret. În felul ăsta, dacă vei forța vitrina ca să șterpelești urna, nici nu va mai fi nevoie să se facă vreo anchetă ca să se stabilească cine a făcut-o.

Thomas se îndreptă spre mausoleu fără să mai comenteze.

Un polițist ce stătea la ușă îi bară trecerea. Schimbă câteva cuvinte cu Thomas, apoi Raymond își văzu fiul făcând cale întoarsă, cu mâinile goale.

— Ce s-a mai întâmplat?

Thomas repetă ce aflate. După-amiază urmau să se desfășoare funeraliile unei rude de-a primarului. Când angajații de la Demnitate.com pregătiseră sala, găsiseră la picioarele altarului un pachet suspect. Iar acum pirotehniștii îi cercetau conținutul.

— E pentru prima dată când sunt luat drept bombă!

— Nu te flata singur! O să le explic tot.

Raymond ridică mâna să-l oprească.

— N-o să le explici nimic. Oricum, nu câtă vreme poliția e prezentă. Acești cowboy în uniformă sunt în stare să te urce în primul avion și să te expulzeze.

— Pentru o sacoșă de pânză?

— Pentru că l-ai adus pe tatăl tău în Statele Unite după moartea lui. Nu cred că e legal.

— Și abia acum îți faci griji?

— Mai bine mai târziu decât niciodată, nu așa se spune?

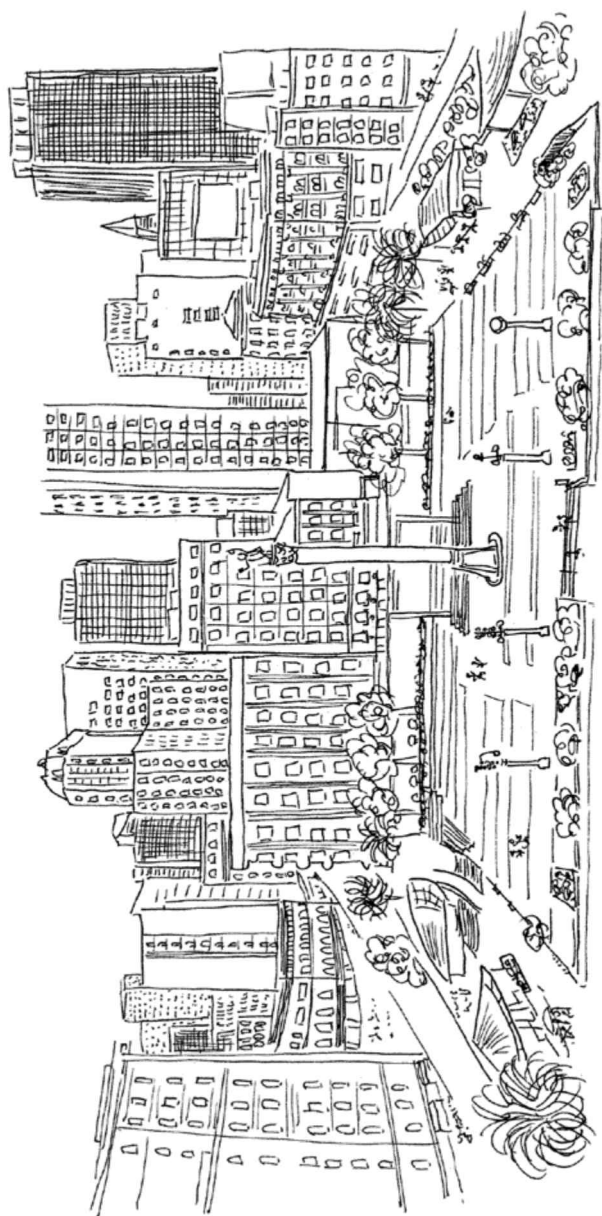
— Ai un plan C?

— Nu încă, dar o să ne gândim. Du-te și plimbă-te în oraș. Eu o să rămân aici și o să vin după tine când o să am mai multe informații.

— Cum faci să te deplasezi?

— Nu-i momentul pentru asta!

— Foarte bine, ne întâlnim pe seară în apartament.

14.

Directorul de la Demnitate.com se prezintă în salo-nul de recepție, afișând o expresie dezolată. Manon crezu inițial că bărbatul adopta o atitudine de circumstanță, însă motivul era altul, directorul dorea să le vorbească în particular, în biroul său.

Domnul Bartel și fiica sa îl urmară neliniștiți. Bartel se temea să nu i se ceară să plătească în plus și era ferm hotărât să refuze. Semnase un deviz și avea să-l respecte.

Cu o expresie și mai mohorâtă, directorul îi rugă să ia loc în fotolii.

— Nu știu cum să vă spun asta, îi anunță el, glasul aproape tremurându-i. Niciodată nu s-a mai întâmplat așa ceva. Facem tot ce ne stă în putere ca să-i găsim pe vinovați.

— Vinovați de ce? întrebă domnul Bartel.

— Cineva a rupt sigiliul urnei soției dumneavoastră, răspunse directorul sentențios.

— Nu înțeleg, zise Manon.

— Unul sau mai mulți invitați au încercat s-o deschidă, dar nu vă faceți griji, după o verificare amănunțită, oame-nii noștri au ajuns la concluzia că nu au reușit.

— Fiți amabil și oferiți-ne mai multe detalii, ordonă domnul Bartel. Ce indicii și ce oameni?

— I-am dat urna șefului de la crematoriu, care a studiat-o cu lupa. Sigiliul de ceară a fost crăpat, dar e întreg, fapt ce dovedește că nu a fost scos capacul. E vorba doar de o tentativă de spargere.

— Doar atât! replică domnul Bartel. Cine a făcut asta?

— Deocamdată n-am aflat nimic, însă cercetăm cu maximă atenție, să nu vă îndoiiți.

— Nu credeți că unul dintre angajații dumneavoastră ar fi putut să răstoarne urna pur și simplu? sugeră Manon încercând să calmeze lucrurile.

— Imposibil! se indignă directorul.

— Dar să încerce cineva să deschidă o urnă e posibil?

— Nici atât, dar chiar și presupunând un asemenea grad de incompetență, ceea ce este de neconceput, sigiliul s-ar fi făcut țândări. Or, după cum vă spuneam...

— ... este crăpat, dar întreg, încheie fraza Manon în locul lui.

— Unde se află soția mea? întrebă domnul Bartel.

— Cu titlu de compensație, i-am oferit unul dintre cele mai bune locuri din columbar. Chiar în clădirea de lângă biroul meu. O vitrină magnifică, pe rândul trei de jos, vizavi de fereastră și deci cu vedere spre parc. Sunt de departe cele mai scumpe locuri, dar diferența de preț o vom suporta noi, desigur.

— Vă dau douăzeci și patru de ore ca să-i găsiți pe ticăloșii care au făcut asta! E o rușine! se enervă domnul Bartel.

— Sau un accident, insistă Manon. Cine ar face o chestie ca asta și în ce scop? N-are sens și, în plus, urna mamei n-a rămas niciun moment singură.

— Avem o pistă, continuă directorul fără a ține cont de sugestia lui Manon. Un grădinar de-al nostru a zărit un bărbat umblând aiurea pe-aici.

— Ce s-a întâmplat după ce noi am părăsit mausoleul?

— Ce se întâmplă la sfârșitul fiecărei ceremonii. După plecarea ultimului invitat, unul dintre angajații noștri a venit s-o ia pe doamna Bartel și s-o ducă la noua sa locuință, apoi să încuie sala. Și atunci a constatat delictul.

— Care dintre invitați a părăsit ultimul acest loc?

Directorul ridică din umeri. El, unul, nu știa, iar Manon se abținu să spună că ea ieșise ultima din mausoleu, împreună cu Thomas, și cu atât mai puțin că îl surprinsese lângă urna mamei sale. Cel care avusese bunăvoința de a-l înlocui pe organist, care interpretase Debussy și *Gloria* lui Vivaldi cu atâta sensibilitate, care acceptase, ca un cavaler, să-i servească drept însoțitor toată după-amiaza n-ar fi comis niciodată o asemenea faptă. Însă poate că stângăcia lui nu era doar verbală, poate răsturnase urna fără să vrea. Își imaginează imediat teama pe care el trebuie s-o fi simțit și asta o făcu să zâmbescă prostește. Zâmbetul nu-i scăpă tatălui ei și nu-l ajută deloc să se calmeze.

— Sunt sigură că e vorba de un accident, repetă ea ridicându-se. Știți cum se spune: ca să existe un delict și un vinovat, trebuie să existe un motiv. Și care ar fi acesta în cazul nostru? Furtul cenușii? E absurd!

— Ești și detectiv acum? Își ieși din sărite domnul Bartel.

— Inutil să deranjăm unul, ar ajunge la aceleași concluzii ca mine. Și acum, dacă nu vă supărați, mă duc să mă reculeg pentru ultima dată pe ziua de azi în fața a ceea ce a mai rămas din mama, apoi plec să iau aer. Nu te mai frământa, tată, voi veni să iau cina cu tine diseară. Și unde

ziceați că se găsește acest loc magnific cu vedere spre parc? Întrebă ea pe un ton sarcastic.

Directorul de la Demnitate.com își chemă imediat secretarul și îl rugă s-o conducă pe domnișoara Bartel. Lucru pe care bărbatul îl și făcu într-o tăcere totală, apoi o lăasă singură.

*

Manon se simți liniștită când privi spre vitrină.

— Iată-ne în sfârșit numai noi două. E ciudat, mamă, dar am impresia că ești încă aici. În ultimele luni n-ai fost mai vorbăreață decât azi. Aș vrea tare mult să te știu liberă din nou, liberă să mergi unde vrei, chiar și undeva departe, cu condiția să vii să mă vezi din când în când. Aș da orice ca să mă auzi... Pianistul meu a răsturnat urna? A fost un semn din partea ta pentru mine? O farsă de-a ta ca să-mi dai de înțeles că ai redevenit tu însăși? În orice caz, ai câștigat ceva în schimb, vederea de aici e chiar frumoasă.

*

Domnul Bartel îl așteptase pe grădinar în biroul directorului. Declarațiile acestuia nu aduseră nimic concludent. Dimineață devreme, un bărbat de vreo 30 de ani, în costum negru, se plimbase prin parc, după care se așezase pe o bancă. Grădinarului i s-a părut că tipul vorbea singur. Fapt deloc surprinzător în acest loc. Puțin mai târziu, o tânără a venit după el.

— Cum adică a venit după el? repetă domnul Bartel.

— Au plecat împreună spre mausoleu exact înainte să înceapă ceremonia, conchise grădinarul.

— Individul ăsta trebuie găsit, ordonă domnul Bartel.

— Să stea pe o bancă nu-i propriu-zis un delict, îi aminti directorul. În plus, se pare că acest om se număra printre invitații dumneavoastră.

— Printre prietenii noștri nu-i niciunul care să corespundă semnalmentelor. Dar cum ajung acasă, o să verific lista. Aștept totuși niște răspunsuri din partea dumneavoastră până mâine cel târziu.

Domnul Bartel părăsi biroul fără să-i salute nici pe director, nici pe secretar și cu atât mai puțin pe grădinar. Dar se întoarse în curând cu o nouă cerință.

*

Thomas nu rezistase tentației de a trece iar prin față pe la Symphony Hall. Se opri un moment pe scări, visând să vadă într-o bună zi publicul înghesuindu-se să-l asculte, apoi se îndreptă spre Union Square, o piață mare înconjurată de magazine somptuoase, galerii de artă, buticuri pentru turiști și saloane de frumusețe. O oază de lux, la câțiva pași de trotuarele de pe Farrell Street, unde oamenii dormeau pe jos.

Thomas se uită la coloana din mijlocul pieței, o divinitate greacă stând într-un picior și arătând cu vârful tridentului spre cer.

— E Nike, zeița victoriei, explică Raymond, răsărind din senin lângă el.

Thomas tresări și se uită la tatăl său, oftând adânc.

— Te-am speriat?

— Tu ce crezi? Dar cum reușești?

— E destul de ușor de recunoscut și are un corp frumos pentru epoca respectivă. Ce simț al echilibrului!

— Mă refeream la aparițiile tale.

— Habar n-am. Eu te întreb pe tine cum faci să mergi? Fiecare cu șmecheria lui. Vin și plec după cum îmi place. A fost ridicată pentru a cinsti victoria amiralului Dewey împotriva spaniolilor în bătălia din golful Manila. Unul dintre vârfurile tridentului îl reprezintă pe președintele McKinley, asasinat la șase luni după inaugurarea monumentului. I-a urmat Roosevelt, care i-a dedicat una dintre săgeți. Concluzie istorică de necombătut: dacă McKinley n-a fost o săgeată în timpul vieții, a devenit sigur una după moarte.

— Nu-mi închipuiam că știi atâtea despre San Francisco, se miră Thomas.

— Scrie pe pedestal. Asta mă face să mă gândesc la concepția ciudată pe care o au oamenii despre eternitate. O statuie, ce trist!

— Poate nu toată lumea are norocul să se întoarcă să-și vadă fiul.

— Într-adevăr, e un aspect, dar, dacă tot mai speri să mă tragi de limbă, te obosești degeaba. Bun, dacă ai terminat să te joci de-a turistul, să luăm loc pe scări, avem de discutat.

Thomas își urmă tatăl și se așează lângă un tip care cânta la chitară.

— Mi-au confiscat urna! Directorul de la Demnitate-nu-mai-știu-cum era scandalizat că cineva și-a putut abandona astfel o rudă. Auzindu-l cum se lamentează, aveam impresia că sunt un copilaș părăsit pe treptele din fața unei biserici. Secretarul lui ți-a luat apărarea, era de

părere că niște oameni săraci, care nu puteau să plătească pentru un mormânt demn de acest nume, se lăsaseră în seama bunăvoinței lor. Însă directorul i-a răspuns că totuși oamenii respectivi nu incineraseră corpul în șemineul de acasă. Pe naiba, șemineuri, e umilitor! Deocamdată, m-a încuiat în biroul lui. Cu ce-am greșit să merit asta?

— Cred că expresia consacrată este: „Cu ce l-am greșit bunului Dumnezeu?”

— Ți-am mai zis să-L lași în pace pe bunul Dumnezeu și mai ales să nu-L invoci. Mă refeream la fiascoul nostru. Deși, judecând după situația în care am ajuns, este efectiv un dezastru.

— Vestea bună e că ți-am descoperit cenușa. Măine mă duc la ei și le cer să mi-o dea. Nu-i foarte grav.

— E rândul meu să te întreb pe ce lume trăiești. Ce-o să le spui? Că ai plecat în vacanță cu rămășițele tatălui tău, fără niciun document legal? Și cum dovedești că urna îți aparține?... Mă rog, vorba vine... O să-i rogi să te creadă pe cuvânt? Știi cum sunt tratați străinii în țara asta de când l-au ales pe mafiotul ăla oxigenat? În cel mai fericit caz, o să te arunce pe ușă afară, iar în cel mai rău, o să facă legătura cu incidentul legat de urna lui Camille și o să te aresteze pe loc.

— Ce incident?

— S-ar părea că n-ai închis bine capacul după încercarea eșuată de la sfârșitul ceremoniei. Nu știam că există un sigiliu. Tu l-ai rupt, iar ei au observat. Nu oricine e Arsène Lupin!

Thomas făcu ochii mari, iar tatăl său se miră să-l vadă îmbujorându-se.

— Fiica lui Camille a aflat? Întrebă neliniștit Thomas.

— Probabil. Apropo, ce culoare au ochii ei? îl chestionă Raymond.

— Topaz, răspunse Thomas. De ce?

— Topaz... Mai încearcă tu să mă convingi că i-ai uitat numele!

— Nu l-am uitat și nu văd legătura.

— Sunt taică-tu, însă am avut vârsta ta. Dacă nu ți s-ar fi aprins călcâiele după ea, nu i-ai fi acordat atâta atenție. Lumina ochilor, ai auzit expresia asta? Mie-mi spui de ochi? Mărul pică aproape de pom, fiule, chiar dacă se rostogolește ca să ajungă cât mai departe.

— Chiar și mort vorbești aiurea. Am remarcat culoarea ochilor fiindcă i-am ținut companie două ore. Și asta, ca să-ți fac ție un serviciu, în caz că ai uitat.

— Pe bune?

Chitaristul se apucă să zdrăngănească *I Shall Be Released* al lui Bob Dylan. Iar Raymond îl asigură pe Thomas că nu avea niciun amestec.

— Foarte bine, îmi recunosc greșeala și o s-o îndrept. Mă întorc la noapte la columbar, găsesc un mijloc de a intra în birou, forțez dulapul și te duc înapoi, la Paris.

— E prea periculos, Thomas, nu te pot lăsa să faci asta. Greșeala a fost că te-am amestecat în povestea asta. Distracția s-a terminat. În plus, nu vreau să mă întorc la maică-ta, nu mai am vârsta. În cel mai bun caz, mă vor așeza undeva nu departe de Camille, iar în cel mai rău, îmi vor împrăștia cenușa. Parcul ăsta e oricum un loc mai exotic decât biblioteca plină de praf unde mi-am petrecut ultimii cinci ani.

— Doar n-o să fie moarte de om!

— Nu fi grosolan, da? O să fie totuși o spargere într-un loc sacru. Dacă ești prins, nu poți să-ți justifici fapta și cu atât mai puțin să apelezi la clemența judecătorului.

Aducându-te la San Francisco, speram să te ajut să-ți realizezi visul de a cânta în Statele Unite, nu să dispărem amândoi.

Chitaristul nu mai putea să-l suporte pe tipul care vorbea singur. Își strânse lucrurile și se duse să se așeze ceva mai departe.

Thomas tăcu, privind un cuplu de turiști care se plimbau mână în mână.

— Călătoria n-a fost o greșală. Și mi-ai spus că „mai bine mori decât să rămâi în locul ăsta sinistru“.

— Exact, dar, după cum mi-ai atras tu atenția cu multă delicatețe, asta deja s-a întâmplat. Dragul meu, ai toată viața înaintea ta. Refuz să te las să-ți asumi un asemenea risc.

— Iar eu refuz să te las aici. Ce-o să le povestesc mai târziu nepoților tăi? Că l-am abandonat pe bunicul lor chiar când avea mai multă nevoie de mine?

— Ești însărcinat?

— Ce prostii spui uneori!

— Poate, dar cu prostiile astea ale mele am cucerit-o pe maică-ta. Nu rata niciodată ocazia de a strecura o glumă, mai ales în situații dificile.

— Măcar biroul respectiv se află la parter? întrebă Thomas.

— Parter, a treia fereastră, prima clădire din stânga. Mărturisesc că e ceva nesperat, răspunse Raymond cu inocență.

— Atunci, o să dăm lovitura după miezul nopții.

Raymond puse mâna pe umărul fiului său.

— Ai dreptate, călătoria n-a fost o greșală. Dar vreau să-mi promiți ceva.

— Mai întâi, spune, și după aceea, vedem.

— Promite-mi că o să te întorci cândva la San Francisco, că o să cânti la Symphony Hall și că, la finalul concertului, când publicul o să te aclame, te vei gândi și la tatăl tău.

— Mă gândesc la tine de fiecare dată când urc pe scenă.

Raymond tăcu o clipă.

— Ar fi trebuit să petrecem mai mult timp împreună, zise el. Să rămânem cei mai buni prieteni din lume. Voiam să fiu un model pentru tine, să te modelez după chipul meu, să-ți transmit valorile mele, iar pentru asta trebuia să păstrez o oarecare distanță. Păcatul orgoliului unui om care-și închipuie că viața lui este exemplară. Însă ceea ce ai realizat tu îmi depășește toate speranțele. Nu ți-am spus destul cât de mândru eram de tine. Nu doar de bărbatul care ai devenit, ci și de copilul care ai fost. De hotărârea, de curajul tău, de atenția pe care le-o acordai celorlalți și de lumina din ochii tăi care mă făcea să cred că totul era posibil.

— Încetează, tată!

— Renunță la această pudoare care ne împiedică să ascultăm lucrurile care contează. Nu mai am mult timp, simt cum mă estompez treptat. Așa că aș vrea să mă ascuți și să-mi promiți.

Thomas se uită fix la el și-i promise.

15.

Thomas traversă Union Square cu pas rapid, îndreptându-se spre magazinele de la parterul pieței mari.

— Unde mergem? întrebă Raymond.

— Să-mi cumpăr o ținută de seară, răspunse Thomas.

— Dintr-un magazin de sport?

— La o spargere, e mai bine să porți haine negre ca noaptea și mai comode decât ale mele.

— Arsène se descurca foarte bine în costum, murmură Raymond.

*

După o scurtă oprire la apartamentul de pe Green Street, unde Thomas își schimbă hainele, coborără din taxi la șase străzi de columbar. Un truc pentru a elimina suspiciunile, învățat de Raymond de la televizor. Așteptară ca șoferul să se îndepărteze, apoi o luară din loc. La intersecția dintre Geary Street și Beaumont, Raymond se opri brusc în față la Mel's.

— Un drive-in adevărat! exclamă el la vederea firmei de neon albastru, încântat ca un puști. Seamănă cu cea pe

care o vedeam în filme, în anii '50. Haide, ar fi imprudent să operezi pe stomacul gol, atât ne-ar mai lipsi, să leșini.

Thomas se uită la ceas, nu era încă miezul nopții și, cu toată ipocrizia lui, tatăl său avea pe undeva dreptate. Deschise ușa localului și constată că niciun element nu lipsea din decor.

Separeuri cu banchete din scai verde de-a lungul geamului, scaune asortate în jurul unor mese de plastic, scaune înalte pivotante înșirate la bar și, sprijinit de o coloană, un juke-box viu colorat.

— Vino să vezi asta! strigă Raymond. Ce-am mai dansat cu maică-ta pe *Rock Around the Clock*. Ai niște mărunț?

Thomas se scotoci prin buzunare și strecură o monedă în fanta aparatului. Cântecele lui Bill Haley răsună în sală și clienții de la tejghea se întoarseră spre el amuzați. Thomas și Raymond se așezară într-un separeu la geam. O chelneriță cu uniformă roz și șorț alb îi aduse lui Thomas un meniu și o ceașcă de cafea.

— Mă simt ca la 25 de ani, spuse Raymond mângâind bancheta.

— Mergeai des la drive-in?

— Mă duceam în fiecare joi la cinema și, în timpul filmului, visam să mănânc într-un loc ca ăsta. Când ieșeam din sală cu amicii mei, hoinăream pe trotuare, pășeam cu pieptul bombat, dându-ne vedete. Nici nu-ți imaginezi cât sunt de fericit că mă aflu aici. E prima dată când văd așa ceva altfel decât pe ecran.

Thomas își privi cu atenție tatăl și i se păru și mai tânăr. Oare pentru că-și împlinise un vis sau pentru că, la fel ca în cuvintele cântecului *Rock Around the Clock*, timpul îi era *măsurat*?

După miezul nopții, ajunseră lângă grilajul parcului și Thomas constată că era mai înalt decât și-l amintea. Barele de fier nu ofereau niciun sprijin pentru picior. Era imposibil și să te prinzi de vârfurile lor ca să treci dincolo fără riscul de a fi străpuns.

— Dacă aș fi putut să-ți fac scară cu mâinile! Handicapul ăsta mă scoate din minți.

— În locul tău, nu m-aș plânge, remarcă Thomas. Dar mă tem că aventura noastră se oprește aici.

Înaintă spre una dintre cele două coloane în care era încastrată poarta și caută o adâncitură între blocurile de piatră.

— Ar putea să funcționeze, zise el încercând să se cațere.

— Vezi să nu-ți rupi gâtul, replică îngrijorat tatăl său, care-l aștepta dincolo de grilaj.

Însă Thomas reuși escalada și sări în iarba umedă.

Porniră amândoi spre clădirile administrative. Raymond mergea înainte, veghind să nu le iasă în cale vreun paznic ce-și făcea rondul. Thomas pășea în urma lui.

— Ești sigur că asta-i fereastra?

— La fel de sigur ca de faptul că sunt taică-tu, și noi doi semănăm ca două picături de apă.

Thomas caută pe jos o piatră și se pregăti să spargă geamul.

— Să sperăm că nu există alarmă.

Raymond îi făcu semn să se oprească.

— Stai! Aud un zgomot, ascunde-te! Mă duc să văd despre ce e vorba.

Singurul adăpost era în spatele băncii ce se zărea în mijlocul peluzei, dar ar fi trebuit să alerge în câmp deschis.

Luna în ultimul pătrar răspândea suficientă lumină ca să zărești o siluetă în parc. Lui Thomas nu-i rămase decât să se întindă între două tufe de trandafiri. Spinii îi zgâriară gleznele și antebrațele, iar el își mușcă buzele ca să-și stăpânească geamătul.

— Alarmă falsă. Probabil că am visat sau o fi fost vreun rozător, anunță vesel Raymond când se întoarse. E o nebunie cât de bine aud, parcă prea bine. Unde ești?

— Aici, mormăi Thomas ridicându-se.

— Ce faci trântit pe jos?

— Am mâinile pline de sânge, o să arăt grozav la concert!

Raymond aruncă o privire spre rană și-și dădu ochii peste cap.

— Câteva zgârieturi, un fleac. Ce sensibil ești!

— Ai verificat dacă există alarmă? continuă Thomas frecându-și încheieturile.

— Fiindcă mi-o ceri atât de amabil, dau fuga acum s-o fac.

Raymond o luă pe lângă clădire, spre ușa principală. Thomas strigă după el. Tatăl său îl privi circumspect înainte de a afișa o expresie malițioasă.

— Evident! exclamă el. De ce să complicăm lucrurile, când putem alege soluția simplă?

Făcu cale întoarsă și trecu prin zid cu o naturalețe derutantă.

Thomas așteptă trepidând de nerăbdare. Câteva secunde mai târziu, tatăl său se aplecă la fereastră.

— Frumoasă noapte, nu-i așa? zise el visător, sprijinindu-se în coate pe balustradă și privind cerul.

— Ai putea să te concentrezi puțin în timp ce eu îmi risc pielea pentru tine?

— Încercam să destind atmosfera. Ce țăfnos ești! Ei bine, nu sunt specialist, dar, după o inspecție minuțioasă, n-am reperat nimic care să semene a alarmă. Nici contactor la geamuri sau la ușă, nici detector volumetric.

— Te pricepi binișor.

— Am pus să se instaleze un sistem la maică-ta acasă după plecarea mea. Spre sfârșitul căsătoriei noastre nu-i mai eram de mare folos, dar măcar prezența mea o liniștea. Cel care l-a instalat era o sursă nesecată de informații. Până la urmă, spargi geamul sau îți fac un deviz, dacă tot sunt aici?

Thomas îl rugă pe tatăl său să se dea la o parte, fapt ce-l amuză copios pe Raymond.

O lovitură cu piatra, un geam țăndări, o mișcare suplă, și Thomas ateriză într-un final în biroul directorului de la Demnitate.com.

— În dulapul ăsta e? întrebă el arătând spre un colțar de lângă ușă.

— Zac între un teanc de facturi și un maldăr de prospecte, și ei îndrăznesc să se numească Demnitate!

Thomas așteaptă să i se adapteze ochii la întuneric înainte de a trece la acțiune. Luă de pe birou un cuțit din argint masiv pentru tăiat hârtie și forță broasca. Ușa dulapului se deschise brusc, gata-gata să se desprindă din balamale.

— Ai lucrat violent. Directorul o să înțeleagă totul imediat ce va intra în birou mâine-dimineață.

— Cred că geamul spart îi va fi oferit deja un indiciu, replică Thomas nonșalant.

Cu o imensă ușurare, Thomas descoperi urna așezată pe raft.

— Te comporți foarte ciudat. Pari mai fericit în fața cenușii mele decât atunci când am apărut în birou, la maică-ta acasă.

— N-ai decât să râzi cât vrei, dar nu glumeam când am spus că nu te abandonez aici.

— Eu glumeam prosteste, așa fac oamenii uneori când nu găsesc cuvinte pentru a-și mărturisi sentimentele.

Thomas ridică piatra de pe covor.

— Vrei să rezolvăm două lucruri dintr-o lovitură? Întrebă el dus pe gânduri. Dacă tot mi-am asumat atâtea riscuri, de ce să nu caut urna lui Camille și să-mi duc misiunea la capăt?

Raymond se strecură până la fereastră și se uită spre mausoleu.

— Pentru că nu mai e aici, oftă el. Am simțit de când am venit. De aceea am fost puțin stângaci, îmi cer scuze.

— Unde este? se interesă Thomas.

— Habar n-am. Bărbatu-său trebuie să fi mirosit ceva. Semeni foarte bine cu mine, poate și-a luat măsuri de precauție. În mod clar, căposul ăsta câștigă mereu. După ce că ne-a despărțit, a răpit-o a doua oară. I-o fi și împrăștiat cenușa. Oricum, e pierdere de vreme. Măine mă duci pe plajă. O să ne luăm la revedere, definitiv de data asta. Nu vreau să mă întorc la Paris, prefer să rămân aici, în aer liber, în locul unde a trăit Camille. Mă înțelegi?

— Și eu? Unde sunt eu în planurile tale? Unde mă voi duce să mă reculeg când voi avea nevoie să-ți vorbesc, cui să-i cer un sfat dacă n-o să mai fii acolo?

— Am plecat acum cinci ani, Thomas. Te-ai descurcat foarte bine de-atunci. O să ne întâlnim în muzica ta.

Într-o zi, vei cânta pentru o femeie și o să-i ceri ei sfaturi, apoi va veni vremea când o să cânți pentru copiii tăi. Așa-i viața, trebuie să dispar, să te las să ocupi locul.

Raymond plecă de la fereastră și se apropie de Thomas, îl cuprinse în brațe și îi zâmbi tandru.

— Haide, șterge-ți ochii, fiule! Nu strica timpul care ne-a rămas de petrecut împreună. Ne-am distrat amândoi, am trăit momente nesperate. Am străbătut lumea din congres în congres, dar să-ți fiu tată a fost cea mai frumoasă călătorie a mea.

16.

Manon parcă pe trotuar, pe Sea Cliff Avenue. Strada șerpuia printr-unul dintre cele mai frumoase cartiere ale orașului. Case înconjurate de grădini luxuriante rivalizau în mărime, oferind o panoramă superbă asupra Baker Beach și a oceanului.

Majordomul o întâmpină la ușă și o conduse în sufragerie, unde tatăl ei o aștepta în halat.

— Ce elegant te-ai îmbrăcat ca să-ți primești fiica!

— Nu te supăra, dar n-am avut chef să pun altceva pe mine astă-seară, însă asta nu afectează cu nimic plăcerea de a te vedea.

Domnul Bartel o rugă pe Manon să ia loc la masă, cina era gata de o jumătate de oră, iar bucătăreasa venise deja de două ori să-l întrebe dacă poate să servească.

Manon se ridică imediat pentru a se duce în bucătărie s-o sărute. Teresa lucra la familia Bartel de atâția ani, că refuza să-i și numere. Manon, care crescuse sub ochii ei, o considera un membru al familiei cu drepturi depline.

— Te-a făcut să suferi mult? îi șopti Manon îmbrățișând-o.

— El e cel care suferă acum, scumpa mea. Are firea lui dintotdeauna, dar pe mine nu mă deranjează. Și tu ai întârziat, ca de obicei.

— A fost o zi lungă.

— Știu, suspină Teresa, dar s-a terminat, nu mai trebuie să-ți petreci după-amiezile în locul ăla sinistru. Doamnei îi este mai bine acolo unde se află acum.

— Dacă se află undeva, replică Manon.

— Oh, de aflat, se află undeva!

— Ai legături privilegiate cu lumea de dincolo? întrebă Manon ironic.

— Cu lumea de dincolo, nu, dar în casa asta, nimic nu-mi scapă.

— Oi fi gândind eu mai greu din cauza oboselii, dar nu pricep ce-mi spui.

— Nu spun nimic, pentru că nu am voie, i-o întoarce bucătăreasa, vărsând cu grijă conținutul unei oale într-o supieră de porțelan. Dar nu cred că-i bine.

— Ce nu-i bine?

— Nimic! Am buzele pecetluite, astea-s instrucțiunile de la înaltul stat-major, după cum îl numea ea pe domnul Bartel când o călca pe nervi.

— Ce instrucțiuni? întrebă Manon.

— Treci la masă. Nu m-am străduit atât ca să mâncați totul rece. Iar pe amărâtul ăsta de calcan l-am băgat și l-am scos din cuptor de l-a luat amețeala. După cină, poți face orice vrei. De pildă, dacă-ți vine chef să cauți o carte în bibliotecă, n-ai decât.

— Foarte bine, mă duc acolo chiar acum.

— În niciun caz! sări Teresa și o apucă pe Manon de braț. Ai fi fost un agent de legătură jalnic în timpul războiului. Haide, șterge-o! Ieși din bucătăria mea și du-te la tatăl tău!

Teresa o fulgeră cu privirea ca atunci când era copil. Chiar și adultă fiind, Manon nu-i contesta ordinele.

Nici domnul Bartel însuși nu-și asuma acest risc decât rareori.

Manon luă loc în fața tatălui ei, apoi așteptă ca Teresa să aducă la masă consommé-ul de mazăre și să se retragă.

— Ar trebui să redecorezi. Tapetul și lambriurile astea sunt sinistre.

Manon ridică privirea spre portretul generalului Sherman, agățat deasupra plăcii șemineului, care o teroriza când era mică.

— Se uită la mine de 30 de ani cu ochii lui tenebroși. N-ai putea găsi un portret mai vesel? Iar draperiile astea nu sunt niciodată deschise complet. La ce folosește să stai într-un cartier așa de luxos dacă nu vezi nimic din ce se întâmplă afară?

— Aranjează-ți apartamentul cum vrei tu și lasă-mi casa în pace. Cine era organistul pe care l-ai angajat pentru ceremonie? Întrebă domnul Bartel.

— Un organist, răspunse Manon cu răceală.

— Are un nume?

— Cu siguranță, dar eu nu-l știu. De ce?

— A cântat cu mare plăcere. Ce fervoare, ce însuflețire! Prietenii mamei tale au fost de-a dreptul încântați.

— Exact ceea ce și-ar fi dorit ea, nu?

— Poate, totuși a cam exagerat. Nu ai idee cine este?

— Ar trebui?

— De undeva l-ai luat tu, nu? L-am întrebat pe directorul de la Demnitate.com și mi-a spus că tu te-ai ocupat de muzică.

— Fals! Am apelat la serviciile lor.

— Într-o primă fază, dar muzicianul lor n-a putut veni, a avut un accident dimineată. Știi asta fiindcă ai remediat problema.

— De ce te interesează atât omul ăsta?

— Nu-mi înmormântează soția în fiecare zi și-mi cunoști pasiunea pentru detalii. Aș vrea doar să știu cine este. Mai ales că ai discutat cu el toată după-amiaza, fără să schimbi o vorbă cu prietenii noștri. A fost grosolan din partea ta.

— Nici eu nu-mi înmormântează mama în fiecare zi. Mă săturasem de politețuri și de condoleanțe. Dacă vrei să știi, l-am rugat să nu mă părăsească nicio secundă tocmai ca să nu se apropie nimeni de mine. S-a achitat perfect de sarcină și puțin îmi pasă de ceea ce cred prietenii voștri.

— Și nu ți-a spus cum îl cheamă? Foarte ciudat!

— Nu l-am întrebat.

— Și mai ciudat.

— Ce cauți, de fapt?

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Muzicianul ăsta n-a apărut din voia Sfântului Duh, deci unde l-ai găsit?

— În parc. Stătea pe o bancă și fredona, cu o voce destul de frumoasă și de potrivită, așa că mi-am încercat norocul. Și am tras lozul cel mare. Ești mulțumit?

Domnul Bartel se uită la fiica lui cu un aer îndurerat.

— Intenționezi să petreci mai mult timp la librărie de-acum înainte?

— Tu intenționezi să petreci mai puțin timp la birou de-acum înainte?

— Nu-i nevoie să-mi răspunzi pe tonul ăsta. Ar trebui să te gândești să mai deschizi una, în alt cartier, să te extinzi.

— Nu sunt librar din motive financiare, ci pentru că-mi place să fiu în preajma cărților. Și tocmai mi-am adus aminte că voiam să împrumut una de la tine.

Manon împinse scaunul înapoi și părăsi sufrageria, lăsându-și tatăl singur la masă. De la începutul cinei,

avusese în minte aluziile Teresei, al căror sens îl înțelegea când deschise ușa bibliotecii.

Urna cu cenușa mamei sale trona pe pianul cu coadă.

Manon se apropie în liniște. O liniște tulburată de domnul Bartel, care intră după ea.

— Îi plăcea muzica. E cel mai bun loc pentru ea, nu crezi?

— Ce cauți mama aici? strigă Manon. N-o s-o lași niciodată în pace.

— După cele petrecute la columbar, am preferat s-o pun la adăpost.

Manon își schimbă brusc atitudinea. Se apropie de el și îi luă mâinile într-ale ei.

— Tată, știi bine că nu-i adevăratul motiv. Mama nu mai putea să rămână în această casă, tu n-ai nicio vină. Iar acum nici atât nu poate. Nu te mai tortura. Te cunosc, te-ai mândrit întotdeauna că nimic nu-ți rezistă, însă nici tu, nici nimeni altcineva n-ar fi avut puterea să împiedice evoluția bolii.

— N-am vizitat-o niciodată, nu suportam să văd că nu mă recunoștea. Nu-mi explic slăbiciunea asta, pur și simplu nu reușesc. De multe ori, m-am urcat în mașină, am pornit spre ea, dar la poartă am făcut cale-ntoarsă. N-am avut nici măcar ocazia să-i cer iertare. Așa că, mai devreme, când m-am întors acasă, m-am așezat aici pe taburet și...

— Te-a iertat înainte să moară, îl întrerupse Manon văzându-i ochii înroșiți de durere. Când se întâmpla să fie lucidă, stăteam de vorbă despre asta. Îmi spunea că preferă așa, refuza s-o vezi acolo. Nu voia să-ți lase o astfel de amintire despre ea și se învinuia chiar că se comportă egoist interzicându-ți să vii.

— Chiar așa îți spunea? întrebă domnul Bartel.

Manon dădu aprobator din cap ca să confirme minciuna pioasă.

— Lasă-mă s-o duc acolo unde trebuie să se odihnească, la columbar, nu pe pian.

Domnul Bartel puse mâna pe urnă.

— Nu chiar acum, mai las-o puțin aici, câteva zile, dacă vrei.

— Câteva zile, repetă Manon.

Niciunul dintre ei nu mai avea chef să se întoarcă la masă, după cum ghicise Teresa, care, din prag, trăsesese cu urechea la începutul conversației lor. Apoi strânsese masa și nu intră în bibliotecă decât pentru a le servi ceaiul.

Manon stătea pe canapea, tatăl ei, în fotoliu.

— Ce carte? întrebă domnul Bartel.

— Poftim?

— Voiai să împrumuți una.

Manon se ridică, prefăcându-se că se uită în bibliotecă după o carte.

— E caraghios, uneori minți cu atâta inspirație, iar alteori, lamentabil, comentă domnul Bartel a cărui slăbiciune nu durase mult. O să-i zic vreo două vorbe Teresei mâine-dimineață.

— Ba n-o să-i reproșezi nimic, a acționat pentru binele tău.

— Cred că știu și singur ce-mi face bine.

Manon privi urna lucioasă de pe pian.

— Mama a petrecut suficient timp închisă. Mâine vin să o iau. O să-i împrăștiem cenușa pe plajă, cum și-ar fi dorit ea. Să fie liberă, în sfârșit.

— De unde știi? Mama ta nu s-a obosit să ne lase un testament. De la una dintre prietenele ei am aflat că voia să

fie incinerată, iar de la tine, că dorea drept funeralii acest spectacol burlesc la care am acceptat să mă pretez... fără tragere de inimă.

— Ești imposibil, îți interzic s-o critici. Mama nu putea să prevadă ce-o să se întâmple cu ea. Tu, care vrei mereu să controlezi tot, ce-ai fi făcut dacă ți-ai fi dat seama că-ți pierzi controlul asupra propriei persoane? A știut să fie demnă până în ultimul moment, e mai bine decât un testament, nu crezi?

— Refuz să plece de-aici, răspunse domnul Bartel.

— A plecat deja. Niciun bărbat nu are în proprietate o femeie, nici măcar tu.

— Ajunge, nu vreau să ne certăm. A fost o zi grea pentru amândoi. Du-te acasă, te conduc la mașină. O să discutăm despre toate astea mâine, cu mintea limpede.

Manon își lăasă tatăl să o conducă până la Priusul ei.

— Se pare că le colecționezi, remarcă domnul Bartel smulgând procesul-verbal lipit de parbriz.

Manon i-l luă din mână și se așeză la volan.

Domnul Bartel se aplecă în dreptul geamului.

— Sunt sigur că organistul tău e cel care a dat lovitura.

— Ce lovitură?

— Știi la ce mă refer. Vreau să aflu cum l-ai cunoscut.

— Ești ridicol. Se plimba prin parc ieri și ne-am întâlnit. În cursul unei scurte conversații, mi-a mărturisit că e pianist. Din fericire, dimineață l-am văzut iar, tocmai aflasem că rămăseserăm fără organist. El a acceptat să-mi facă un serviciu imens, ca un gentleman perfect. Ce s-a întâmplat cu urna e opera unui angajat neîndemânatic, un accident, punct.

— Și ce căuta acest gentleman în parc două zile la rând?

— Pe bune? Îți închipui că doar tu ai pierdut pe cineva. Ba nu, ai dreptate, el a venit special de la Paris ca să deschidă urna mamei.

— Cum adică de la Paris? replică sec domnul Bartel.

— E francez. Pot să plec acum?

Manon își salută tatăl, închise geamul și demară.

Domnul Bartel se uită cum Priusul se îndepărta pe stradă.

După ce intră în casă, puse urna lui Camille în dulapul din bibliotecă și activă alarma înainte de a merge la culcare.

Raymond stătea în salon, în fața televizorului. Thomas picotea în pat.

Canalul Showtime difuza un episod din serialul *Ray Donovan*.

— „Ray“ nu sună rău. Ce crezi? întrebă Raymond pronunțând R-ul ca un W.

— Ce tot zici acolo? mormăi fiul lui.

— Rway sună mai tineresc decât Raymond. Ascultă: „Rway, vrwei puțin vin?“ E șic și amuzant, nu? zise Raymond vesel.

— Câți ani ai? strigă Thomas la el.

— Ei bine, vestea cea bună e că nu mai am deloc!

Thomas se săltă în capul oaselor. Tatăl său încerca să-l inducă în eroare, însă el nu era naiv. Chiar dacă reușiseră să recupereze urna, călătoria lor se încheia cu un eșec.

Păși în vârful picioarelor, își luă laptopul din geantă și descoperi că Manon tocmai îi trimisese un e-mail.

Dragă Thomas,

Mai devreme, după ce m-am întors acasă, am deschis laptopul ca să recuperez întârzierile acumulate la muncă. O sarcină grea. Nu știu dacă v-am spus, am o librărie pe Geary Street. Nu-i mare, dar țin mult la ea. Neputând să mă concentrez la lucru, mi-am permis să fac niște cercetări pe internet. E groaznic de indiscret, știu. Însă epoca noastră ne-o permite. Am tastat prenumele dumneavoastră, apoi cuvintele pianist și Franța și am descoperit cine sunteți. Câți spectatori au venit să vă asculte la Stockholm? O mie? Două mii? Poate mai mulți?

M-am simțit foarte jenată că v-am obligat să cântați pentru 50 de persoane... într-un mausoleu!

N-ați cerut și n-ați așteptat nimic în schimb. Totuși, eram o străină pentru dumneavoastră, iar melodiile erau departe de ceea ce interpretați în mod obișnuit.

Trebuia să vă scriu ca să vă mulțumesc și să vă spun că-mi voi aminti mereu de tot ce ați făcut pentru mine.

Îmi place compania cărților și nu mi-aș schimba meseria pentru nimic în lume, dar ceea ce am văzut în ochii dumneavoastră atunci când ați cântat a fost unic și mărturisesc că v-am invidiat.

Dacă voi face cândva o călătorie în Franța, voi veni să vă ascult. Presupun că, cu atâtea fețe pe care le vedeți în cursul turneelor, mă veți fi uitat, dar o să vă aduc aminte de ziua când mi-am înmormântat mama și când, fără să știți, ați adus mângâiere unei necunoscute.

Vă mulțumesc că ați fost acolo și v-ați purtat atât de generos.

Manon

Thomas citi e-mailul de două ori înainte de a compune un răspuns.

Dragă Manon,

Nu sunt omul dezinteresat căruia ați crezut că-i scrieți.

Nu sunteți o necunoscută pentru mine și cu atât mai puțin o străină. Adevărul nu poate fi exprimat. Oare aveam dreptul să vă dezvălui doar o parte?

Tatăl meu și mama dumneavoastră s-au iubit cu pasiune mai bine de 20 de ani, în tăcere, dincolo de distanța care le fusese impusă și de obligațiile epocii lor. Eu am aflat abia recent, când am descoperit ultimele dorințe ale tatei.

V-am mințit. Nu mă plimbam întâmplător prin parc. Venisem s-o iau de acolo pe mama dumneavoastră, chiar în ziua când o înmormântați, și să le îndeplinesc astfel dorința de a fi uniți pe veci.

Mi-ar plăcea să găsesc cuvinte care să-mi justifice faptele, dar nu există.

Nu-mi datorați câtuși de puțin mulțumiri, pe când eu vă datorez scuze.

Să știți însă că am acționat din dragoste pentru tata, fiindcă eternitatea merită o minciună.

Vă cer iertare.

Thomas

Sunetul televizorului se opri. Thomas închise în grabă laptopul, fără să apuce să trimită e-mailul, și-l strecură sub pilotă, apoi își afundă capul în pernă.

Raymond apăru în cadrul ușii. Se uită lung la fiul său și zâmbi.

— Nici eu nu reușesc să-mi găsesc somnul. Mă rog, vorba vine. O să dormi în avion mâine-seară. Te las liniștit, o să-mi petrec noaptea în salon. Încearcă totuși să te odihnești puțin.

Thomas nu răspunse. Raymond se retrase, nu înainte de a-i spune că o să-l doară ochii de la cât de tare strânge din pleoape.

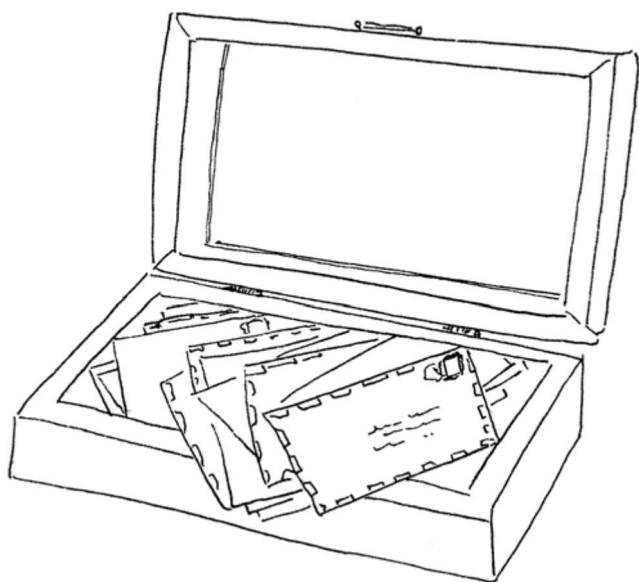
*

Thomas așteptă până când nu se mai auzi niciun zgomot, după care se ridică să pună la loc laptopul.

Când deschise geanta de voiaj, dădu peste caseta de lemn și se uită gânditor la ea. Intră în baie să-și ia cleștișorul de unghii și se întoarse în pat.

După ce forță închizătoarea, se apucă să citească.

La 2:00 noaptea, Thomas puse înapoi în plic ultima scrisoare a lui Camille. Strecurând-o în casetă, îi încolți în minte o speranță firavă că poate nu era totul pierdut.

17.

Inspectorul Pilguez își opri breakul Ford în parcare columbarului. În timp ce urcă aleea spre clădirea administrației, îl trecu un fior.

Secretarul directorului îl întâmpină la ușă. Era imposibil de spus care dintre cei doi bărbați avea o figură mai mohorâtă.

Inspectorul a fost condus în biroul directorului, care părea și mai întors pe dos.

— Oh, iată-vă, era și timpul! Au spart geamul și mi-au forțat dulapul, se lamentă el.

— Am o vedere încă bună, dar vă mulțumesc pentru informații. Frumos dulap, de altfel. Ei l-au închis sau mi-ați umplut încuietorea de amprente cu degetele voastre ca să-mi îngreunați un pic munca?

Tonul discuției era dat. Directorul bălmăji ceva, iar inspectorul trase concluziile de rigoare.

— Ce era așa de prețios în interior, bani, bonuri de tezaur?

— Doar niște dosare.

— Compromițătoare, îmi închipui, dacă cineva și-a dat osteneala să jefuiască un loc atât de vesel.

- Nu ni s-au furat documente, ci o urnă.
 - O ce? întrebă Pilguez încruntându-se.
 - O urnă funerară.
 - Aha! Nimic altceva?
 - E deja foarte mult.
 - Dacă spuneți dumneavoastră. Era din aur?
 - Din alamă. Lipsită în sine de valoare.
 - Atunci, ce conținea?
 - Cenușă, evident.
 - Aha, repetă Pilguez.
 - Exclamațiile astea ale dumneavoastră sunt agasante.
- Ni s-a furat un mort, este extrem de grav.
- Și cine e mortul?
 - Problema e că n-avem nici cea mai mică idee.
 - Aha!
- Se lăasă o tăcere lungă.
- Cunosc oameni care au cadavre în dulap la modul figurat, dar în cazul dumneavoastră, e la modul propriu. Și ce căuta acest mort aici în birou?
 - Cineva l-a abandonat în mod scandalos ieri, la sfârșitul dimineții. Când l-am descoperit, ne-am făcut datoria și l-am găzduit la noi. Doar nu era să-l lăsăm afară.
 - Ați adăpostit un suflet pierdut, cu alte cuvinte. Trebuie să recunosc că meseria dumneavoastră este mai pitorească decât îmi imaginam.
 - Vă înțeleg sarcasmul, domnule inspector. Cu siguranță, o anchetă așa de aparte vă scoate din rutină, totuși v-aș ruga să folosiți toate mijloacele ca să găsiți...
 - Să găsesc ce anume mai exact? îl întrerupse Pilguez pe un ton grav.
 - Păi... Nu știm, răspunse directorul jenat.

— Cu ce i-oi fi greșit bunului Dumnezeu de primesc asemenea cazuri dubioase? bombăni Pilguez, în timp ce directorul își făcu semnul crucii. Să rezumăm: cineva se descotorosește de o urnă într-un cimitir, lucru nu tocmai absurd, dacă te gândești bine...

— Nu cimitir, columbar, îl corectă imediat directorul înțepat.

— Dumneavoastră o puneți la păstrare și urna evadează în cursul nopții, continuă inspectorul imperturbabil. Am 30 de ani de meserie, ca să mă chinui cu chestii de-astea. E cumplit! V-a trecut prin minte că urna putea să conțină altceva decât cenușă? Droguri, de exemplu.

— Imposibil, am deschis-o.

— Și sunteți sigur? Nu ați... Nu, bineînțeles, ar fi dezgustător. Să admitem că nu erau droguri. Atunci, de ce să furi ceva abandonat cu câteva ore mai devreme?

— Dumneavoastră sunteți polițistul.

— Din păcate. Bun, s-o luăm de la capăt, zise Pilguez scoțând un carnețel și un pix din buzunarul sacoului. Aveți idee la ce oră a avut loc infracțiunea?

— Eu am plecat de la birou pe la ora 20:00, chiar înainte de închiderea grilajului. Paznicul nostru face ture noaptea prin parc, dar n-a remarcat nimic anormal. Mai multe nu știu.

— Furtul unei urne funerare din dulapul aflat în biroul directorului, mormăi Pilguez luându-și notițe. Ce valoare să scriu că are?

— Sentimentală, presupun.

— O să-i coste o avere pe cei de la asigurări. Nu aveți camere de supraveghere?

— Cartierul este foarte liniștit, iar locatarii noștri nu mai riscă să pățească nimic. Mă rog, așa credeam până noaptea trecută. O să instalăm camere, puteți conta pe mine.

— Evident. Fără amprente, fără camere, fără identitate. Cam puțin pentru a rezolva un caz de răpire.

— Răpire? strigă directorul. Credeți că o să ceară o răscumpărare?

— M-ar mira.

— Cum de sunteți atât de convingeți?

— Nu văd cum ar putea să amenințe că-l cășăpesc pe ostatic. Cât despre o negociere pentru înapoierea unor rămășițe, nimeni nu știe despre cine e vorba, așa că vă las să trageți singur concluziile.

Directorul clătină din cap și se trânti în fotoliu.

— Dar atunci, de ce?

— Bună întrebare! Trebuie să admit că motivul îmi scapă. N-ați observat o mică anomalie, o bizarerie mărunță mi-ar fi de ajuns, ceva neobișnuit care să-mi ofere cât de cât o pistă?

Directorul se ciupi de barbă, reflectând cu toată seriozitatea.

— Ba da! Organistul nostru a avut un accident ieri-dimineață și cineva l-a înlocuit la rezezeală.

— Ei bine, asta-i pista care-mi lipsea! exclamă inspectorul lovindu-se peste genunchi cu palma. Exact ce-mi trebuia ca să rezolv cazul cât ai pocni din degete.

— Serios? strigară directorul și secretarul lui într-un glas.

— Nu, deloc serios. Ce-a pățit organistul?

— A alunecat sub duș.

— Pasionant! Și cine i-a ținut locul?

— Nici asta nu știm. În orice caz, nu cineva de la noi. Fiindcă tot veni vorba, grădinarul nostru l-a văzut pe individul respectiv în ajun, dând târcoale prin parc.

— Dar urna a fost abandonată abia ieri?

— Nimic nu vă scapă, domnule inspector. Poate tipul venise în recunoaștere. Fiica domnului Bartel a vorbit cu

el, de altfel, l-a căutat, grădinarul i-a văzut împreună în parc.

— Și unde poate fi găsită această tânără?

— Avem adresa tatălui ei.

Inspectorul și-o notă în carnet, apoi, nemaiaivând mare lucru de constatat, se retrase.

*

Thomas se trezi târziu. Auzi zgomot în salon și-și găsi tatăl stând la televizor.

— Cum l-ai pornit?

— Habar n-am. M-am gândit intens și hop! Căile undelor sunt de nepătruns... O viață întreagă de chirurg, ca să mă reincarnez într-o telecomandă, merită, nu?

Thomas se așează lângă el. Ar fi vrut să poată inversa rolurile, să fie măcar o dată fiul care-și protejează tatăl și-l liniștește. Ar fi vrut să-i poată spune că a doua zi totul o să fie mai bine, chiar dacă știa că nu vor mai exista niciodată zile de mâine petrecute împreună. Însă Raymond, fidel lui însuși, i-o luă înainte și îl consolă el pe Thomas.

— Nu fi trist, fiule! Am încercat amândoi. În plus, recunoaște că această călătorie ne-a oferit un supliment, lucru ce nu le e dat tuturor. Nu vreau să te văd nefericit din cauza mea. Am avut o viață formidabilă și a ta o să fie și mai și. Gândește-te la tot ce te așteaptă, la concertele tale, la dragoste, la frumusețea zorilor, la bucuria de a fi viu, la tot ce n-ai trăit încă. E minunat! Îți dai seama ce șansă ai? Nu poți să irosești nicio clipă jelindu-mi soarta. Eu am făcut niște alegeri și nu reneg niciuna. Chiar dacă am muncit mult, am avut grijă te tine, te-am iubit, te-am văzut crescând și devenind bărbat. Și încă ce bărbat!

Crede-mă deci că plec înapoi fără regrete, exceptând-o pe Camille, dar sunt sigur că ea va înțelege. Nu ne-a mai rămas mult timp, așa că haide, pune-mi toate întrebările pe care vrei să mi le pui sau... mai bine nu, pune-mi una singură, cea mai importantă pentru tine, și îți promit să-ți răspund fără ocolișuri.

Thomas se uită la el cu infinită tandrețe.

— Spune-mi, papa, ce înseamnă să fii tată?

— La ce oră ai avion?

*

Manon ridică oblonul metalic până la jumătate și se aplecă să intre în librărie. Dezactivă alarma și făcu ochii roată. Îi plăcea această oră a zilei, înainte să deschidă, când putea să se plimbe singură printre rafturi, să facă liberă inventarul sau doar să înceapă să lectureze o carte extrasă dintr-un teanc de pe masă ori să aleagă ce să-i citească mamei sale după-amiază. Puse la loc lucrarea pe care o luase și se gândi că de-acum viața își recăpăta cursul normal. Manon nu era genul care să se lase în voia sorții. Moștenise asta de la Camille, care îi transmisese optimismul ei. Se duse în depozit și se apucă să despacheteze publicațiile verii. Cărțile au apariții sezoniere care diferă adesea de timpul când le citești, și pentru Manon era o preocupare cotidiană să le clasifice. Le expunea pe mese așa cum aranjezi culorile într-un buchet, niciodată după temă, ca să incite curiozitatea clienților. Un librar căruia nu i se pun întrebări nu mai vede rostul meseriei sale. Să ofere un sfat, să faciliteze o descoperire, să împărtășească fericirea unui cititor o umplea de bucurie, chiar și atunci când acesta nu era prea prietenos. Fapt ce-i aduse aminte

de comanda făcută de vecinul ei anticarul. Scotoci printre coletele sosite în cursul săptămânii și scoase lucrările pe care el i le ceruse. Apoi se întoarse la birou, în spatele casei de marcat și se înhărmă la greaua povară a contabilității. Un vraf de facturi aștepta și avea să mai aștepte... Un mesaj tocmai se afișase pe ecranul mobilului.

*

Thomas pretinse că trebuia să-și facă bagajul în camera sa, în timp ce tatăl său se uita la încă un episod din noul său serial favorit. Sări pe fereastră, traversă grădina, o luă pe aleea care dădea ocol casei și ciocăni la ușa gazdelor sale.

Câteva minute mai târziu, parcurse același drum în sens invers.

După care își luă inima în dinți și își sună agenta ca să-i ceară un serviciu.

— Ce cauți la San Francisco? întrebă Marie-Dominique. Te credeam la Paris.

— Credința, spunea tata, e treaba religiei.

— Lasă-l pe bietul tău tată în pace. Ai de gând să-ți petreci noaptea în avion și să cânti în seara sosirii? Ți se pare înțelept?

— Mai înțelept decât să anulez concertul. N-am încotro, trebuie să rămân încă o zi.

— Și ai vrea să mă ocup de biletul tău, oftă Marie-Dominique. N-o să te schimbi niciodată.

— Dacă m-aș schimba, nu m-ai mai iubi atât.

— Cine ți-a spus că te iubesc? Ești insuportabil.

— Marie-Do, nu mă obliga să te implor sau, uite, te implor.

— Un „te rog” ar fi fost suficient. O să-ți găsesc un zbor San Francisco-Varșovia. Nu-ți promit că va fi direct, dar o

să aranjez să ajungi la timp. Iar tu ai tot interesul să cânti ca un zeu, obosit sau nu.

— Nu fac mereu așa?

— Și orgolios, pe deasupra. Mi-a ajuns la urechi că ai avut o mică scăpare la Pleyel, vineri. Dirijorul tău scotea flăcări pe nări.

— Ca muncitorii nepricepuți care înjură uneltele. Dacă ar dirija mai bine, n-ar avea de ce să se plângă.

— Fiindcă e vina lui, bineînțeles. De vreme ce nu mai sunt doar agentul tău, ci am devenit și agenție de voiaj, o să mă ocup de problema ta și după aceea o să muncesc. Îți trimit informațiile prin e-mail. Nu pierde avionul ăsta, Thomas. Varșovia te așteaptă, s-au vândut toate biletele.

Thomas îi făgădui, apoi închise. Rămase cu telefonul în mână și, chiar înainte să se ducă la tatăl său, tastă un mesaj pe care de astă dată îl trimise.

*

Manon privi ecranul iPhone-ului și zâmbi citind mesajul primit.

Am ratat avionul.

Invitația la cină mai e valabilă?

Cum ați reușit minunea asta?

Decolează abia

după-amiază.

De unde știți?

Am un dar.

Al meu e să ratez avioanele care
n-au plecat încă.

De acord.

???

Cu cina noastră!

Unde doriți să mergem?

Veniți la 19:00, la librărie.

Pe Geary Street?

Aveți memorie bună. Pe curând.

Thomas lăasă mobilul și se întoarse în salon.

— Gata bagajul? îl întrebă tatăl său.

— Nu mai plec.

— Ce tot spui?

— Tu ești încă aici, iar eu o să stau cu tine până în ultimul moment. Asta înseamnă să fii băiatul cuiva.

Raymond se întoarse spre el și îi spuse zâmbind:

— Și e bine să ai unul.

Apoi se adânci în vizionarea episodului aflat pe sfârșite.

*

Pe la prânz, Pilguez se duse acasă la domnul Bartel. Lunga sa carieră îl învățase să acorde o atenție deosebită modului în care reacționau oamenii când le arăta insigna. Mirarea, neîncrederea sau bunăvoința spuneau multe. Comportamentul interlocutorului său nu se încadra în niciuna dintre categorii. Domnul Bartel părea să-l aștepte și îl întâmpină aproape cu ușurare.

— Așadar, s-au decis să depună plângere. Mă pregăteam s-o fac eu.

— Urna vă aparține?

— Evident, e a soției mele.

— Știți unde se află?

— În bibliotecă.

— Cu colonelul Moutarde⁸?

— Poftim?

— Dacă urna conține cenușa soției, de ce ați furat-o?

— N-am furat nimic, ce vreți să spuneți? Directorul columbarului știe exact de ce am refuzat s-o las acolo.

— Vin de la el, nu părea informat.

Pilguez se uită înapoi. Lambriuri, muluri, tâmplărie de stejar, mobilier de epocă, tablouri ale marilor maeștri atârinate pe pereți, luxul etalat în toate formele lui. Pilguez se gândi că salariul său pe un an nu i-ar permite să-și cumpere perechea de fotolii Directoire din fața lui.

— Ceva nu-i în regulă. Un om cu situația dumneavoastră ar fi apelat la avocați în loc să spargă un geam. Ce v-a apucat?

— Nu pricep o iotă din ce-mi spuneți. Cineva a încercat să deschidă urna soției mele după ceremonie. M-am gândit inițial la fapta unui dezechilibrat mintal și, temându-mă

⁸ Personaj din jocul de societate „Cluedo”, în care participanții trebuie să descopere care dintre ei este autorul crimei petrecute într-un conac englezesc. (N.t.)

că o să recidiveze, i-am rugat pe cei de la Demnitate.com să-mi restituie urna. Am semnat hârtiile și am adus-o pe Camille acasă.

— Adică pe răposata dumneavoastră soție.

— Despre ce geam vorbiți?

Pilguez nu răspunse. Îl întrebă pe domnul Bartel dacă fiica lui era prezentă.

— Manon? Ce legătură are ea cu povestea asta?

— Soția dumneavoastră nu e singura care a părăsit brusc stabilimentul. Azi-noapte le-a fost furată o urnă, și unica mea pistă — admitând că este o pistă, lucru de care mă îndoiesc profund — se bazează pe mărturia unui grădinar care a văzut un necunoscut învârtindu-se prin parc. Fiica dumneavoastră era împreună cu el.

— Veniți încoace, îi ordonă domnul Bartel. Nu-i chiar atât de necunoscut pe cât vă închipuiți.

Pilguez îl însoți pe domnul Bartel în biroul acestuia. Ceea ce i se păruse adineauri fastuos nu însemna nimic prin comparație cu luxul acestei încăperi. Birou Ludovic al XVI-lea, fotolii la fel, covoare persane, chiar și tapetul și draperiile păreau să aibă un preț incalculabil. Fără a mai pune la socoteală un Picasso și un Van Gogh pe care inspectorul le admiră uluit.

— Vă place pictura? îl întrebă Bartel.

— Da, în muzee. Pot să vă întreb cu ce vă ocupați?

— Dacă sunteți de părere că ajută la desfășurarea anchetei...

— Nu, întrebam din simplă curiozitate. Spuneți că-l cunoașteți pe suspect?

— Cred că știu cine este, asta vă spuneam. Nu-i același lucru. Dar înainte de a vă dezvălui mai multe, vreau să-mi garantați că nu-mi veți amesteca fiica în povestea asta.

— Vă promit că-mi voi face munca de polițist. Cât despre restul, mai vedem.

Cei doi bărbați se înfruntară din priviri, apoi Bartel întoarse ecranul calculatorului său spre inspector.

— Mergeți la concert diseară? îl întreabă Pilguez uitându-se la afișul pe care i-l arăta.

— Iată-l pe vinovatul dumneavoastră.

Pilguez se aplecă spre ecran și studie trăsăturile muzicianului care poza lângă un pian, pe scena operei din Stockholm.

— Cum de sunteți atât de convins? Suedia nu-i la doi pași.

— Ieri a fost la columbar, l-am recunoscut.

— Totuși, adineauri m-ați corectat pretinzând că nu-l cunoașteți. Deci cum l-ați identificat pe acest Thomas Saurel?

— Tastând „pianist“, „francez“, „concerte“ pe Goobing, nimic complicat. O să fac o donație pentru comisariatul vostru ca să vă înlocuiască mașinile de scris cu calculatoare, replică Bartel pe un ton dezamăgit.

Pilguez îi aruncă o privire ucigătoare.

— Aveți aroganța oamenilor care au reușit din plin, dar luxul pe care-l etalați nu mă impresionează. N-aș petrece o noapte aici dacă aș fi invitat. Schimbați-vă tonul dacă vreți să continuăm discuția.

Bartel plecă ochii și își ceru scuze, invocând durerea doliului.

— Cine v-a spus că e francez? reluă Pilguez așezându-se pe colțul biroului.

— Manon.

— Deci ea îl cunoaște bine?

— Nu, protestă Bartel. L-a întâlnit ieri în parc, se pare că el i-ar fi spus că e muzician. Când Manon a aflat dimineață că organistul e la pat, i-a cerut să-l înlocuiască.

— Iar el a acceptat.

— Doar ca să ajungă la locul faptei, sunt sigur.

— Era suficient să intre pe ușă, nu? Columbarul e deschis pentru toată lumea.

— Ca să se apropie de Camille!

— Să admitem. Dar cu ce scop un concertist de renume ar fi vrut să desfacă o urnă? Cam sordid.

— E mai complicat de-atât... Manon nu știe ce o să vă dezvălui acum și vreau neapărat ca lucrurile să rămână așa.

Și Pilguez îl ascultă răbdător pe domnul Bartel, care îi povestește viața lui și motivele care îl determinaseră să plece departe de Franța cu 30 de ani în urmă.

— Fie, să ne imaginăm că acest tânăr dorea s-o vadă mai de aproape pe amanta tatălui său. A ajuns cam târziu, nu? Dar să admitem și asta. E un delict, firește, dar nu o crimă. Și ce legătură are el cu furtul de care mă ocup eu?

— Ei bine, este evident. Individul avea ciudă pe urna soției mele care, țin să precizez, nu a fost niciodată amanta escrocului ăștia de chirurg. Nemulțumit că a ratat lovitura, s-a întors la adăpostul nopții, n-a găsit-o pe Camille la locul ei, a dedus că direcțiunea a pus urna undeva în siguranță și, ca să-și realizeze planurile funeste, a spart biroul directorului. Doar că idiotul a greșit urna.

— O vendetă post-mortem... Nu găsiți că ipoteza dumneavoastră e cam trasă de păr? În orice caz, eu n-o cred.

— Și totuși este clar, el voia să reușească acolo unde taică-su a dat greș, să-mi răpească soția!

— Ca s-o ducă la bal? Domnule Bartel, fiți rezonabil, vă respect durerea, dar trebuie să admiteți că n-are niciun sens. Câți ani are tânărul acesta? Vreo 30? Dacă a cântat în

fața reginei Suediei înseamnă că are o carieră frumoasă de pianist. Ar traversa Atlanticul și ar risca să-și ruineze viața doar ca să-și răzbune tatăl? Și în ce mod, furând cenușa? Nu cunosc niciun procuror în oraș care ar accepta deschiderea unui dosar penal pentru un motiv atât de absurd.

— Un bărbat încearcă să-mi fure soția, fiul lui vine la funeraliile ei. Numiți asta coincidență? se enervă Bartel lovind cu pumnul în birou.

— Soția dumneavoastră nu era o comodă Ludovic al XVI-lea. Și de vreme ce v-a urmat aici, nimeni nu v-a furat-o. Oricum, vorbiți despre niște chestii de demult. Tânărul ăsta o cunoștea măcar?

— Bineînțeles că o cunoștea. Copiii noștri erau pretextul întâlnirilor dintre Camille și Raymond. Se vedeau pe ascuns la manej sau la balansoarele de pe plajă. Acolo i-am prins.

— Dar s-a întâmplat cu atâta timp în urmă, încât fiica dumneavoastră nu l-a recunoscut pe băiețelul cu care se juca. Și acest copil a întreținut vreo legătură cât de slabă cu soția dumneavoastră? S-au revăzut mai târziu?

Bartel se arătă indignat de o asemenea întrebare și replică vehement că nici pomeneală de așa ceva.

— Vă propun o versiune mai plauzibilă a modului în care s-au desfășurat lucrurile. Pianistul nostru, în vizită la San Francisco, poate pentru a concerta, află din ziar că funeraliile soției dumneavoastră au loc în cursul șederii sale aici. Presupunând că e la curent cu viața sentimentală a părinților săi, ceea ce vă reamintesc că nu e cazul fiicei voastre, decide din curiozitate să meargă la înmormântare. Când tovarășa lui de joacă din copilărie, care nu-l recunoaște, îl roagă s-o ajute înlocuindu-l pe organist, el acceptă, poate pentru a răscumpăra purtarea tatălui. Văd

în asta doar mâna destinului, ba chiar o oarecare poezie. O să-l caut să-l interoghez din principiu, dar bazați-vă pe experiența mea, nu el este vinovatul.

— Nu știu cum o să-l găsiți, replică Bartel, mai convins decât oricând că versiunea lui era cea bună.

— Un telefon la serviciile de imigrație și până mâine aflui.

Pilguez considera că a pierdut destul timpul. Această anchetă nu avea să ducă nicăieri. Fusese furată cenușa unui necunoscut și nimeni nu va descoperi niciodată de ce, poate din rațiuni familiale. Un moștenitor, care nu voia să plătească pentru un loc de veci, scăpase de cenușă, apoi, cuprins de remușcări, se răzgândise, ori poate vreo rudă dorise s-o recupereze. Oricum, trebuie s-o fi împrăștiat deja. Afacere clasată, fără urmări.

Din conștiințiozitate, își sună din mașină un coleg de la vamă și îi ceru o copie a fișei de intrare pe teritoriul american a numitului Thomas Saurel. Dacă muzicianul era nevinovat, locuia la adresa pe care o declarase. Până atunci, tastă „Manon Bartel” pe calculatorul de bord, află că tânăra avea o librărie și porni spre Geary Street ca s-o interogheze, convins că ea știa mai multe decât credea tatăl ei.

*

Manon îl pofti în librărie. Nu părea foarte mirată de vizita lui. Știa cine îl trimisese. Îi oferi scaunul ei, iar ea se sprijini cu spatele de teigheaua pe care se afla casa de marcat.

— E micuță, dar destul de frumoasă, nu vi se pare? zise ea.

— Mult mai plină de farmec decât casa tatălui dumneavoastră, dacă-mi permiteți să spun asta.

— Aș fi pariat că o să vă ceară să mă interogați. E atât de încăpățânat!

— Ați fi pierdut pariul. Dimpotrivă, mi-a interzis să mă apropiu de dumneavoastră, altfel nici n-aș fi aici.

— E obsedat de povestea cu sigiliul de la urna mamei. Un angajat de la serviciile funerare trebuie s-o fi scăpat din mâini și au dat vina pe un necunoscut ca să nu-și asume ei răspunderea. E așa de absurd, că nu înțeleg de ce v-au deranjat pentru atâta lucru!

— Am venit pentru o chestiune ceva mai serioasă.

Inspectorul îi povestește despre furtul comis și despre acuzațiile pe care domnul Bartel i le aducea unui anume Thomas Saurel. Manon confirmă că vorbise cu acesta, preciză că el se purtase ca un gentleman făcându-i o favoare de o mare generozitate pentru un muzician de nivelul lui. Deși la momentul respectiv ea nu știuse cine este, altminteri n-ar fi îndrăznit niciodată să i-o ceară.

— Lăsați-mă să vă arăt ceva, adăugă ea deschizându-și telefonul mobil.

Se conectă la Youtuyo și îi arată un clip cu concertul pe care Thomas îl susținuse la Stockholm.

— Uitați-vă la expresia lui atunci când cântă.

Pilguez se uită mai degrabă la Manon în timpul scurtei înregistrări. Sunetul era abia audibil, însă o privire aruncată spre ecran era suficientă pentru a constata virtuozitatea pianistului.

— Iar acum, ascultați asta, îl îndemnă ea.

Răsuci butonul de la canalul hi-fi care difuza muzică ambientală.

— El este, explică Manon, apoi tăcu.

Consolation de Liszt umplu librăria, Manon crescând volumul la jumătatea fragmentului.

Inspectorul îi întinse cutia cu batiste de hârtie pe care o zărise pe birou.

— Ar trebui să evitați genul acesta de muzică acum, chiar și mie mi-ar da lacrimile.

— Și vă închipuiți că omul care a înregistrat acest album are sufletul unui gropar vulgar? Nu știu de ce se ambiționează tata. Gelozie idioată de părinte, fiindcă m-a văzut vorbind cu el?

— Probabil.

— Sunt dezolată că v-a deranjat degeaba.

— Îl cunoșteți?

— După cum v-am spus, ieri l-am întâlnit prima dată. De ce?

— Ah, nimic special.

Manon se aplecă spre Pilguez și-l sfredeli cu privirea.

— Îmi ascundeți ceva?

— Nimic din ce-mi este permis să vă spun.

— Aveți dovezi împotriva lui? Ba nu, ce proastă sunt, încercați să mă faceți să am dubii ca să aflați dacă vă ascund ceva. O veche metodă de-a polițiștilor, am văzut-o de o sută de ori în filme.

— Vă uitați prea mult la televizor. Discutați cu tatăl dumneavoastră, el o să vă spună mai multe.

— Aș prefera să discut cu dumneavoastră, nu cu el. Hai-deți, mărturisiți tot!

— Îmi furați textul. Polițistul trebuie să arunce fraze de genul ăsta.

— Ei bine, așa mai ieșiți din rutină.

— Dar ce aveți toți azi cu rutina mea? Îl cunoașteți pe Thomas Sorel, pianistul dumneavoastră, de mai mult timp decât credeți, îi trânti inspectorul.

Și cum Manon nu zicea nimic, Pilguez se întrebă dacă acuzațiile domnului Bartel erau chiar atât de neîntemeiate cum presupusese el. Ca să aibă inima împăcată, propuse un târg.

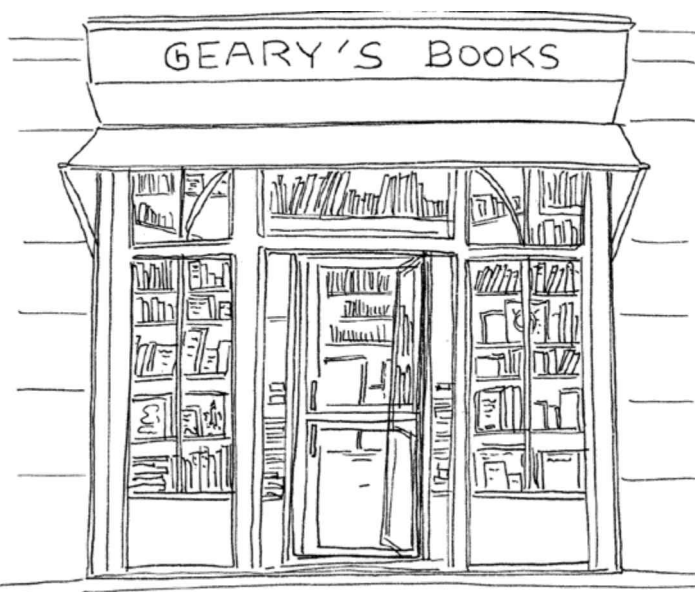
— Un secret contra unei promisiuni, sugerează el.

— Ce promisiune?

— Mă gândeam că o să mă întrebați ce secret. Nu-i spuneți niciun cuvânt tatălui dumneavoastră despre ceea ce o să vă dezvălui. Nu glumesc. Dacă mă trădați, vă asigur că mașina dumneavoastră care ocupă trotuarul din fața librăriei nu va mai beneficia niciodată de regimul privilegiat ce-i este acordat. Prin intermediul colegilor mei, o să vă copleșesc cu atâtea procese-verbale, că n-o să mai circulați decât cu bicicleta, iar în orașul ăsta vă uez mult curaj ca s-o faceți.

— De acord, sunt terorizată de bicicletă. Bine, promit. Și nu trebuia să vă obosiți să mă amenințați, îmi respect întotdeauna cuvântul dat.

Când află adevărul despre trecutul mamei sale, amintirile copilăriei ieșiră la suprafață și Manon înțelese, în sfârșit, de ce chipul lui Thomas i se păruse familiar.

18.

— Tata v-a mărturisit că mama a trăit o poveste de dragoste cu acest medic?

— A afirmat contrariul, că n-a fost decât un moment de rătăcire lipsit de consecințe. Însă nu cred că el a abandonat tot și a plecat să trăiască atât de departe doar pentru a pune capăt unei simple aventuri a mamei dumneavoastră.

— Ba eu cred. Mama nu mi-a povestit nimic niciodată și eram confidenta ei.

— Cunosc puțini părinți care le-ar împărtăși copiilor un asemenea secret. Cum să-ți imaginezi că o mamă i-ar destăinui fiicei sale că a iubit un alt bărbat decât tatăl ei?

Manon rămase fără replică. Inspectorul îi lăsă timp să accepte ceea ce tocmai aflase. Ea acceptă cu greu. În final hotărî că nu trebuia să judece. Dacă mama ei avu-
sesse sentimente pentru un alt bărbat, acest moment din viața ei îi aparținea întru totul și oricum întorsese pagina și lăsase totul în urmă. Manon își aminti justificările dubioase ale părinților săi când ea îi întreba de ce părăsiseră Franța și aleseseră să trăiască la San Francisco. Din cauza carierei tatălui tău, îi explica invariabil Camille. Și de fiecare dată Manon voia să știe dacă mama ei suferise că

plecase departe de familie și de prieteni. Ea îi răspundea cu un zâmbet și o ridicare din umeri. Și totuși, spunea „din cauza“, nu „datorită“. Inspectorul avea dreptate, nu plecai așa pentru o simplă aventură, iar Manon își reproșa că nu știuse să ghicească acest secret. Apoi îi reproșă mamei sale că nu i-l împărtășise. I-ar fi plăcut atât de mult s-o audă destăinuindu-se, povestindu-i despre o iubire pasională, i-ar fi plăcut poate și mai mult să afle că trăise una. Cine era acest bărbat care-i făcuse inima să bată? Cum arăta, ce-i promisese ca s-o facă să-și piardă capul? Schimbaseră cuvinte și trăiseră momente de complicitate sau se iubiseră plenar?

— Și sunteți de părere că Thomas știa? întrebă ea.

— Doar dumneavoastră puteți răspunde la această întrebare, îl cunoașteți mai bine decât mine. Eu nici măcar nu l-am întâlnit. Nu credeți în vinovăția lui, nu-i așa? întrebă Pilguez pregătindu-se să plece.

— Nu știu, zise Manon. Că a fost stângaci când s-a apropiat de altar, asta da, însă restul... nu... nu, e imposibil.

— Și mie îmi vine greu să cred. Totuși, mă îndoiesc că prezența lui la columbar e opera hazardului.

Manon tăcu câteva clipe.

— Poate plănuia ca tatăl său să se odihnească acolo cândva?

— Poate da, poate nu... V-a spus la ce hotel s-a cazat?

— Nu, dar ați ajunge acolo prea târziu, răspunse Manon privindu-și ceasul. A plecat deja, avionul lui decolează după-amiază.

— Să sperăm că urna reappare ca prin minune, ca să pot închide acest caz și să scap de o tonă de hârțogărie oboitoare. Dacă-l mai vedeți, aruncați-i o vorbă, nu se știe niciodată.

Pilguez o salută pe Manon și părăsi librăria după ce arătă cu degetul spre mașina ei ca să-i amintească de termenii pactului lor.

*

Thomas nu scosese un cuvânt de ceva timp. Din când în când, se foia prin cameră, aruncând priviri ba spre geanta de voiaj, ba spre tatăl său, apoi se întorcea pe canapea, posomorât. Raymond nu mai suporta să-i vadă mutra de înmormântare.

— Ce naiba te supără?

— Ideea de a te lăsa singur, deși e ultima noastră seară... ideea că e ultima noastră seară.

— Am văzut că e un meci pe Stadium, după-amiază. E doar fotbal american, dar ne-ar aduce aminte de lucruri frumoase. Nu știu dacă-ți amintești, cred că aveai vreo opt ani, iar inima ta bătea pentru Paris Saint-Germain. Într-o zi, ca să te necăjesc, după ce echipa pierduse trei meciuri consecutive, am aruncat ziarul pe jos și am spus că nu mai țin cu ei, că o să-i susțin pe cei de la Olympique de Marseille. Te-ai uitat chiorâș la mine mai bine de o săptămână. Eu râdeam cu poftă, până când maică-ta m-a rugat să pun capăt acestei glume, explicându-mi că erai foarte nefericit din cauza mea. Seara am intrat în camera ta ca să te conving să mă ierți, dar n-a fost floare la ureche.

— Nu prea am chef să merg la Stadium, se mulțumi să răspundă Thomas.

— Știi ce mi-ai spus atunci? Că nu renunți în momentele dificile, că, în ziua când PSG va câștiga cupa, pot să fac ce vreau, dar nu câtă vreme echipa are nevoie de sprijinul nostru.

— Și ce-i cu asta? Aveam opt ani.

— Deci, nu renunța.

— Te referi la tine?

— Nu, la pofta ta de viață. Am nevoie mai mult decât oricând s-o simt, altfel o să mă învinovățesc și mai tare.

— Chiar vrei să mergem la stadion?

— Te-aș fi dus bucuros să mănânci o înghețată, dar e peste posibilitățile mele.

— Cât timp? lăsa Thomas să-i scape, privindu-și atent tatăl.

— Nu sufăr de o boală incurabilă.

Gluma nu-l făcu să râdă pe Thomas, care plecă spre camera sa.

— Scuză-mă, zise Raymond repezindu-se înaintea lui.

— Te-am întrebat cât timp ne-a rămas.

— Câteva ore, poate o zi, dar nu mai mult. Simt că sunt chemat înapoi, încep să mă deplasez cu dificultate, văd cam neclar de aproape și nu mai aud așa de bine. Probabil, îmbătrânesc!

— Am impresia mai degrabă că se întâmplă contrariul. Și termină cu umorul tău deplasat, ești singurul care găsește toate astea amuzante.

— Nu găsesc deloc amuzat că trebuie să te părăsesc, dar niciodată nu mi s-a părut ceva mai elegant decât umorul în fața adversității.

— Compasiunea, de exemplu.

— Câtă vrei tu, fiule, cu condiția s-o păstrezi pentru alții.

Raymond se așază în fața televizorului, al cărui ecran rămase negru.

Thomas se apropie de măsuța joasă.

— Lasă telecomanda unde e. Dacă voiam să deschid televizorul, o făceam singur.

- Ce ai vrea să facem?
 - Să mă duci să văd Golden Gate. Și să iei și urna.
 - De acord pentru plimbare, însă cenușa ta va rămâne aici, îți interzic să renunți, am încă nevoie de tine.
- Raymond încuviință din cap, zâmbind în colțul gurii.
- Cheamă-l pe prietenul tău, Hubert, și să facem un tur al distracțiilor!

*

Manon umbla încolo și-ncoace cu telefonul mobil în mână. Dăduse afară un client sub pretext că trebuia să închidă mai devreme din cauza inventarului. De când plecase inspectorul, era chinuită de gânduri contradictorii. De zece ori voise să anuleze cina, apoi se răzgândise din motive care-i scăpau. Căldura i se părea insuportabilă și, înainte de a se întoarce în birou, porni aerul condiționat.

Nu reușea să facă nici măcar o adunare și anulă un formular de comandă, îl aruncă și scrise altul. Cu greu își găsi dosarul de contabilitate, pe care îl căută mult și bine înainte de a-și da seama într-un târziu că îl lăsase pe masa cu literatură străină. Când se duse să-l ia, suflul ventilatorului îi trezi brusc amintirea unui carusel îngropat sub colbul timpului. Caii de lemn începură să se învârtă, purtând-o înapoi, spre niște veri uitate.

O fetiță ținându-se strâns de coama aurită a unui căluț trecea prin fața mamei sale, ce stătea pe o bancă. Alături, un bărbat își flutura pălăria, zâmbindu-i unui băiețel care conducea un camion de pompieri.

*

Mașina înainta sinuos pe Camino del Mar, îndreptându-se spre ocean. Raymond vru să se oprească o clipă în fața unei proprietăți aflate sus, pe Sea Cliff Avenue. Își sprijini capul de geam și privi fațada.

— Ce ai făcut după plecarea mea? întrebă el, dus pe gânduri.

— Am ținut-o din concert în concert.

— Nici nu mă așteptam la mai puțin de la tine.

— Așteptai ceva anume de la mine?

— Să nu disperi. Să nu acuzi întreaga lume de suferința ta. De fapt, voiam să nu fii trist. Sau doar un pic, mă rog, cât e necesar, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Nu, nu pricep.

— Și după? Nu-ți petreceai tot timpul în sălile de concert.

— După, a existat Sophie.

— A, da, Sophie. Și apoi?

— N-am cunoscut așa de multe femei cum îți imaginezi tu.

— Te întrebam ce ai făcut cu viața ta.

— Sunt pianist, cânt la pian! Ce altceva vrei să fac?

— O să-ți dezvălui un secret, și nu unul oarecare. Fiind chirurg, mi-am petrecut timpul operând.

— ăsta da secret!

— Ai răbdare! A fost o prostie, ăsta-i secretul. Atâtea zile și nopți petrecute la spital în loc să mă plimb cu tine sau să râd cu mama ta!

— Îmi sugerezi să-mi întrerup cariera și să hoinăresc?

— Ce enervant poți fi, Thomas! Aș vrea doar ca în ziua când vei fi fericit să-ți propui să faci totul pentru a rămâne așa. Nu trebuie decât să-ți aduci aminte de ocaziile pe care eu le-am ratat, să te gândești la timpul pe care ar fi trebuit să-l petrecem împreună.

— E cam târziu să-mi ții prelegeri, nu crezi?

— Mergi până la capăt cu reproșurile, e momentul. Sunt sigur că o să te simți ușurat.

Thomas trase un șut într-o cutie de bere ce zăcea pe trotuar.

— Ai plecat fără să spui la revedere, nu eram pregătit.

— De asta m-am și întors.

— Te-ai întors pentru Camille.

— N-am apucat să-mi iau rămas-bun. Tu umblai prin lume cu muzica ta, iar eu îți pândeam întoarcerile, nu știam că o să-mi stea inima într-o dimineață. Măine o să repar această greșeală, îți promit!

— De ce ne-am oprit în fața acestei case? întrebă Thomas aplecându-se spre geam.

— Am venit să-mi iau la revedere, oftă tatăl său.

— Aici a locuit ea?

— Și aici se odihnește acum. El a adus-o acasă, de parcă 20 de ani de închisoare nu i-ar fi ajuns! Să mergem!

Mașina porni iar, coborând drumul spre parcare de lângă Baker Beach. Thomas îl rugă pe șofer să aștepte, simțea nevoia să ia puțin aer înainte de a se întoarce în centrul orașului.

— Cam bănuiam eu, răspunse șoferul rânjind. N-aveți un pic și pentru mine? îl întrebă făcându-i cu ochiul. Vă las cursa gratuit, inclusiv așteptarea.

— Ce-ar trebui să am pentru dumneavoastră? se miră Thomas.

— De 20 de minute vorbiți cu păsărelele. Trebuie să fie al naibii de bună, e jamaicană? Și eu mă simt singur noaptea în mașina asta, n-aș avea nimic împotriva unei mici mostre din ce-ați fumat dumneavoastră.

— Prefer să vă plătesc cursa, răspunse Thomas deschizând portiera. Nu-i un lucru prea înțelept la volan.

Raymond se apropie de ocean, apoi se răsuci brusc, cu ochii fixați asupra clădirii în dreptul căreia se oprișeră mai devreme; fațada albă cu obloane albastre ieșea în evidență pe colină.

— Baker Beach va fi locul perfect, zise el. O să mă plimb pe aici și, cu puțin noroc, ea o să mă zărească de la fereastră. Nu e ce-mi imaginasem, dar nu le poți avea pe toate. În plus, recunoaște că panorama e splendidă.

— Depinde de punctul de vedere.

— Nu fi egoist! Ai toată viața înaintea ta, tu hotărăști ce faci cu ea. Dar atunci când o să ajungi să cânti la Symphony Hall, fiindcă știu că o să-ți ții promisiunea, vino să te plimbi și pe această plajă. O să te gândești la mine, o să fie mai vesel decât în altă parte.

— Nu văd nimic vesel în asta.

— Pentru că privești lucrurile cu ochelari de cal. Te gândești la absență, în loc să ții seama de tot ce a existat. Gândește-te la tot ce am avut norocul să facem împreună. Îți amintești turul nostru cu bicicletele când te-am dus să vizitezi castelele de pe Loara? Te puneam să pedalezi întreaga zi, iar seara, când ajungeam...

— ... mă duceai să văd spectacolele de sunet și lumină. Chambord, Cheverny, Blois, Chaumont, îmi luase foc fundul.

— Uiți de Amboise! Dar stăteai treaz până târziu, ne dureau pe amândoi picioarele, însă ochii ne sclipeau de încântare. Într-o zi, o să faci această călătorie cu fiul tău sau cu fiica ta, vei pedala uitându-te tot timpul în spate.

Vezi, poate că atât de simplu e să fii tată, să deschizi drumul și să te întorci mereu.

Thomas făcu câțiva pași. Se așează pe nisip și scrută linia orizontului. Tatăl său luă loc alături și-i dădu un ghiont.

— O să întârziem la cină. De fapt, pot veni și eu?

— Cum să te refuz?

— O să fiu discret, promit. O să mă țin departe. O să mă postez la bar ca să trag cu urechea la conversațiile celor de lângă mine. Mă va ajuta să-mi îmbunătățesc engleza. Am mare nevoie. Poți să știi cu cine o să mă întâlnesc dincolo?

— Cum e dincolo?

— Haide, grăbește-te, nu trebuie să lași o femeie să aștepte.

Pe drumul înapoi, spre mașină, Raymond se opri, zâmbind malițios.

— Adună algele astea uscate de pe nisip, pune câteva în buzunar și dă-i-le șoferului. Promite-i că o să aibă o seară de neuitat.

*

Când seara se așternu peste oraș, Manon nu umpluse nici măcar o pagină din caietul de inventar. Gândurile îi zburau aiurea, departe de librărie și de San Francisco.

Căluții de lemn se transformaseră în ponei mergând la pas pe nisipul unei piste, duși de căpăstru.

Camille flutura ușor brațul când Manon trecea prin fața ei, iar bărbatul care discuta cu ea pe bancă, ținând-o

de mână, nu-i mai acorda nici cea mai mică atenție băiețelului său, care înainta mândru la trap.

Cineva ciocăni în vitrină și Manon tresări când îl văzu pe Thomas făcându-i semne cu mâna.

— N-am întârziat prea mult, nu? zise el când ea îi deschise ușa.

— Habar n-am cât e ceasul.

— Mai luăm cina împreună?

Manon voia să-și ia impermeabilul, însă Thomas îi atrase atenția că nu era niciun nor pe cer. Ea ridică privirea și recunoscuse că el avea dreptate, totuși înhăță o umbrelă înainte de a închide ușa librăriei.

— Asta-i tot? întrebă Thomas.

— Ce tot?

— Fără alarmă, fără oblon metalic? Atât de sigur e orașul?

— Ba da, și una, și alta, răspunse ea făcând cale-ntoarsă.

Când oblonul ajunsese la jumătate, Thomas îi sugera lui Manon să se oprească.

— Îl blochează ceva? se îngrijoră ea.

— Nu, mai am o întrebare. Vindeți genți?

— Ce idee bizară! Asta e o librărie.

— Așa mă gândeam și eu. Atunci, poate că geanta pe care o zăresc în vitrină e a dumneavoastră.

Manon deschise iar ușa, își recuperează geanta și activează alarma.

— E totul în regulă? o întrebă Thomas în timp ce coborau spre scuar.

— De când ați venit? Da, e în regulă. Am făcut rezervare la un restaurant... dar la care? A, da, o masă de două persoane la Greens, în spatele Muzeului de Artă Modernă, pe chei. Bucătărie vegetariană, sper că n-aveți nimic împotriva, nu? Lactate, ouă, pește, mie-mi convine orice, nu mai mănânc carne. Deja animalele își petrec timpul devorându-se între ele, așa că dacă o mai facem și noi, nu va mai rămâne niciunul.

— Nu cred că vacile și oile sunt carnivore, replică Thomas privind-o circumspect.

— Exact, dar înțelegeți principiul.

— Sunteți sigură că e totul în regulă?

— Stați o secundă, aveam o mașină. De obicei, o parcam în fața librăriei și...

Manon se întoarce, deși apucaseră să parcurgă vreo sută de metri.

— E tot aici. N-am spus nimic, deci n-are niciun motiv să-și pună amenințările în aplicare.

— Vă amenință cineva?

— Deloc... e o poveste cu un agent de la circulație, o poveste teribil de plictisitoare, legată de parcare.

Thomas se grăbi s-o ajungă din urmă pe Manon, care mergea cu pași mari.

— Dacă mă gândesc bine, nu mi-ar strica un biftec, o dată din când în când nu contează.

— Vreți să conduc eu?

Ea nu-l asculta, își căuta cheile în geantă. După ce le găsi, descurie portierele și-l rugă pe Thomas să ia loc în față.

— Credeți că e condamnat? întrebă ea virând spre chei.

— Să treci de două ori la rând pe roșu? Nu, i se întâmplă oricui.

— Să cinezi cu un necunoscut a doua zi după funeraliile mamei tale. Însă de vreme ce nu-mi sunteți complet necunoscut, presupun că nu-i chiar foarte grav.

— Ați avut o zi proastă?

— Plină de surprize.

— Frumoase sau urâte?

— Naiba știe... în plus, n-am lucrat nimic după-amiază... deci, da... o zi mai degrabă proastă.

— Concentrați-vă la drum și vorbim despre asta la masă.

Însă Manon coti brusc și se opri într-o parcare în fața unor foste cazărmi.

— Pe vremuri, aici era un fort, explică ea. Acum clădirile adăpostesc un muzeu, un teatru, o piață bio și restaurantul nostru.

Thomas deschise ușa localului și o lăsă pe Manon să intre prima. Înăuntru, la bar, îl descoperi pe tatăl său, care îi aruncă o privire complice. Buimac, Thomas nu-i dădu nicio atenție chelneriței care îi întâmpină.

— Preferați să cinați cu ea? întrebă Manon.

— Cu cine?

— Cu femeia de la bar. Nu pare să-i displacă deloc că vă holbați la ea.

Thomas se îndreptă spre masa lor fără să răspundă.

Chelnerul le oferi două meniuri pe care ei le studiară în tăcere.

Thomas nu înțelegea nimic din ce scria în meniu.

— Aveți idee ce este un *chickpea hush puppies*? Sau un *urban macro bowl*?

Manon comandă o salată de avocado cu tofu picant, și Thomas își puse încrederea în alegerea ei.

— La moartea tatei, spuse el, mi-am interzis să plâng, chiar și la înmormântare, și după câteva zile m-am prăbușit. Îmi dau seama că aveți gândurile în altă parte, nu vă simțiți obligată față de mine, putem să scurtăm cina.

— Sunteți plin de contradicții, replică Manon.

— De ce?

— Pe de o parte, un gentleman perfect, pe de alta, un impertinent fără pereche.

Thomas se încruntă.

— Am zis ceva care v-a rănit?

— Mama mă obliga să port cască, altfel nu aveam voie să urc pe ponei. Mă simțeam ridicol, fiindcă ceilalți copii se lipseau de ea. Un băiețel, care lua și el lecții, își bătea joc de mine, îmi spunea „nucă-de-cocos“. Puțin mai târziu, același băiat îmi oferea clătita lui fiindcă mama uitase să-și ia portofelul. Altă dată, sărea cu amândouă picioarele pe castelul de nisip la care mă chinuisem toată după-amiaza, iar a doua zi mă ajuta să fac altul. Într-o zi, când mâncam înghețată, m-a lovit cu cotul și cornetul mi-a explodat în nas. Toată lumea a izbucnit în râs, chiar și mama, fapt mult mai dureros. Acest mic monstru m-a ajutat să mă ridic atunci când am căzut din balansoar și a alergat s-o cheme pe mama ca să-mi îngrijească rana de la genunchi. Și în timp ce ea mă bandaja, el a stat cu mine și m-a consolă. Acum, Thomas, spuneți-mi ce căutați la funeraliile ei și de ce m-ați mințit?

Thomas o privi drept în ochi.

— Într-o altă vară, răspunse el, fetița mi-a furat camionul albastru, bena se înclina, și ea a rupt-o intenționat. Era un cadou de la tata și țineam enorm la el. Pe mine, tata mă forța să-mi acopăr capul imediat ce ajungeam la soare, spre

deosebire de restul copiilor ce se jucau pe plajă. Îmi cumpărase o șapcă de marinar cu o ancoră galbenă cusută pe bor, era umilința tuturor după-amiezilor mele. O puștoaică nesuferită, cu care visam totuși să fiu prieten, mă striga în zefle-mea Popeye. V-am recunoscut de cum v-am văzut în parc.

— Bravo, însă nu-i răspunsul la întrebarea mea.

— Am venit pentru că tata ținea să asiste la ceremonie.

— Tatăl dumneavoastră, care e mort, deci..., replică Manon înainte de a da pe gât paharul cu vin. Și v-a împărtășit această dorință în testament?

— Nu, mi-a mărturisit-o el însuși.

— Tatăl dumneavoastră v-a mărturisit că, atunci când mama o să moară, i-ar plăcea să-l reprezentați la înmormântarea ei?

— Nu tocmai, voia să fie el însuși prezent.

— Dar a murit...

— Da, acum cinci ani.

Manon îi făcu semn chelnerului să-i umple paharul imediat.

— Mă iertați, dar îmi scapă ceva.

— Dacă vă spun povestea mea, o să mă credeți nebun și ar fi păcat, fiindcă sunteți singura persoană din lume căreia i-o pot împărtăși.

Manon goli paharul dintr-o sorbitură și îl puse la loc, pe masă. Se șterse la gură cu dosul mâinii ca un veritabil pirat și se uită fix în ochii lui Thomas, provocându-l.

Thomas îi susținu privirea și îi spuse o parte din povestea lui, doar o parte, care începea cu o țigară ciudată și o apariție fantomatică și mai ciudată.

— Recunosc că nu-i ușor de admis. Și mie mi-a venit greu să accept, recunosc el.

— Tatăl dumneavoastră s-a întors de dincolo ca să vă ceară să-l însoțiți la funeraliile mamei? întrebă Manon făcând semn să-i fie umplut iar paharul.

— Dacă vrei să știți părerea mea, continuă Thomas, cred că „dincolo” e diferit de imaginea pe care ne-o facem noi. Am încercat de mai multe ori să-l trag de limbă, dar nu vrea să divulge nimic. Se pare că, dacă vinde pontul, ei îl cheamă imediat înapoi.

— Ei..., zise Manon plescând din limbă.

— Da, mă rog, vorba vine, chiar nu știu mai multe, jur. Dar, dacă asta vă liniștește, tata n-a apărut în giulgiu și trăgând o ghiulea după el, zâmbi Thomas, stânjenit.

— Atunci... cum a apărut? întrebă Manon răspicat.

— Cum v-am spus, în fotoliul în care obișnuia să citească. Adică așa a apărut prima dată.

— La înfățișarea lui mă refer! insistă Manon.

— Ah... Ca întotdeauna, cămașă albă, pantaloni de flanel, sacou. Dar mai tânăr decât atunci când a plecat.

Manon încuviință din cap, țuguie buzele și bău o gură zdravănă de vin.

— Și a luat avionul împreună cu dumneavoastră...

— Din fericire. Un pasager a avut o criză gravă în timpul zborului, noi l-am salvat. În fine, meritul îi revine lui, eu doar i-am urmat instrucțiunile.

— Cine ar putea să vă reproșeze ceva... nu sunteți medic, comentă Manon pe un ton clar sarcastic, pe care Thomas nu-l sesiză.

— Asta se zbătea și vecina mea de scaun să spună, dar nimeni n-o asculta, ceea ce o scotea din minți. A fost destul de amuzant, recunosc.

— Serios? Și apoi ce-ați făcut, ați pilotat avionul la aterizare?

— Nu, însă continuarea e și mai incredibilă, nici măcar nu știu de unde să încep.

— Gata! E de preferat să vă opriți aici! Cu o asemenea imaginație, ar trebui să vă schimbați meseria și să vă apucați de scris. Pe bune, ați avea mare succes, v-o spune un librar. Dar să nu vă supărați că n-o să mă număr printre viitoarele dumneavoastră cititoare, literatura fantastică nu-i genul meu.

— Nu credeți niciun cuvânt din ce v-am povestit.

— Vreți să schimbăm locurile? Vă cedez scaunul meu și-l iau pe-al dumneavoastră și, după ce voi fi terminat, o să vă pun aceeași întrebare. Ce mi-ați răspunde? Ce părere aveți?

— Aș invoca o carte pe care am citit-o demult.

— Da? Și ce spunea această carte?

— Că unele povești ce par imposibile pot deveni adevărate dacă două persoane cred în ele. Pot și eu să vă întreb ceva?

— Dacă tot am ajuns aici...

— Când eram copii și părinții noștri se iubeau în tăcere, vi se citeau seara basme cu zâne și demoni? Credeați că există astfel de creaturi cu puteri supranaturale? Visați la lumi fantastice?

— Evident, ca toți copiii.

— Și ce vi s-a întâmplat de atunci?

— Femeia care îmi citea aceste povești m-a părăsit ieri, răspunse Manon.

— Tata s-a întors să-mi povestească încă una, iar asta mi-a amintit motivul pentru care am devenit pianist. Așa că am vrut din toată inima să-l cred, cu riscul de a trece drept țăcănit. Acum e rândul meu să vă cer să inversăm rolurile. Imaginați-vă... Într-o dimineață sau într-o seară,

acum sau peste cinci ani, mama dumneavoastră vi se arată și vă cere un serviciu. Un serviciu de care depinde eternitatea ei. Ce-ați face? V-ați asuma riscul să păreți nebună sau i-ați întoarce spatele?

Manon mai comandă un pahar și Thomas îi atrase atenția că era cel puțin al patrulea.

— Speram să-mi schimb starea de spirit astă-seară, iar bărbatul pe care l-am invitat la cină îmi spune cum călătorește cu fantoma tatălui său. Prin urmare, nu cred că de la o sticlă de bordeaux o să cad pe spate, răspunse ea, ușor amețită totuși.

Thomas se întoarce scurt spre bar. Raymond părea să se distreze pe cînte trîgînd cu urechea la conversația unui cuplu în devenire.

Manon îi observă privirea.

— Și eu am avut tupeul să vă fac o scenă când am intrat mai devreme, rînji ea. Bineînțeles că la el vă uitați!

Thomas rămase tăcut.

— Cer nota și vă conduc acasă, propuse el.

— Ba nu, seara nu s-a terminat și mi-e o poftă teribilă de un desert.

Manon pocni din degete ca să cheme chelnerul.

— Am nevoie de ceva să mă revigoreze. Aduceți-mi orice aveți, dar să fie neapărat cu ciocolată. Și două lingurițe, vă rog. Și încă un pahar cu vin. Vă place ciocolata? Îl întreabă pe Thomas.

— Da, la el mă uitam. Am acceptat să vină cu condiția să ne lase singuri.

— Convingerea dumneavoastră e dezarmantă, oftă Manon.

— Credeam că stîngăcia mea.

Ea îi studie fața, curioasă.

— Mama mea și tatăl dumneavoastră... știați despre ei de mult?

— Nu, tata mi-a spus când s-a întors, și numai pentru că avea nevoie să-i fac acest serviciu.

— Altfel, ar fi păstrat secretul cu el în mormânt, evident..., răspunse ea nu fără o oarecare ironie. Ei bine, atunci puneți-mă la curent. În fond, mă privește în aceeași măsură ca pe dumneavoastră.

— N-am mare lucru să vă dezvălui. S-au iubit 30 de ani, la început întâlnindu-se verile, apoi, de la distanță, din ziua când v-ați mutat cu părinții aici.

— Asta-i versiunea lui sau una dintre fabulațiile dumneavoastră! Nimic nu dovedește că n-a fost un simplu moment de rătăcire.

— Înțelegeți acum de ce am preferat să tac atunci când ne-am reîntâlnit. Nu v-am mințit. Cum ați fi reacționat dacă m-aș fi prezentat și v-aș fi mărturisit totul?

— V-aș fi rugat să plecați imediat, după cum bănuieți, și de aceea ați tăcut.

— Probabil, și regret.

— De ce?

— Terminați-vă desertul. Vă conduc acasă, nu sunteți în stare să conduceți. În plus, trecutul părinților noștri ar face continuarea prea complicată.

— Ce continuare?

— Îmi pare rău, face mereu doar după capul lui, oftă Thomas, uitându-se spre masa vecină.

Manon îi urmări privirea și izbucni în râs.

— Adică acum stă acolo?

Raymond afișă o expresie ușor malițioasă, asigurându-și fiul că o să-l scoată din încurcătura în care se băgase

singur, iar Thomas rosti, încă o dată, cuvinte ce nu erau ale sale.

— Era într-o după-amiază, cerul era cenușiu. Mama dumneavoastră purta o rochie albastră cu flori, la fel aveți și dumneavoastră, parcă ați fi fost surori. Tata vă oferise caramelle, iar mama dumneavoastră îi permisesese s-o facă. Stăteau amândoi pe bancă și se țineau discret de mână, în timp ce dumneavoastră săreați șotronul. V-ați apropiat de ei și ați întrebat cine este domnul. Mama dumneavoastră v-a răspuns: „Un prieten din timpul verii, scumpa mea“. Dumneavoastră ați plecat să vă jucați, veselă și fără griji. Când a venit toamna, ați întrebat-o din nou pe mama dumneavoastră despre bărbatul care vă oferise caramelle. Ea a ingenuncheat și v-a spus adevărul de astă dată, vorbindu-vă despre un complice drag inimii sale, apoi v-a pus să promiteți că veți păstra secretul. La vârsta de 10 ani, aveți toate șansele să câștigați un concurs de dans, dar v-ați rupt clavicula alunecând de pe bârnă la un concurs de gimnastică acrobatică. Erați atât de supărată, că mama dumneavoastră v-a dus în New Mexico ca să scăpați de gândurile negre. Această călătorie a devenit un ritual și, în fiecare an de Ziua Recunoștinței, plecați amândouă, mamă și fiică. Canionul Antelope din Arizona, Marele Lac Sărat din Utah, Yellowstone, New Orleans, cascada Niagara, Baton Rouge și Mississippi, muntele Rushmore, iar când ați împlinit 16 ani, v-a dus la Roma și Venetia. Erați o elevă bună, dar foarte obraznică, și din această cauză ați fost dată afară de la City College. Tatăl dumneavoastră a făcut o donație, și ei au șters totul cu buretele. La 15 ani, erați fan hochei pe gheață și îi susțineți pe cei de la San Jose Sharks, în loc de San Francisco Bulls. Mama dumneavoastră vă bănuia că erați îndrăgostită de Bill Lindsay, unul dintre jucători.

— Absurd, Lindsay era groaznic. Eu eram nebună după Todd Harvey și aveam 17 ani! Dar de unde știți toate astea?

Chelnerul aduse nota într-o mapă de piele pe care o puse în fața lui Thomas.

— Sunteți invitatul meu, așa am convenit, îi reaminti Manon, încercând să ia mapa.

Însă Thomas îi dăduse discret cartea de vizită chelnerului mai devreme. Semnă chitanța și își puse la loc portofelul.

— Nu-mi explic cum ați reușit scamatoria asta, n-am văzut nimic, protestă Manon.

— Datorită stângăciei mele, răspunse Thomas rîdîndu-se.

Thomas se opri lângă masa vecină și-și rugă tatăl să se întoarcă acasă prin mijloacele proprii. Raymond oftă și dispăru.

Manon nu mergea tocmai drept prin parcare și, odată ajunsă la mașină, îi aruncă cheile lui Thomas și îi spuse adresa ei.

Priusul urca pe California Street. O tăcere apăsătoare domnea între ei de când părăsiseră Fort Mason. Tăcere pe care Manon o rupse într-un final.

— La urma urmei, de ce nu? Fiecare suportă doliul cum poate. Dacă simțiți nevoia să-l țineți în viață pe tatăl dumneavoastră în felul ăsta, sunteți liber s-o faceți. Eu, care nu beau niciodată, m-am matolit. Măine o să mă trezesc cu o durere de cap fenomenală, care se anunță deja, și nimic din toate astea nu va fi existat.

— Așa mi-am zis și eu... după joint.

— Haideți, oftă ea deschizând geamul, mărturisiți-mi cum ați aflat atâtea lucruri despre mine?

Sosiseră la destinație și Thomas parcă Priusul pe trotuar. Se răsuca să ia o sacoșă pe care o lăsase pe bancheta din spate și o puse pe genunchii lui Manon.

— Asta vă aparține, îi spuse.

— Ce e aici?

— O casetă în care tata păstra scrisorile de la mama dumneavoastră. Dacă într-o zi le găsiți pe cele scrise de el, mi-ar plăcea mult să mi le trimiteți. Și eu v-am scris un e-mail, însă nu l-am expediat de teamă că n-o să vreți să mai vorbiți cu mine. L-am printat, e la fundul sacoșei.

Manon se uită fix la Thomas, simțindu-se incapabilă să rostească vreun cuvânt, incapabilă și să înțeleagă emoția ce o cuprinsese acum, când trebuia să se despartă de el. Dorea să rămână acolo, să-l asculte vorbind despre copilărie, făcându-i și alte confidențe despre mama ei. Dorea să-i pună o mie de întrebări, fără insolență, fără scepticism de astă dată, chiar dacă toate astea n-aveau nicio logică, doar ca să-i audă vocea, să nu se întoarcă singură acasă. Însă Thomas nu zicea nimic, și ea coborî din Prius, după care se împletici înapoi.

— Mi-am amintit că e mașina mea.

— Bineînțeles, se scuză Thomas, dându-i cheile. Vă duc până la ușă.

— Pot să mă descurc singură, spuse ea, îndreptându-se spre imobil.

— Mă îndoiesc, replică Thomas, repezindu-se s-o țină când ea alunecă de-a lungul felinarului de care se reze-mase cu spatele.

Thomas o ajută să se ridice, așteptă răbdător până când ei îi mai trecu amețeala și o sprijini pe treptele de la intrare.

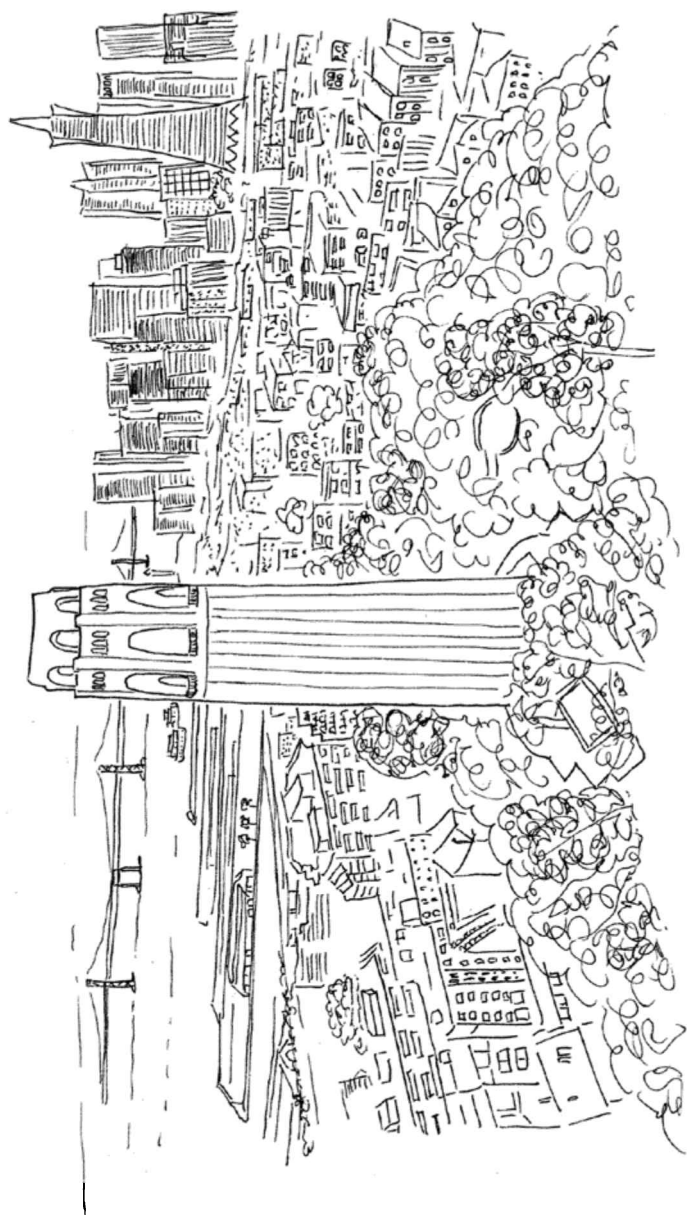
Urcară scara până la primul etaj și Thomas rămase lângă ea până când Manon deschise ușa.

— Reușiți să ajungeți în pat?

— E o garsonieră, ar trebui să nimeresc. Stați, nu plecați încă! Ce ați vrut să spuneți cu *trecutul părinților noștri ar face continuarea prea complicată?*

Thomas se uită lung la ea, se apropie și o sărută scurt pe buze.

— Noapte bună, Manon.

19.

Vineri, ora 3:00 dimineața

Acasă, Manon făcuse un duș prelungit, care o înviorase, dar nu-i potolise migrena.

Se îmbrăcase cu un tricou lung și se așezase turcește pe covor. Se uitase multă vreme la caseta din lemn, înainte de a găsi curajul să o deschidă. Într-un târziu, trase adânc aer în piept și săltă capacul.

O emoție vie puse stăpânire pe ea când descoperi toate acele plicuri cu scrisul mamei sale pe ele.

Luă prima scrisoare adresată lui Raymond.

Data de 20 de ani.

*Iubirea mea aflată departe, dar atât de aproape,
A trecut un an. Apartamentul în care ne-am instalat nu e foarte mare. Îmi lipsește casa mea din Franța, mai puțin decât îmi lipsești tu, adevărat, însă amintirile acestea sunt legate. Mi-am transformat camera în refugiu, am adunat în ea toate amintirile ce mi-au rămas. Câteva*

fotografii pe care le-ai făcut vara. Le privesc așa cum admiri un apus de soare, vrăjită și tristă să văd ziua stingându-se, nutrind speranța că dimineața va veni curând.

În micul vestibul cu mochetă, mi-am așezat biblioteca din lemn de cireș, cu rafturile încărcate de cărți care îmi plac, cu care mi-am petrecut atâtea seri, toate lecturile despre care noi doi discutam pe bancă. Livingul este o încăpere mare, luminoasă, cu ferestrele dând spre golf. Deseori, mobilele cu patina timpului lucesc. Divanul este acoperit cu un pled colorat. Mai ții minte? L-ai admirat într-un magazin de pe Grande Rue. A doua zi, m-am dus și l-am cumpărat pe ascuns. Așezată la biroul meu, de unde îți scriu, pot să contemplan tot golful San Francisco. La dreapta e Bay Bridge, colina Telegraph Hill, dominată de Coit Tower. Ce nume caraghios, nu-i așa? A fost construit datorită unei femei extraordinare, după moartea ei, închipuie-ți. Fuma și purta pantaloni cu mult înainte ca asemenea lucruri să fie acceptate. Era o jucătoare împătimită și se îmbrăca precum un bărbat pentru a putea intra în casele de jocuri rezervate bărbaților. O femeie admirabilă, mi-ar fi plăcut să am curajul ei; și-a lăsat toată averea orașului. Ani în șir, din vârful turnului, oamenii pândeau întoarcerea navelor. Am urcat și eu în el și am așteptat. Sunt conștientă că nimic din ce-ți povestesc nu prezintă mare interes, dar ce să-ți spun fără să te rănesc? Manon se obișnuiește cu noua ei viață, mă temeam că plecarea noastră precipitată o s-o dea peste cap. Vorbește deja engleza, mă rog, să zicem că se descurcă admirabil. Este complicea și cea mai bună prietenă a mea, în timp ce eu uit de mine ca să pot fi mama iubitoare de care ea are nevoie. A crescut mult, o întrezăresc deja pe tânăra minunată care va deveni cândva. Are un caracter puternic, pe care de multe ori îl temperez, chinuindu-mă din răspuțuri

să-i ascund cât mă fascinează și mă umple de admirație. S-a apucat de dans după ce-am ajuns aici, profesorul ei îmi spune că este foarte înzestrată. Sper că n-o să vrea să devină balerină, e o meserie care implică multe suferințe, dar, dacă ea dorește, nu mă voi opune, nimic nu se poate opune voinței ei îndârjite și cu atât mai puțin spiritului ei rebel.

Este 3:00 după-amiaza, curând plec s-o iau de la școală. E vremea frumoasă azi, ferestrele sunt deschise și aud zăngănitul tramvaielor cu cablu care străbat orașul. Când urci în ele, poți să rămâi în picioare pe scara exterioară. Vântul îți flutură părul și senzația este îmbătătoare, cam așa cum te simțeai odinioară în vechile autobuze din Paris, când stăteai pe platforma din spate.

Seara, mirosul și umezeala ce vin dinspre ocean mă poartă departe de acest peisaj. Respir parfumul unei alte mări, unde priveam amândoi peninsula ce înainta printre valurile întunecate sau vasele pescarilor ce se întorceau pe înserat.

Ești pentru mine persoana căreia îi poți spune orice, care te înțelege și te iubește. De aceea știu că înțelegi tot ce cuvintele mele, chiar atunci când sunt stângace, încearcă să-ți spună.

Iubirea mea, tu, care ești universul meu, știi bine că n-am plecat, fiindcă amintirea ta e mereu aici, ca un cânt în inima mea.

Camille

Manon împături scrisoarea și o puse la loc în plic. Apoi începu să citească alta.

*Iubirea mea aflată departe, dar atât de aproape,
Scrisoarea ta m-a bucurat enorm. Am trecut ca în fiecare joi pe la post-restaurant. Când mă duc acolo, îmi imaginez*

că sunt o spioană plecată să ridice un mesaj de cea mai mare importanță. De altfel, nu așa și este? Însă nimeni nu mă urmărește. Manon e la colegiu, iar el, nu știu, călătorește mult.

Nu vreau să te îngrijorezi, dar ca să înțelegi ceea ce mă pregătesc să-ți scriu, trebuie să-ți mărturisesc că am avut recent o stare de rău. Nimic grav, pe cuvânt. Ești medic, nicidecum nu te-aș minți. Dar în clipa când mi-am pierdut cunoștința pe stradă, am crezut că o să mor. Când mi-am revenit, m-a cuprins o spaimă cumplită, nu din cauza aces-tei mici neplăceri, ci la gândul că într-o zi aș putea păți ceva și nu voi fi apucat să mă destăinuiesc ție în întregime.

Când Manon doarme, casa mea e pustie. Tu lipsești, tu care, acum 10 ani, mi-ai înapoiat tinerețea. Nu mai eram decât o mamă, mulțumită cu fiica ei, nu trăiam decât pentru ea, având ca unic scop s-o fac fericită. Îmi duceam zilele în ritmul zilelor ei. O duceam dimineața la școală și așteptam să vină ora s-o iau după cursuri. Ne întorceam acasă de mână, apoi ea se așeza lângă mine și desena până seara. Miercurea, când vremea ne-o permitea, pregăteam un picnic și ne instalam amândouă în grădină.

În vacanțe, ni se întâmpla adesea să dormim împreună, fiindcă tatăl ei stătea cu noi doar în weekend. Într-o zi de vară, pe la prânz, pe o vreme minunată, marea era calmă, iar vântul nu sufla deloc. Doar câteva valuri firave, leneșe, veneau să moară la picioarele noastre. Plaja era pustie, Manon își mânca sandviciul cu poftă, așezată într-o barcă trasă pe nisip.

Eu citeam, când am auzit o voce de bărbat în spatele meu: Dacă această fetiță n-ar fi avut o mamă atât de drăguță, aș fi certat-o aspru.

Am ridicat capul și ți-am întâlnit privirea. Ți-am răspuns aproape furioasă: Și de ce, mă rog?

Iar tu mi-ai răspuns: Fiindcă mi-am petrecut toată dimineața curățindu-mi barca, iar ea mi-o umple de firimituri.

Ai plecat și te-ai întors curând cu o sticlă de rosé și două pahare. Fiul tău urma un curs de călărie la un manej, nu departe de noi, și mi-ai sugerat s-o înscriu și pe fiica mea. Erai atât de frumos, de mândru! Ochii tăi făcuseră să renască în mine o femeie moartă de multă vreme. Dragostei nu-i poruncești.

Mi-am înscris fiica la lecțiile cu ponei. Zi de zi stăteam pe bancă și ne uitam la copiii noștri. Îmi respectai tăcerile. Ai avut delicatețea să nu-mi povestești niciodată viața voastră, iar eu am procedat la fel. Momentele petrecute împreună nu aparțineau decât prezentului și nouă înșine. Într-o zi, Manon s-a apropiat de tine și ți-a spus: Cred că mama vă iubește mult. Iar eu am roșit.

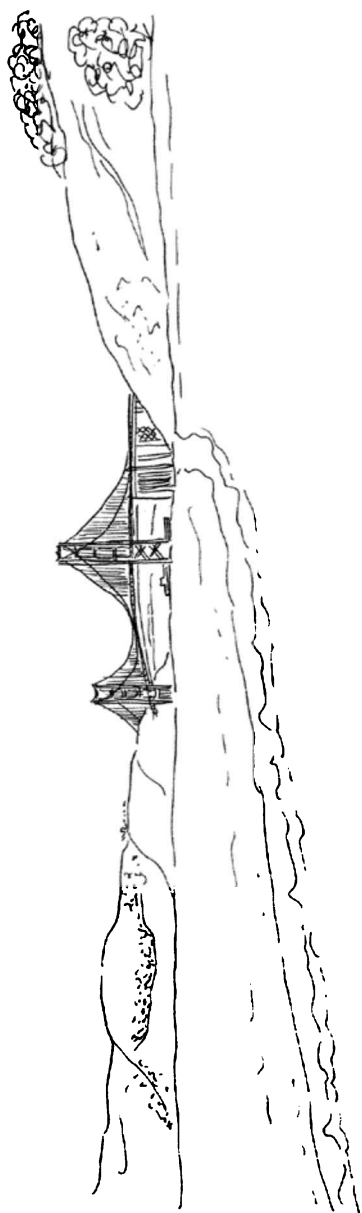
Urmarea o cunoști, iubirea mea, dar trebuia să-ți mărturisesc ce cadou minunat mi-ai făcut. Manon a devenit o tânără femeie și, datorită ție, și eu la fel, pentru totdeauna. E atât de greu să fii înțelept!

Camille

Manon continuă lectura toată noaptea, până la ultima scrisoare a mamei sale, apoi, înainte să se culce, își aminti cuvintele lui Thomas.

Se repezi la sacsoșă și găsi mesajul lăsat de el.

La primul licăr al zorilor, deschise fereastra și se lăsă învăluită de parfumul ce răzbătea până la ea dinspre ocean.

20.

Vineri, ora 10:00 dimineața

Thomas se îndrepta spre Baker Beach. Lângă el, Raymond îl bătu tandru peste mână.

— Avem noroc, e vreme frumoasă, zise el.

Thomas rămase tăcut.

— Seara ta s-a încheiat bine?

— Mai bine nici că se putea.

— Mă întreb datorită cui, replică Raymond. A băut, nu glumă! Dar nu poți s-o învinuiești, ai ales un vin excelent.

— Tu m-ai învățat să aleg un vin.

— A, da? Uitasem.

— O să-mi lipsești enorm, murmură Thomas.

— Știu, sentimentul e reciproc, dar acum eu voi veghea asupra ta. Fiecare, la rândul lui.

— O să fii fericit acolo?

— Nu-ți face griji, sunt obișnuit. Mi-am petrecut viața alergând după mici momente de fericire și mi s-a întâmplat să am câteva, uneori chiar mari, ca atunci când te-ai născut tu. O să mă descurc foarte bine. Cum crezi că am reușit să obțin această scurtă permisie? Cunoști pe cineva mai abil decât tatăl tău?

- Îi cunosc orgoliul, l-am moștenit.
- Atunci, ai grijă la excesele lui, fiule.

Mașina s-a apropiat cât s-a putut de mult de plajă și a oprit în parcare pustie de la Baker Beach. Thomas îi spuse șoferului să nu-l aștepte.

Deschise portiera, își luă geanta de voiaj și-i făcu semn tatălui său să-l urmeze.

Înaintară amândoi pe nisip. Raymond se uită de jur împrejur și arătă spre o dună.

- Acolo sus ar fi ideal, hotărî el.

Thomas începu să urce, când mobilul îi vibră în buzunar.

- Unde ești? întrebă Manon.
- La Baker Beach, răspunse el.
- Ajung în maximum 20 de minute.
- Cred că e mai bine să fii singur.
- Știu ce te pregătești să faci, ți-am citit scrisoarea.
- Și totuși, îl suni pe nebunul care a scris-o?
- Am cunoscut un pianist. Mi-a promis că o poveste, oricât de nebunească, poate deveni adevărată dacă doi oameni cred în ea. Mi-aș dori să-și țină promisiunea. Tu erai acolo pentru mama, eu voi fi acolo pentru tatăl tău. Așteaptă-mă!

Din vârful dunei, Raymond admira linia orizontului. Thomas se așeză alături.

— O femeie nu trebuie lăsată să aștepte, dar noi ne petrecem viața așteptându-le. E aiurea, nu crezi?

- Îmi ascuți și conversațiile telefonice!

— N-am nicio vină... calea undelor... Ia uite, ce ciudat! Aud în minte un fel de muzică.

— E o melodie pe care am compus-o azi-noapte.

— Și compui acum?

— Compun dintotdeauna, dar n-am dat nimănui să asculte nimic.

— Rău faci. E foarte frumos, zici că-i refrenul unui cântec. Te-ai gândit la un titlu?

— *Ghost in Love*, răspunse Thomas.

Raymond îl privi cu același zâmbet în colțul gurii pe care îl afișa iar și iar ca să-și ascundă emoțiile.

Stăteau unul lângă altul, într-o tăcere deplină. Din când în când, Thomas se uita la ceas, iar tatăl său îi repeta de fiecare dată să nu se mai agite, ea era pe drum. Și cu cât timpul trecea, cu atât Raymond părea mai vesel.

— Uite-o! exclamă el brusc. Ridică-te s-o întâmpini, e un lucru elementar. Și scutură-ți pantalonii, sunt plini pe nisip.

Manon purta blugi negri și o cămașă albă, pe talie. Ducea pe umăr o sacoșă mare de pânză care adăuga o notă de eleganță înfățișării ei delicate.

Urcă duna și ajunsese în vârf cu răsuflarea tăiată.

— Am condus cât de repede am putut, zise ea punând sacoșa lângă a lui Thomas.

El o privi fără să scoată niciun cuvânt și Manon îi întoarse sărutul din seara precedentă.

— Aveai dreptate, mi-am amintit tot. Am citit azi-noapte scrisorile mamei, mesajul tău și...

Se uită la sacoșele de la picioarele lor, mânerile se amestecaseră.

— Nu prea știu cum să procedez să le îndeplinesc dorința, continuă ea.

Thomas se aplecă și scoase urna tatălui său. Manon îl imită și ridică urna mamei sale.

— Am fost s-o iau de acasă pentru această ultimă călătorie. Tata nici nu voia să audă, dar nu i-am lăsat de ales. Ne-am certat, o să stea supărat câteva săptămâni și o să-i treacă. Niciodată n-a știut să-i reziste prea mult fiicei lui. Trebuie să rostim câteva cuvinte? Întrebă ea ușor îngrijorată.

Raymond îi dădu de înțeleles lui Thomas că nu merita osteneala, timpul îi zorea. Însă de data aceasta, Thomas făcu așa cum îl tăia capul pe el.

— Nimeni nu ne poate cere să ne înmormântăm părinții de două ori la rând, nici măcar ei. O să procedăm într-un mod mult mai vesel.

— El e aici? Întrebă Manon.

Thomas răspunse cu o privire. Raymond îi observa, nerăbdarea i se citea în ochi.

— O vezi și pe mama?

— Nu, dar el îmi face semn că este și ea aici. Să deschidem urnele, că nu-și mai găsește locul.

Ceea ce și făcură amândoi, cu nesfârșite precauții. Thomas răsturnă cenușa tatălui său în urna lui Camille și declară cu glas tare:

— Prin puterile pe care ni le-ați conferit, vă declarăm uniți pentru vecie.

Manon se uită fix la el, aproape amuzată.

— Ai uitat să le spui că se pot săruta, așa e obiceiul, adăugă ea.

Thomas scutură urna, cum îl învățase tatăl său.

În clipa în care Manon împrăștie cenușa, silueta lui Camille apăru pe plajă.

Radioasă, se îndreaptă spre prietenul verilor ei și-l îmbrățișă cu înflăcărare.

— Referitor la sărut, cred că... treaba e ca și rezolvată, confirmă Thomas.

Camille și Raymond se întoarseră spre copiii lor, păreau amândoi atât de fericiți, încât Thomas se surprinse zâmbind. Manon nu-l scăpa din ochi.

Siluețele lor se estompau treptat. Chiar înainte să dispară, Raymond o rugă pe Camille să-l scuze o clipă, mai avea un ultim lucru să-i comunice fiului său, câteva cuvinte care contau doar pentru ei doi.

Se apropie de Thomas și-i șopti la ureche:

— Știu ce nu ți-am spus niciodată suficient. În asta consta esențialul, răspunsul la întrebarea ta era atât de evident, că mă mir cum de mi-a luat așa mult timp să-l găsesc. La dracu' cu pudoarea, eu voi merge în paradis fiindcă te iubesc, fiule. Asta înseamnă să fii tată, iar eu sunt al tău pentru eternitate.

Epilog

Trei avioane și o zi mai târziu, Thomas păși pe scena Operei din Varșovia și se așeză la pian.

Astă-seară, cânta din nou Rahmaninov, dar *Concertul nr. 2* îl purta acum dincolo de câmpiile Rusiei, până la celălalt capăt al lumii, pe o plajă din California, la Baker Beach.

Când atacă partea a doua, îi scăpă o notă greșită care îl scandaliză pe dirijor.

Thomas nu putuse rezista tentației de a arunca un ochi în sală.

Pe rândul trei, stătea Manon.

Mulțumiri

Lui

Raymond.

Pauline, Louis, Georges și Cléa.

Danièle și Lorraine.

Susanna Lea.

Emmanuelle Hardouin.

Cécile Boyer-Runge, Antoine Caro.

Juliette Duchemin, Sandrine Perrier-Replein, Lætitia Beauvillain, Sylvie Bardeau, Lydie Leroy, Joël Renaudat, Céline Chiflet, tuturor echipelor de la Éditions Robert Laffont.

Pauline Normand, Marie-Ève Provost, Jean Bouchard.

Léonard Anthony, Sébastien Canot, Mark Kessler, Xavière Jarty, Julien Saltet de Sablet d'Estières, Carole Delmon.

Devon Halliday, Noa Rosen, Kerry Glencorse.

Brigitte Forissier, Sarah Altenloh.

Djohr Guedra.

Éric și Miguel.

Gilles și Carine.